

ਬਰਿਆਲ

ਮਈ ੧੯੮੧

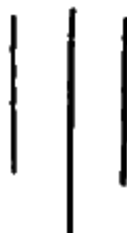
੧/੫੦

ਸੇ ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਯਾਰੀ ਨਾਲੋਂ ਇਕ ਹੱਥੁ ਦੀ ਯਾਰੀ ਚੰਗੀ...

-- ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ

WITH BEST COMPLIMENTS FROM :

H. O. Phone : 51510

Harbhajan Sarbjeet & Associates

CIVIL ENGINEERING CONTRACTORS

H. O. 562/6 Ramgarh Colony,

Kapur Road, LUCKNOW-5 (U. P.)

Branches :

Bungalow No. 2
S. B. H. Officers Colony
Opp. Govt. Milk Scheme
AURANGABAD (M.S.)
Phone : 3587

S. E. G. L. Project
Central Railway
P. O. Karjat
Distt. Colaba (M.S.)

Upper Penganga Project
P. O. Waranga
TQ Kalamnuri
Distt. Parbhani (M.S.)

Thermal Power Project
Sakatpura
KOTA-8 (Rajasthan)
Phone : 3364

Works in Hand

Construction of Paithan Right bank Canal,
Jayakwadi Project
AURANGABAD (M.S.)
Costing Rs. 3.20 Crores

Construction of Central Railways Project
in between Karjat & Lonavala (Bombay)
Costing Rs. 1.13 Crores

Construction of Waranga Tunnel
2.5 km. long on Upper Penganga Project.
NANDED (M.S.)
Costing Rs. 2.33 Crores

Excavation of Road Cutting for
Thermal Power Station, Kota
Costing Rs. 1.67 Crores.

ਐਡੀਟਰ, ਪ੍ਰਿੰਟਰ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਤੇ ਮਾਲਕ ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼, ਲਾਡੋਵਾਲੀ ਰੋਡ, ਜਲੰਧਰ ਤੋਂ ਛਪਵਾ ਕੇ
ਦਫਤਰ ਵਰਿਆਮ ਲਾਡੋਵਾਲੀ ਰੋਡ ਜਲੰਧਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ।

Monthly WARIAM, Ladowali Road, Jullundur-144001.

WITH COMPLIMENTS

FROM

Bliss
THE GUEST HOUSE

11/10 Pusa Road

NEW DELHI-110005.

Phone : 589596

AIR CONDITIONED

AND

NON AIR CONDITIONED ROOMS

HALLS FOR MARRIAGES.

RECEPTIONS & CONFERENCES

24 HOURS ROOM SERVICE

TELEPHONE

IN EVERY ROOM

GOLDEN HOLIDAYS

Present

most exciting and high value tours to

THAILAND

MALAYASIA

SINGAPORE

HONGKONG

PHILLIPINES

JAPAN

EUROPE AND

U. S. A.

for details, please contact operators :

Kwick Travels Pvt. Ltd.

6/85, W.E.A. Karol Bagh,

NEW DELHI-110005.

Phones : 562588 ; 569206

Cable : KWICKAIR

वर्तमान में १९८१

ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

— ਖਲੋਲ ਜਿਬਰਾਨ

- ❖ ਪਿਆਰ ਆਪਣੇ ਸਿਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਪਿਆਰ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਆਪਣੀ ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- ❖ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਖਲੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਦੋਂ ਬਹੁਤੀ ਨੇੜਤਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- ❖ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤਰ ਮਾਪਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਨੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪੇ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਦੇਣ ਪਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਦੇਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨੇ।
- ❖ ਰੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੇ ਰਖਣ ਲਈ ਫਲ ਦੇਂਦੇ ਨੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਈ ਰਖਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮਰਨ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।
- ❖ ਮੱਥੇ ਦੇ ਲੇਖ ਨੂੰ ਮੱਥੇ ਦੇ ਮੁੜ੍ਹਕੇ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਧੋ ਸਕਦਾ।
- ❖ ਪੌਣ ਜਦੋਂ ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਵਾਲੇ ਬਲੂਤ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵਧੇਰੇ ਮਿੱਠਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਦੀ। ਅਤੇ ਘਾਹ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਤੋਂ ਨਿੱਕੀ ਤਿੜ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਉਹ ਕੋਈ ਘਟ ਮਿਠਤ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
- ❖ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁੱਖ, ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਨਕਾਬ ਦੁੱਖ ਹੀ ਹੈ।
- ❖ ਵਸਤਰ ਸੁਹਪਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਲੁਕਾ ਦਿੰਦੇ ਨੇ। ਪਰ ਉਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾ ਸਕਦੇ।
- ❖ ਵਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਭੈ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਚਦੇ ਹੀ ਜਾਉ ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੰਦੇ ਦੀਆਂ ਬੇੜੀਆਂ ਨਾਲ ਠੇਡਾ ਨਾ ਖਾਵੋ।
- ❖ ਕੌਣ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁਧ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਚੋਲਾ ਲੀਰੇ ਲੀਰ ਕਰ ਦਿਉ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਨਾ ਸੁਟੋ।
- ❖ ਦੋਸਤੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਹਿਰਿਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਕਸਦ ਲਈ ਨਾ ਰਖੋ। ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਵਸਤੂ ਆਪਣੇ ਮਿਤਰ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਰਖੋ ! ਮਿਤਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਵਕਤ-ਜੀਉਣ ਲਈ ਲਭੋ।
- ❖ ਆਪਣੇ ਅੱਜ ਨੂੰ ਬੀਤੇ ਹੋਏ ਤੇ ਆਉਣੇ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਗਲਵਕਤੀ ਪਾਉਣ ਦਿਉ। ਇਕ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿੱਖ ਖਣ ਜਾਵੇ !
- ❖ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਵੀ ਹੋ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ਰਫਤਾਰ ਵੀ ਤਾਂ ਲੰਗੜਿਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਹਰ ਕਰਨ ਦੇ ਚਾਅ ਨਾਲ ਲੰਗੜਾਕੇ ਨਾ ਟੁਰੋ।
- ❖ ਅਫਸੋਸ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬਾਰਾਂ ਸਿੰਗੇ, ਠਛੂ-ਕੁੰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਟੁਟਨ ਦਾ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਿੱਚਾ ਸਕਦੇ।
- ❖ ਸੁੰਦਰਤਾ ਜੀਵਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਵਿਤਰ ਮੁਖੜੇ ਤੋਂ ਘੁੰਡ ਲਾਹ ਦਿੰਦੀ ਹੈ !
- ❖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਤ ਨਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹੋ ਹੀ ਬਲਵਾਨ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਵਸਾਹੀ ਭਰਿਆ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਉਹੋ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੈ !
- ❖ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸੁਪਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਵਰਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧,

੧

ਲਿਖਣ ਦੀ ਕਲਾ

— ਜੇਮਜ਼ ਬਰਬਰ

ਕੀ ਲਿਖਣਾ ਮੈਨੂੰ ਸੌਖਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ?

ਅਸਲ ਵਿਚ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੋਬਾਰਾ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਲਘਾਤਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਹਰ ਰਚਨਾ ਆਪਣੇ ਅਖਰੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੇ ਰਵਾਨੀ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੀ ਇਕ ਕਹਾਣੀ, 'ਦਿ ਟ੍ਰੇਨ ਔਨ ਟ੍ਰੈਕ ਸਿਕਸ' ਮੈਂ ਪੰਦਰਾਂ ਵਾਰ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਵੀ ਲੱਖ ਲਫਜ਼ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਤੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਘੰਟੇ ਖਰਚ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਖਰੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਲਫਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲੰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਕ ਵਾਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਇਕ ਰਚਨਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, 'ਲਾਹਨਤ ਏ, ਬਹੁਤ ਇਹ ਤਾਂ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਵਾਂਗੀ ਲਿਖਤ ਏ।' ਤਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, 'ਰਤਾ ਸਬਰ ਰਖ, ਤੂੰ ਰਚਨਾ ਦੇ ਸਤਵੇਂ ਡਰਾਫਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੇਖੀ' ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸ਼ਕਲ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।'।

ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਕੋ ਰਚਨਾ ਛੇਤੀ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ, "ਫਾਈਲ ਐਂਡ ਫਾਟਗੈਟ"। ਉਹ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਲਿਖੀ ਸੀ ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੀ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖਤਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਿਆਂ ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਖਤ ਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦਸਣਾ ਚਾਹੁੰਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਤਾਂ ਵਿਚ ਗੋ ਅੰਤਲਾ ਖਤ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਇਕ ਹਫ਼ਤਾ ਲਗਾ ਸੀ। ਉਹ ਖਤ ਜਿਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਖਤਾਂ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਅੰਤਲੀ ਕੜੀ ਸੀ, ਤੇ ਉਸ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਈ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਰਵਾਨਾ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਘਟ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹਾਸ ਰਸ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ।

ਜਿਹੜੇ ਲੇਖਕ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਈਰਖਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਲਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਲਿਖਣ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਲੇਖਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੇਹਦ ਘਬਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਫੇਰ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੇਖਕਾਂ ਚੋਂ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੇ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਵਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲਿਖਦਿਆਂ ਲੇਖਕ ਕਿਤੇ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰਚਨਾ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਕੋ ਥਾਂ ਖੜੋਤੀ ਹੋਵੇ।

ਪਰ ਮੈਂ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ — ਕਈ ਵਾਰ ਏਨੀ ਛੇਤੀ ਕਿ ਜੋ ਚਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਤਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਫਰਾਂਸ ਵਿਚ ਜੋ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲੇਖਕ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਟੀਆ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਚਿੱਤਰ ਸਿਰਫ ਮਨ ਪਤਚਾਵੇ ਲਈ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਏਨੀ ਛੇਤੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲਾ ਦਾ ਦਰਜਾ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਾਸ — ਲੇਖਕ, ਈ. ਬੀ. ਵਾਈਟ ਤੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖਣ ਸਬੰਧੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿਖਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਾਵਕ ਤੇ ਬੇਤੁਕੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਲਿਖਣੇ ਕਿਵੇਂ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਰਚਨਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ, ਨਾ ਹੀ ਲਿਖਣੀ ਚਾਹੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੰਮੀ ਰਚਨਾ ਲਿਖੇ ਬਿਨਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਇੰਜ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ।

ਮੇਰੀਆਂ ਕੁਝ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਾਸ-ਰਸ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ। "ਦਿ ਵਿਪੁਰਵਿਲ" ਏਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ

ਪੰਜਵਾਂ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋਣ ਪਿਛੋਂ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚਲੇ ਕਿਸੇ ਅਥਾਹ ਡਰ' ਚੋਂ ਜਨਮੀ ਸੀ।

ਕੁਝ ਆਲੋਚਕਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਸਰਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਗੂਣੀਆਂ ਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਨਿਗੂਣੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਕਿਹੜੀ ਹੈ। ਹੀਰਾ ਜਾਂ ਹਾਥੀ? ਹਾਸ ਰਾਸ ਦੇ ਹਰ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਹਰ ਨਿਗੂਣੀ ਤੇ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਹੋਰ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਬਾਨੀ ਸੁਣਾਇਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਦਾ ਵੀ ਹਾਂ। ਸੱਚ ਪੁਛਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਕਦੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਲਾਹਨਤ ਦੇ ਬਰਬਰ, ਲਿਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ।' ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਕਦੇ ਧੀ ਖਾਣੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਬੈਠੀ ਮੇਰੇ ਵਲ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛੇਗੀ, 'ਡੈਡੀ ਕਿਤੇ ਬੀਮਾਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ?' ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕਹੇਗੀ, 'ਨਹੀਂ ਉਹ ਕੁਝ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹਨ।' ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਰਕੇ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦਿਨ-ਦਿਨ ਘਟਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਤੇ ਮੋਟੇ ਸੁਰਮੇ ਵਾਲੀ ਪੈਨਸਿਲ ਨਾਲ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਕਿ ਸਫ਼ ਤੇ ਮਸਾਂ ਵੀਹ ਲਫਜ਼ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਮੇਰਾ ਲਿਖਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ, ਤੇ ਫੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਪਿਛੋਂ ਸੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਲਿਖ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਤਿੰਨਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿਚ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਲਫਜ਼ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਮਿਥਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦਸ ਸਾਲ ਲਗੇ ਹਨ।

ਅਜ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਫੇਰ ਵੀ ਮੈਂ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕਿਹਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਧਿਕਾਸ਼ ਅਮਰੀਕੀ ਲੇਖਕਾਂ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਮਰ ਦੇ ਵਧਣ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਲਿਖਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਮੈਂ ਉਮਰ ਭਰ ਲਿਖਦਾ ਰਹਾਂਗਾ।

ਵਰਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧

REPUTED MANUFACTURERS OF :

SUPERIOR QUALITY

SINGLE BARREL &

DOUBLE BARREL

B. L. 12 BORE

GUNS

Grams : SNIPER

Phone : 3805

MODERN GUN WORKS

Opp. Industrial Estate,

JAMMU CANTT.

ਮਹਿੰਦੀ

—ਵੇਦ ਵ੍ਰਤ ਗੁਪਤ

ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣੇ ਵੇਲਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਹਿੰਦੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਾਧਾਰਣ ਰੂਪ 'ਚ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਸੁਆਣੀਆਂ ਇਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਹਾਗੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਮਝਦੀਆਂ ਨੇ। ਤਕਰੀਬਨ ਹਰੇਕ ਤਿਹਾਰ ਤੇ ਮੰਗਲ ਕਾਰਜ ਵੇਲੇ ਮਹਿੰਦੀ ਨੂੰ ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਲਾੜਣਾ ਉਹ ਸੁਭ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਮਹਿੰਦੀ ਲਾ ਕੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ ਕੇ ਮਨ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਵੇਲਿਆਂ 'ਚ ਵੀ ਮਹਿੰਦੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੇਵਲ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਇਹਦੇ ਔਸ਼ਧੀ ਗੁਣਾਂ ਵਲ ਧਿਆਨ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਕਈ ਖੋਜਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਿਤਕਾਰੀ ਬਨਸਪਤੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਰਚੇ ਹੋਏ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਅਧਿਅਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹਿੰਦੀ ਆਪਣੇ ਔਸ਼ਧੀ ਗੁਣਾਂ ਕਾਰਨ ਅਨੇਕ ਅਸਾਧ ਰੋਗਾਂ ਤੇ ਵੀ ਚਮਤਕਾਰ ਭਰਿਆ ਅਸਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਥੇ ਇਹਦੇ ਕੁਝ ਕੁ ਔਸ਼ਧੀ ਗੁਣ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਬੜੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਭਰੇ ਹਨ।

ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗੰਢ ਜਹੀ ਉਭਰ ਆਈ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮਹਿੰਦੀ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੀਹ ਕੇ ਅਤੇ ਹਲਕਾ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ ਬੰਨ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦੀ ਉਹ ਗੰਢ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨੀਂਦ ਨਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਹਿੰਦੀ ਦੇ ਢੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਾਣੇ ਰੱਖਕੇ ਸੌਣਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨੀਂਦ ਤਾਂ ਆਵੇਗੀ ਹੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਦਿਮਾਗ ਦੀਆਂ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।

ਚੇਚਕ ਦਾ ਹਮਲਾ ਹੋਣ ਤੇ ਇਹ ਸ਼ੰਕਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੋਗੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਢੁੱਲ ਨਾ ਬਣ ਜਾਣ। ਮਹਿੰਦੀ ਦਾ ਲੇਪ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਠੀਕ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਖੂਨ ਦੀ ਖਰਾਬੀ ਜਾਂ ਚਮੜੀ ਰੋਗ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਮਹਿੰਦੀ ਦੀ ਛਿਲ ਨੂੰ ਕਾੜਾ ਬਣਾ ਕੇ ਸ਼ਹਿਦ ਨਾਲ ਪੀਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਰਕਤ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਸੁੰਦਰ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਮਹਿੰਦੀ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਦ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਤੇ ਸਾਹ ਦੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕੋੜ, ਦੇ ਰੋਗ ਵਿਚ ਮਹਿੰਦੀ ਦੇ ਪੀਸੇ ਹੋਏ ਪੱਤਿਆਂ ਦਾ ਲੇਪ ਕਾਫੀ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਸਾਬਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਹਿੰਦੀ ਦਾ ਤੇਲ ਵਾਲਾਂ ਲਈ ਬੜਾ ਹੀ ਗੁਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਲਾਭ ਪੁਜਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਿਤ ਕਾਰਨ ਪੀੜ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਲ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਫੈਦ ਹੋਣ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਨੇ।

ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਸੜ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਦ ਅਤੇ ਮਹਿੰਦੀ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਲੇਪ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾੜ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਅਤੇ ਛਾਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ।

ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਤੇ ਸਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਹਿੰਦੀ ਦੀ ਲੇਪ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਧੀਆ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਗਰਮੀ ਵੀ ਇਸ ਨਾਲ ਸੁੱਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ●

ਬੇਗਾਨਾ ਪਿੰਡ

—ਪ੍ਰੇਮ ਗੋਰਖੀ

ਗੁਰਨਾਮ ਕਾ ਪਿੰਡ ਉਰਲੇ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਇਧਰੋਂ ਉਧਰ ਜਾਣ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦਿਲ ਕੰਕਾਉ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਅਚਾਨਕ ਐਸੀ ਘੜੀ ਆਈ ਕਿ ਉਰਲੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਖਾਲੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਗੁਰਨਾਮ ਤੇ ਬਾਗੀ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਖਾਲੀ ਕਰਕੇ ਸਮਾਨ ਲੱਦ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਦੇ ਆਬਣ ਤਾਈਂ ਜੰਡਿਆਲੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਆਪ ਫਿਰ ਦੋਨੋਂ ਪਰਤ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਜਾ ਰਹੇ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਘਰ ਕੱਲਰ ਖਾਧੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ, ਖਾਲੀ ਖੜੇ ਭਾਂਡੇ ਭਾਂਡੇ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਗੁਰਨਾਮ ਤੇ ਬਾਗੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੇ ਮੋਹ ਨੂੰ ਪਿੰਡ 'ਚ ਅਟਕੇ ਖੜੇ ਸਨ।

ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਦੂਰ ਤਾਈਂ ਮਿਲਟਰੀ ਪਿੰਡਰੀ ਪਈ ਸੀ। ਚਾਰ ਮੀਲ ਤੇ ਮਿਲਟਰੀ ਦੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਤੰਬੂ ਲਾਈ ਖੜੀਆਂ ਸਨ। ਪਿੰਡ ਵਿਚੋਂ ਜਨੌਰ ਤਕ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ ਗੁਰਨਾਮ ਤੇ ਬਾਗੀ ਆਪਣੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਮਜੇ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਫੌਜੀਆਂ ਲਈ ਇਧਰ ਉਧਰ ਫਿਰ ਰਹੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਦੁੱਧ ਚੋ ਚੋ ਲਿਆ ਰਹੇ ਸਨ।

“ਬਹੁਤ ਸੂਰਮਾ ਜਵਾਨ ਹੈ ਸਿਵਲੀਅਨ ਭੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਲੋਗ ਬਹੁਤ ਬੜਾ ਦਿਲ ਰਖਤਾ ਹੈ” ਉਹਨਾਂ ਵਲ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨੇ ਪੁਰ ਫੌਜੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ।

ਫੌਜੀਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਆਪਣੀ ਸੁਹਬਤ ਹੁੰਦੀ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰਨਾਮ ਤੇ ਬਾਗੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਚਮੜ ਪਸਰ ਜਾਂਦੀ।

ਜਿੰਨੇ ਦਿਨ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਗੁਰਨਾਮ ਤੇ ਬਾਗੀ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਟਿਕੇ ਰਹੇ। ਫੌਜੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਤੋੜ ਦੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ

ਲੇਖਕ

ਫੌਜੀਆਂ ਨੇ ਦਸਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਤੋਂ ਲੜਾਈ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰਨਾਮ ਚੁੱਪ ਕੀਤਾ ਪਿਛੇ ਘਰਤ ਆਇਆ ਤੇ ਆ ਕੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਲੰਮੇ ਪਏ ਬਾਗੀ ਕੋਲ ਬੈਠਦਾ ਹੋਇਆ ਉਦਾਸ ਜਿਹਾ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, “ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਭਾਉ ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੁਕ ਗਈ, ਬਸ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਐਤਕੀ ਤਾਂ...”

“ਹੈ?” ਗੁਰਨਾਮ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਬਾਗੀ ਡੈਂਬਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਉਹਦੇ ਵਲ ਝਾਕਦਾ ਰਹਿ ਗਿਆ।

ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਸੁੰਨ ਵੱਟਾ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ।

ਉਰਲੇ ਪਾਸਿਉਂ ਫੌਜਾਂ ਕਈ ਮੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮਿਲਟਰੀ ਦਾ ਤਮਾਮ ਤੰਬੂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਗੁਰਨਾਮ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਚੁੱਪ ਚਾਂ ਸੀ। ਲੜਾਈ ਬੰਦ ਹੋਈ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।

ਸਾਰੀ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗੁਰਨਾਮ ਤੇ ਬਾਗੀ ਤੁਰੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਸਰਹੱਦ ਵਾਲੀ ‘ਲੀਕ’ ਟੱਪ ਕੇ ਪਰਲੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚੋਂ ਸਮਾਨ ਲਿਆਉਂਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਹੱਸਦੇ ਘਰ ਉਜਾੜ ਬਣੇ ਪਏ ਦੇਖ ਕੇ ਉਤੋਂ ਭਾਵੇਂ ਗੁਰਨਾਮ ਤੇ ਬਾਗੀ ਦਾ ਦਿਲ ਮਸੋਸਿਆ ਜਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਖੁਣੇ ਬੜੀ ਔਖਿਆਈ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੀ।

ਸਵੇਰ ਹੁੰਦਿਆ ਗੁਰਨਾਮ ਮਿਲਟਰੀ ਦੀ ਮੋਟਰ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਗਿਆ ਤੇ ਦੋ ਬੈਟਰੀਆਂ ਖਰੀਦ ਲਿਆਇਆ।

ਅੱਜ ਚੌਥਾ ਦਿਨ ਲੜਾਈ ਬੰਦ ਹੋਈ ਨੂੰ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਨੋਂ ਜਣੇ ਜਦੋਂ ਤੁਰੇ ਕਾਫੀ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਇਕ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੱਲੇ ਨੂੰ ਉਤਰ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਪੈਰ ਰਖੇ, ਪਾਣੀ ਗਿੱਟੇ ਗਿੱਟੇ ਸੀ। ਤੇ ਸਹਿਮੇ ਹੋਏ ਉਹ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਚੋਅ ਦੇ ਕੰਢੇ ਅਟਕ ਕੇ ਖੜੇ ਗਏ। ਕੰਧ ਵਾਂਗ ਹਨੇਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਣਿਆ ਖੜਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਪਾੜ ਪਾੜ ਘੋਖਦੇ ਉਪਰ ਨੂੰ ਚੜਨ ਲੱਗੇ।

ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਚੀਰਵੀਂ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਦਾ ਬੁੱਲਾ ਉਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਹਲੂਣ ਕੇ ਸੁੱਟ ਗਿਆ। ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਆ ਕੇ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਗ੍ਹਾ ਟਿਕਾ ਦਿਤੀ। ਅੱਗ ਦੇ ਲਾਂਬੂ ਖੱਬੇ ਸੱਜੇ ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੰਬਰ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੇ ਸਨ।

“ਬੁਰਜ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਹੋਈਏ ਜਾ ਖਾਨੇਵਾਲ ਨੂੰ?” ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਸਾਵੀਆਂ ਉਲਾਂਘਾਂ ਭਰੀ ਆਉਂਦੇ ਬਾਗੀ ਨੂੰ ਗੁਰਨਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ।

ਚੁੱਪ ਜਿਹੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਗੁਰਨਾਮ ਨੇ ਮੂੰਹੋਂ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਗੀ ਤਣ ਕੇ ਖਲੋ ਗਿਆ ਤੇ ਬੋਲਿਆ, “ਮੈਂ ਆਹਦਾ ਬੁਰਜ ਨੂੰ ਹੋਈਏ, ਚਾਰ ਤਾਂ ਕਰਮਾਂ ਪਿੰਡ ਐ” ਆਖ ਕੇ ਉਹ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਸੱਜੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਤਿੰਨ ਕਰਮਾਂ ਮਸਾਂ ਉਹਨਾਂ ਪੁਟੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਨੇ, ਗੁਰਨਾਮ ਧੌੜਮ ਕਦਕੇ ਟੋਏ ‘ਚ ਜਾ ਪਿਆ ਪਰ ਬਾਗੀ ਨੇ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ਉਹਨੂੰ ਮੂਧੇ ਪਏ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਲੇ ਬਦਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚੰਦਰਮਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਟੁਕੜੀ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਪਲਮਦੀ ਆ ਰਹੀ ਰਹੀ ਸੀ।

ਗੁਰਨਾਮ ਤੇ ਬਾਗੀ ਜਦੋਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਪਾਸੇ ਲਾਗੇ ਆ ਗਏ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਹਿਲਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਸਹਿਮ ਗਏ। ਗੁਰਨਾਮ ਨੇ ਬਾਗੀ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਝੱਜੋੜ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੇ ਉਹ ਦੋਨੋਂ ਜਣੇ ਗਿੱਠ ਗਿੱਠ ਪੁੰਗਰੀ ਕਣਕ ਦੇ ਖੇਤ ‘ਚ ਲੰਮੇ ਪੈ ਗਏ। ਤਦੋਂ ਖੱਬੇ

ਹੱਥ ਪਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਸੜਦੇ ਮਕਾਨ ਵਲ ਕੁਝ ਡਿਗਣ ਦਾ ਖੜਾਕ ਸੁਨ ਦੀ ਦਿਤਾ ਤੇ ਅੱਗ ਵਿਚੋਂ ਉਡਦੇ ਫਲੂਰੇ ਅੰਬਰ ਵਲ ਉਡਣ ਲੱਗੇ। ਤਦੋਂ ਬਾਗੀ ਨੇ ਨੀਝ ਨਾਲ ਹਿਲਦੇ ਝੰਡੇ ਵਲ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਖੜੇ ਗਿਆ।

“ਖਾਨਗਾਹ ਤੇ ਝੰਡਾ ਹਿਲਦਾ ਸੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਭਰਾ ਡਰਾ ਕੇ ਰਖ ਤਾਂ” ਬਾਗੀ ਸਹਿਮਿਆ ਜਿਹਾ ਬੋਲਿਆ ਤੇ ਗੁਰਨਾਮ ਨੂੰ ਨਾਲ ਤੋਰ ਲਿਆ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਵਧ ਕੇ ਇਕ ਮਕਾਨ ਦੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਲਗ ਕੇ ਖੜੇ ਗਏ - ਉਹ ਡਰ ਵੀ ਰਹੇ ਸਨ।

“ਮਖਾਂ ਬਾਗੀ” ਡਰਿਆ ਜਿਹਾ ਗੁਰਨਾਮ ਬੋਲਿਆ।

“ਹੂੰ!” ਬਾਗੀ ਨੇ ਹੁੰਗਾਰਾ ਭਰਿਆ।

“ਬੈਟਰੀ ਸਾਂਭ ਰਖੀ ਆ ਨਾ? ਗਾੜੀ ਤਾਂ ਭਾਉ ਨੇਰੁ ਦੀ ਬਾਹਲੇ” ਗੁਰਨਾਮ ਨੇ ਬਾਗੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕੁੜਤੇ ਦੀ ਜੇਬ ‘ਚ ਪਾਈ ਬੈਟਰੀ ਟੰਹੀ।

ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਉਰਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਕੱਚੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛਡਦੇ ਗਏ। ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਆਸ ਪਾਸ ਕੁਝ ਦਿਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਗੁਰਨਾਮ ਤੁਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤੁਬਕ ਗਿਆ ਤੇ ਡਿਗਦਾ ਡਿਗਦਾ ਬਚਿਆ। ਉਹਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਜੇਬ ‘ਚੋਂ ਬੈਟਰੀ ਕਢੀ ਤੇ ਥੱਲੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕੀਤੀ—ਕਾਲਾ ਕਲੂਟਾ ਕੁੱਤਾ ਮਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ ਜਿਹਦੇ ਢਿੱਡ ਦੀਆਂ ਦੋ ਫਾੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪਈਆਂ ਸਨ।

ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਮਕਾਨ ਪੱਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਦੋਨੋਂ ਜਣੇ ਰੁਕ ਗਏ।

“ਦਵਾ ਦਵ ਹੱਥ ਮਾਰ ਲੈ, ਏਥੇ ਵੀ ਨਾ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋ ਜਾਵੇ।” ਬਾਗੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਇਕ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਵੜ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਰਨਾਮ ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਚ।

ਮਕਾਨ ਸੁੱਕੇ ਦੁਖਤਾਂ ਵਾਂਗ ਚੁਪ ਖੜੇ ਸਨ। ਗੁਰਨਾਮ ਬੈਟਰੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਕਰਦਾ ਅੱਗੇ ਦਲਾਨ ਵਿਚ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਦੀ ਖੁਰਲੀ ਸੀ। ਖੁਰਲੀ ਵਿਚ ਹੁੱਕਾ ਟੁੱਟਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਚਾਟੀ ਪਈ ਸੀ। ਗੁਰਨਾਮ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਬੂਹੇ ਵਿਚ ਪਾਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤੇ ਨਵੇਂ ਕਪੜੇ ਖਿਲਰੇ ਪਏ ਸਨ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਟੁੱਟੀ

ਹੋਈ ਪੇਟੀ ਪਈ ਸੀ, ਕੋਲ ਸੰਦੂਕ ਨਵਾਂ ਨਕੋਰ ਪਿਆ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਕਣਕ ਖਿਲਰੀ ਪਈ ਸੀ। ਗੁਰਨਾਮ ਦਵਾ-ਦਵ ਇਧਰ ਉਧਰ ਹੱਥ ਮਾਰਨ ਲਗ ਪਿਆ। ਉਹਨੇ ਕਪੜਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੁਨੀਲ ਦੀ ਨਵੀਂ ਸਲਵਾਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕੱਢੇ ਮਾਰ ਲਈ, ਕਪੜਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਗਲਾਸ ਸਾਂਭ ਲਿਆ। ਉਲਾਂਘ ਭਰ ਕੇ ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਹੋਇਆ। ਪੱਠੇ ਕੁਤਰਨ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਕੋਲ ਪਿਆ ਚਰਖਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਦਰਾਂ ਕੋਲ ਰਖ ਲਿਆ।

ਬੈਟਰੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਵਿਹੜੇ ਅੰਦਰ ਖਿੰਡਰੀ ਪਈ ਸੀ। ਗੁਰਨਾਮ ਸਹਿਮਿਆ ਜਿਹਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਂਭਦਾ ਰਿਹਾ - ਬੰਦ ਪਈ ਪੇਟੀ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨੇ ਇਧਰ ਉਧਰ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਉਪਰ ਅੰਬਰ ਵਲ। ਤਾਰੇ ਟਿਮ ਟਿਮਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੇਟੀ ਦਾ ਢਕਣ ਉਹਨੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਪਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ। ਚੀਅ ਚੀਅ ਕਰਦੀ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਸੁੰਨ ਪੈਦਾ ਕਰ ਗਈ। ਪੇਟੀ ਖਲੀ ਸੀ। ਤਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਰਾਹੁਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ। ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰ ਤਕ ਗੁਰਨਾਮ ਸੁਆਹ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੰਬਣੀ ਉਹਨੂੰ ਅਚੰਬੜੀ ਤੇ ਉਹਨੇ ਝਟ ਬੈਟਰੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਉਧਰ ਨੂੰ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਅਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਆਈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਗੁਰਨਾਮ ਦਾ ਚਿੱਤ ਕੀਤਾ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਬੀਹੀ ਵਿਚ ਜਾ ਰਹੇ ਪਰ ਫਿਰ ਉਹਨੇ ਹੌਸਲਾ ਕਰਕੇ ਕਦਮ ਪੁਟਿਆ ਤੇ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਵਧਿਆ। ਬੈਟਰੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅੰਦਰ ਮਾਰੀ। ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੱਲੀ ਹੋਈ ਮੰਜੀ ਵਿਚ ਸੱਚ ਮੁਚ ਕੋਈ ਮਰਿਆ ਵਾਂਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਡਰਦਾ ਡਰਦਾ ਗੁਰਨਾਮ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੋਰੀ ਨਿਛੋਹ ਔਰਤ-ਅੱਖਾਂ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਧੱਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਕਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਆਸ ਦੀ ਮਾਰੀ ਜੀਉ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਹਨੇ ਉਪਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਝਮਕਦੀ ਹੋਈ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟਣ ਲੱਗੀ।

ਗੁਰਨਾਮ ਦਾ ਸਾਹ ਵਿਚ ਸਾਹ ਆਇਆ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧ ਮੰਜੀ ਉਪਰ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਔਰਤ ਨੇ ਪਾਣੀ ਮੰਗਿਆ। ਘੜਾ ਗਰਦੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਸਾਹਮਣੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੰਜੀ ਦੇ

ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਨਾਲ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਗਲਾਸ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਓਠ ਕੇ ਪਾਣੀ ਗਲਾਸ ਵਿਚ ਪਾਇਆ - ਬਰਫ ਵਾਂਗ ਪਾਣੀ ਠੰਡਾ ਸੀ ਤੇ ਵਿਚੋਂ ਹਮਕ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਔਰਤ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਉਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਗੁਰਨਾਮ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਇਆ ਤੇ ਫਿਰ ਉਵੇਂ ਲੰਮੀ ਪਾ ਦਿਤਾ। ਅਚਾਨਕ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦਾ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਤੇ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ।

ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਗੁਰਨਾਮ ਡਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕਈ ਕੁਝ ਸਾਂਭਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਫਿਰ ਸਮਾਨ ਸਾਂਭ ਕੇ ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਘਰ ਜਾ ਵੜਿਆ। ਉਥੇ ਹੀ ਬਾਗੀ ਟੋਹਾ ਟੋਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਰਾਂ ਅੰਦਰ ਪੈਰ ਰਖਦਾ ਗੁਰਨਾਮ ਬਾਗੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਗਸ ਖਾਕੇ ਡਿਗਣ ਹੀ ਲੱਗਾ ਸੀ ਪਰ ਬਾਗੀ ਦੇ ਬੋਲਣ ਤੇ ਉਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਖੜੋ ਗਿਆ, ਦਿਲ ਉਹਦਾ ਉਂਕਦਾ ਕੰਕੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗੁਰਨਾਮ ਨੇ ਦੂਸਰੇ ਅੰਦਰ ਪਈ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਬਾਗੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤੇ ਚੁਪ ਖੜੇ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ।

“ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਉਮਰ ਦੀ ਹਉ?” ਬਾਗੀ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਗੁਰਨਾਮ ਵਲ ਦੇਖਦਿਆ ਆਖਿਆ।

“ਬਸ, ਇਹੀ ਕੋਈ ਤੀਹਾਂ ਪੰਤੀਆਂ ਦੀ, ਉਂ ਸੋਹਣੀ ਆ”

“ਅਛਾ।” ਬਾਗੀ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ। “ਚਲ ਚਲ ਛੱਡ ਪਰ੍ਹੇ ਕੀ ਫਾਹਾ ਗਲ ਪਾਈ ਫਿਰਨੇ, ਚਲ ਤੂੰ ਤੁਰ—ਰਾਤ ਡੂੰਘੀ ਬੀਤ ਗਈ ਐ..”

ਬਾਗੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰਨਾਮ ਝਟ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਦੂਸਰੇ ਵਾਲੇ ਮਕਾਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਗੰਢ ਚੁੱਕੀ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ।

“ਹਨੇਰਾ ਬਾਹਲਾ ਐ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰੀ ਚਲ... ਗੱਲੀਂ ਬਾਤੀਂ ਵਾਟ ਨਿਬੜੇ।” ਗੁਰਨਾਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਬਾਗੀ ਦੇ ਮਗਰ ਤੁਰ ਪਿਆ।

“ਸੁਣਿਐਂ ਹੁਣ ਬਲੈਕ ਆਉਟ ਵੀ ਚੱਕੀ ਜਾਉ, ਬਸ ਇਕ ਦੋ ਦਿਨ ਹੋਰ ਨੇ। ਨਾਲੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੱਲੇ ਕੱਲੇ

ਪਿੰਡ 'ਚ ਫੇਜ਼ ਬਹਿ ਗਈ ਆ" ਬਾਗੀ ਜਿਵੇਂ ਉਦਾਸ
ਜਿਹਾ ਮੂੰਹ ਬਣਾ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਹੋਵੇ ।

“ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਬਲੈਕ ਆਉਟ ਤਾਂ ਰਹੁ
ਅਜੇ”

“ਹਾਂ ਰਹੁ ਇਥੇ...ਬਸ ਖਤਮ ਈ ਸਮਝ ।”

“ਅਛਾ, ਫੇਰ ਤਾਂ ਕੁਸ ਨੀ ਯਾਰ...ਚਾਰ ਦਿਨ ਹੋਰ
ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਕੁਸ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ।” ਗੁਰਨਾਮ
ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਗੁੰਮ ਸੁੰਮ ਜਿਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਬੀਹੀ ਭੁੱਲ ਗਏ
ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਟੋਭੇ ਵਲ ਆ ਨਿਕਲੇ ।

“ਨਾ ਤੂੰ ਕੁਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹਨੂੰ...ਉਂ ਤਕੜੀ ਸੀ ?”
ਗੱਲ ਦਾ ਰੁੱਖ ਬਦਲਦਿਆਂ ਬਾਗੀ ਰੁਕ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ।

“ਕਹਿਣਾ ਕੀ ਸੀ ਉਹ ਤਾਂ ਬਮਾਰ ਜੀ ਸੀ, ਮਰੀ ਪਈ
ਸਮਝ ਤੂੰ...ਹਾਂ ਕੁਸ ਸੇਵਾ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ”

“ਲੈ ਨਾ ਆਈਏ ਫਿਰ...ਚਲ ਆ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂ
ਧਰੀ ।” ਬਾਗੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਉਤਰਾਅ ਚੜ੍ਹਾ ਵਧ ਗਏ ।

ਮੁੱਢਾਂ ਵਾਗ ਖੜੇ ਉਹ ਕਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਸੋਚਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਫਿਰ
ਇਕ ਦਮ ਬਾਗੀ ਸਿਰ ਤੇ ਜੱਤੀ ਗੰਢ ਨੂੰ ਜੇਠਾਂ ਰੱਖ ਕੇ
ਪਿਛੇ ਨੂੰ ਪਰਤ ਗਿਆ ।

ਅੰਦਰ ਵੜਦਿਆਂ ਦੋਨਾਂ ਨੇ ਬੈਟਰੀਆਂ ਜਲਾਈਆਂ
ਬਾਗੀ ਦਾ ਹੁਣ ਦਿਲ ਧੜਕਣ ਲਗ ਪਿਆ ਸੀ ਤੇ ਉਹਦੇ
ਬੁਲ ਜਿਵੇਂ ਸੁੜਦੇ ਰਹੇ ਜਾ ਸਨ । ਔਰਤ ਉਵੇਂ ‘ਹਾਏ ਹਾਏ’
ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਹੁੰਘ ਰਹੀ ਸੀ । ਗੁਰਨਾਮ ਦਰਾਂ ਵਿਚ
ਖੜ ਕੰਧ ਉਪਰ ਤੇ ਕਦੇ ਔਰਤ ਦੇ ਮੰਜੇ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ
ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ।

ਬਾਗੀ ਨੇ ਮੰਜੇ ਤੇ ਪਈ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮੋਹ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ

ਕਿਨਾ ਹੀ ਚਿਰ ਉਹਦੇ ਗੋਰੇ ਮੂੰਹ ਵਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ । ਮੂੰਹ
ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਹੜਾ ਪਿੱਡਾ ਤਪ ਰਿਹਾ ਸੀ ।

“ਲੈ ਚਲੀਏ ਨਾਲ, ਲੁਟ ਦੇ ਮਾਲ ‘ਚ ਮਾੜੀ ਆ :
ਸੇਨੇ ਵਰਗੀ ਐ...” ਕਹਿ ਕੇ ਬਾਗੀ ਔਰਤ ਦਾ ਤਪਦਾ ਮੂੰਹ
ਚੱਟ ਟਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਬੁੜਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਔਰਤ
ਨੂੰ ਚੁਕਣ ਲਗ ਪਿਆ ।

ਕਲਾਵਾ ਭਰ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਉਪਰ ਚੁਕ ਲਿਆ । ਇਕ
ਦਮ ਸਾਰੇ ਅੰਦਰ ਸੜ੍ਹਾਂਦ ਜਹੀ ਫੈਲ ਗਈ ਤੇ ਬਾਗੀ ਦੇ ਕਹਿਣ
ਤੇ ਗੁਰਨਾਮ ਨੇ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਉਮਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੁੱਟੀ ।
ਗੰਦ ਨਾਲ ਔਰਤ ਦੀ ਸਲਵਾਰ ਭਰੀ ਪਈ ਸੀ । ਘਿਰਣਾ
ਨਾਲ ਬਾਗੀ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੰਜੇ ਉਪਰ ਸੁਟ ਦਿਤਾ ਜਿਵੇਂ
ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਗਾਹ ਮਾਰੀ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਔਰਤ ਦੀ ਚੀਕ ਹਨੇਰੇ
ਨੂੰ ਹੋਰ ਭਰਾਉਣਾ ਕਰ ਗਈ ।

“ਮਾਰ ਗੋਲੀ...ਛੱਡ ਪਰੇ...ਇਹ ਸਾਲੀ ਮਰ ਜੂ
ਕੱਲ੍ਹ ਪਰਸੋਂ ਤਾਈਂ ਨਿਰਾ ਗੰਦ ।” ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਈਆਂ ਬਾਗੀ
ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ

ਅਜੇ ਉਹ ਦਸ ਕੁ ਕਦਮ ਉਰੇ ਆਏ ਸਨ ਬਾਗੀ
ਫਿਰ ਅੜ ਗਿਆ । “ਉਹਨੇ ਹੱਥਾ ਵਲ ਤਾਂ ਵੇਖਿਆ ਨੀ...
ਕੋਈ ਟੂੰਬ ਛੱਲਾ ਹਉ...ਚਲ ਜ਼ਰਾ ਆ ਚੱਲੀਏ...”

“ਓਏ ਛੱਡ ਪਰੇ ਹੈਨੀ ਕੁਸ ਵੀ । ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ।”
ਗੁਰਨਾਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਬਾਗੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਪਿਆ ਤੇ
ਉਹ ਚੁਪ ਕੀਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਗੰਢਾਂ ਚੁੱਕ ਕਾਹਲੀ
ਕਾਹਲੀ ਤੁਰ ਪਏ ।

ਪ੍ਰੇਮ ਗੋਰਖੀ —
੩੧੪੭—੪੭D
ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ।

ਚਿਨਾਬ

—ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਵਿਰਦੀ

ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਅ ਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮੁਟਿਆਰ
ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ

ਨੀ ਮੈਂ ਇਕੋ ਘੁਟ ਕਰਲਾਂ ਝਨਾਂ ਨੂੰ,
ਕਿ ਜਿਨ੍ਹੇ ਦਿਤਾ ਡੋਬ ਸੋਹਣੀ ਨੂੰ।

ਪਰ ਹਕੀਕਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤੇ ਕੋਈ ਮੁਟਿਆਰ ਚਿਨਾਬ
ਨੂੰ ਇਕੋ ਘੁਟ 'ਚ ਪੀ ਸਕੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਚਿਨਾਬ ਸੋਹਣੀਆਂ
ਨੂੰ ਡੋਬ ਸਕਿਆ।

ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਮੈਂ ਜਿੰਨੀ ਜਵਾਨੀ ਤੇ ਰਵਾਨੀ
ਤਕੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਬੰਦੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਝਨਾਂ ਰਾਹ ਦੇ
ਹੋੜੇ ਭੰਨ ਤੋੜਕੇ, ਰਵਾਨੀ 'ਚ ਰੋਕ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ
ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਨਾਲੋਂ ਉਖਾੜਕੇ, ਬੜੀ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ
ਹੀਰ ਤੇ ਰਾਝੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਪੰਜਾਬ ਵਲ-ਵਧਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ
ਪੰਜਾਬ ਉਸੇ ਦੀ ਹੀ ਜਿੰਦ ਜਾਣ ਹੋਵੇ। ਕੀ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਦੀ
ਧਰਤੀ ਤੇ ਚਲ ਬਗੈਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੀਉ ਸਕਦਾ?...ਸਦੀਆਂ
ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤਕ ਉਹ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਨੂੰ ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਲਲਕਾ-
ਰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ?

ਫਜ਼ਲਸ਼ਾਹ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ

ਇਸ਼ਕ ਝਨਾਉਂ ਮਿਲ ਦਾ
ਜੇ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਲਵੇ।

ਕੀ ਇਸ਼ਕ ਮੁੱਲ ਵਿਕਦਾ ਹੈ?

ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਹੋਣੀਆਂ ਭਰੇ
ਵਰਿਆਂ ਤਕ ਮੈਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਜਿੰਨੇ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਤੇ
ਰਹਿਕੇ ਮੋਜਾਂ ਮਾਣੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚਿਨਾਬ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ
ਵਧ ਚੁੰਨੀਆਂ ਭਰਿਆ ਦਰਿਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ
ਕਿ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬਿਭਾਂਰਿਆਂ ਹੋਇਆ, ਸੂਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਹੱਦਾਂ
—ਬੰਨੇ ਭੰਨ ਤੋੜਕੇ ਵਗਾਹ ਸੁਟਣ ਵਾਲਾ ਦਰਿਆ ਹੈ।
ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਮੈਂ ਕਦੀ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਿਆਦਾ ਤੋੜਕੇ
ਆਵਾਹਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਨਹੀਂ ਤਕਿਆ। ਇਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਇਸ ਦੀ
ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਮਨਖ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮਰਿਆਦਾ
ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਪਰ ਸਾਡੇ ਦਰਿਆ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸ਼ਇਦ
ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਤਪਤੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਮਤਰਾਂ
ਵਿਚ ਵਿੱਛੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਦੀਆਂ
ਤਕ ਧਰਤੀ ਤੇ ਰਹਿਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹੋ ਹੀ
ਰੱਬੀ ਵਰਦਾਨ ਨ ਲ ਦਰਿਆ ਬਣ ਗਏ ਸਨ।

ਤੰਦੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਉਤੇ ਚੰਦ੍ਰਾਗਾ ਸੰਗਮ

ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਝਨਾਂ
ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾਂ, ਉਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੀ
ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸੁਪਨਿਆਂ ਭਰੀ
ਚੜ੍ਹਦੀ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਦਿਨ ਸਨ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਵਲ ਕੋਈ
ਰੁਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਂਜ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਵੜੇ ਹੀ ਲੋਕ ਅਕਸਰ
ਗਲਾਂ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ।

‘ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਉਹ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ।’

‘ਹਾਂ, ਇਹੋ ਹੀ ... ਇਹਨੇ ਸੋਹਣੀ ਨੂੰ ਡੋਬਿਆ ਤੇ ਹੀਰ
ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ।’

‘ਵਾਹਵਾ।’

‘ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਤਰ ਜਾਵੀਏ।’

‘ਜਰੂਰ ਤਰਾਂਗੇ।’

‘ਫੇਰ ਸੋਹਣੀ...?’

‘ਕੱਚੇ ਘੜੇ ਤੇ ਅਜ ਤਕ ਕੌਣ ਤਰਿਆ ਹੈ?’

‘ਆਸ਼ਿਕ ਤਰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ...’

‘ਕੀ...ਈ...?’

‘ਹਾਂ, ਉਹ ਝੁਥਕੇ ਵੀ ਤਰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ!’

‘ਵਾਹਵਾ।’

ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਝੰਗ — ਸਰਗੋਧੇ ਵਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲਵੇ ਲਾਈਨ ਉਪਰ ਚੁੰਢ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕੁ ਮੀਲ ਅਗੇ ਵਧਕੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਉਪਰ ਪੁਲ ਦੀ ਪੁਨਰ ਉਸਾਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਪੁਲ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਲ ਦੇ, ਦੁਆਬੇ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਝੰਗ ਸਿਆਲਾਂ ਦੇ ਗਭਰੂ। ਤੰਬਿਆਂ ਤੇ ਤਵੀਤੀਆਂ ਵਾਲੇ, ਮੱਥੇ ਤੇ ਚੰਨ ਖੁਵਾਕੇ ਅਤੇ ਡੋਲਿਆਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਸੋਹਣੀ ਜਾਂ ਹੀਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਖੁਣਵਾਕੇ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਦਕੀ ਲੋਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਝੰਨੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨੀਆਂ ਵੀ ਲਹਿੰਗੇ ਲਾਉਂਦੀਆਂ ਤੇ ਲੰਮੇ ਲੰਮੇ ਕੁਰਤੇ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤਾ ਇਲਾਕਾ ਜੰਗਲ ਹੀ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ: ‘ਹੀਰਾਂ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਸੀ... ਪਤਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ...?’

‘ਸਾਰਾ ਹੁਸਨ ਹੀਰ ਹੀ ਲੈ ਗਈ... ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ।’ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਉਸ ਦਾ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਜਵਾਬ ਬਣਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਤਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੀਰ ਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਤੇ ਝਨਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਹਨ।

ਹੀਰ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨੰਦ ਨਾਲ ਨੂਤ ਪੂਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ — ‘ਜਿਹਦੀ ਸੋਜ ਝਨਾਂ ਦੀ ਹਿੱਤ ਤੇ ਸੀ!’

ਝੰਗ ਸਿਆਲਾਂ ਦੇ ਗਭਰੂ ਲੋਕ ਬੜੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਹੀਰ ਤੇ ਰਾਏ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਝਨਾਂ ਉਪਰ ਗੋੜੇ ਲਾਉਂਦੀਆਂ ਨੇ!

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਲਈ ਬੜਾ ਸਤਿਕਾਰ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦਾ ਚਾਅ ਵੀ ਸੀ ਕਈ ਲੋਕ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਨਹੀਂ ਰੀਸਾਂ ਝਨਾਂ ਦੀਆਂ

ਭਾਵੇਂ ਸੁੱਕਾ ਹੀ ਵਗੇ।

ਪਰ ਝਨਾਂ ਸੁੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵਗਦਾ। ਉਸ ਦਾ ਸਾਵਲਾ ਪਾਣੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣੇ ਹੀ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਉਛਲ ਕੇ ਭੱਏ ਤੇ ਫੈਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਦੋਂ, ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਦੋ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤਕ ਝਨਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਰਿਹਾ ਸਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸਾਂ, ਉਹਦੇ ਜਲਵੇ ਨੂੰ ਮਾਣਿਆਂ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹਾਲੇ ਤਕ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਚੇਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੀ ਵੀ ਝਨਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਰੁਕ - ਰੁਕਕੇ, ਮੱਠੀ ਚਾਲੇ ਅਤੇ ਜਾਂ ਸੁਸਤੀ ਨਾਲ ਵਗਦਿਆਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਕਿਆ। ਹਰ ਵੇਲੇ ਉਸ ਵਿਚ ਇਕ ਕਾਹਲਾਪਨ, ਇਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਤਲਖੀ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੋਹ ਭਰਿਆ ਨਾਦ ਗੂੰਜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕੋਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪੁਜਦੇ ਮਤੇ ਕਿਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਰਪੂਰ ਹਿੱਤ ਨਾਲ ਹੀ ਨਾ ਲਾਲਵੇ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਉਸ ਕੋਲ ਦੀ ਲੰਘਣ ਲਗੇ ਸਲਾਮ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

‘ਇਹ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦਾ ਦਰਿਆ ਹੈ... ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣ ਹੀਰ ਦੇ ਮਹਿਬੂਬ ਰਾਏ ਦਾ ਮਹਿਬੂਬ ਦਰਿਆ।’

ਸਾਡਾ ਮਹਾਨ ਕਵੀ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਹ ਤਮੰਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦੇ ਫੁਲ ਝਨਾਂ ਵਿਚ ਪਾਏ ਜਾਣ। ਕਈ ਵਾਰ ਜੀਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਝਨਾਂ ਦੀ ਹਿੱਤ ਨਾਲ ਲਗਕੇ ਵੇਖਾਂ, ਉਸ ਵਿਚ ਕਿਹੀ ਠੰਡਾ ਹੈ ਪਰ ਫੇਰ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ।

ਇਕ ਆਗ ਕਾ ਦਰਿਆ ਹੈ

ਔਰ ਝੁਥ ਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ‘ਚ ਇਹ ਹਿਮੰਤ ਕਿਥੇ?

ਕਸ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਉਪਰ ਰਾਮਬਨ ਕੋਲ ਤੇ ਅਖਨੂਤ ਕੋਲ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਲਾਵੇ ਵਰਗਾ ਵਿਸਫੋਟਕ ਨਜ਼ਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਿਤਰ ਸ਼ੀਤਲ ਕੁਮਾਰ ਭਨੋਟ ਨੇ ਤਕਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਹਰੇਕ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਕਿਸਤਵਾੜ ਵੀ ਉਹਦੇ ਜਲਵੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰੋਸ਼ਨ ਹੈ।

ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵੇਖਕੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਅੰਤਾਂ ਦੇ ਭੰਵਰ ਪੈਂਦੇ ਨੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੰਵਰਾਂ ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਘਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜੀਉਂਦਾ ਨਹੀਂ

ਰਹਿੰਦਾ । ਇਸ ਦੇ ਭੰਵਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਇਸ਼ਕ ਵਾਲੀ ਹੀ ਖਾਸੀਅਤ ਹੈ ।

ਨਿਹੰ ਨਾ ਲ ਵੀਂ ਦਿਲਾ

ਇਸ਼ਕੇ ਦੇ ਪੇਚ ਬਰੇ ।

ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਆਸ਼ਿਕ ਝਨਾਂ ਵਲ ਖਿਚੇ ਵਧੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਘਰ ਬਾਰ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਕੇ — ਦਿਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਆਬਾਦ ਕਰਨ ਲਈ । ਤੇ ਰਾਝੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਿਸ਼ਕ ਹੋਵੇਗੀ ।

ਮਨੁਖ ਦਾ ਦਰਿਆ ਨਾਲ ਇਹ ਕਿਹਾ ਵਿਸ਼ਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਦਰਿਆ ਵਾਂਗ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹਲ ਚਲ ਵਿਚ ਰਖਦਾ ਹੈ, ਰੋਹ 'ਚ ਰਖਦਾ ਹੈ ..

ਸਾਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਹਿਮਾਲਾ ਦੇ ਚੰਦਰ ਅਤੇ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਸੱਮਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿਚ ਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਭੋਇਂ ਤੇ ਪੁਸ਼ਦਾ ਹੈ । ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਪੁਸ਼ਤਕ 'ਰਿਗਵੇਦ' ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ ਅਸਿਕਨੀ ਹੈ । ਇਹਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਤੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਵੁੱਲ ਅਤੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਜੜੀ-ਬੂਟੀਆਂ ਉਗਦੀਆਂ ਸਨ ।

ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਚੰਦਰਮਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੁਰਜ ਨਾਲ ਪਹਾੜ ਵਿਚ ਦਰਾੜ ਕਰ ਦਿਤੀ, ਜਿਥੋਂ ਕਿ ਚੰਦਰ ਭਾਗਾਂ ਨਦੀ ਦਾ ਸੱਮਾ ਵਗ ਫੁਟਿਆ । ਇਸੇ ਵਿਚੋਂ ਚੰਦਰ ਭਾਗਾਂ ਨਾਂ ਦੀ ਕੰਨਿਆ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਲਾਹੌਲ ਦੇ ਨੇੜਿਓਂ ਬਾਰਾਂ ਲਚਾ ਦੀ ਢਾਕ ਤੋਂ ਚਿਨਾਬ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਵਹ ਫੁਟਦੇ ਹਨ ਇਕ ਦਾ ਨਾਂ ਚੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਭਾਗਾਂ । ਮੁਢਲੇ ਸੱਮੇ ਤੋਂ ੧੧੫ ਮੀਲ ਚਲ ਕੇ ਤੰਦੀ ਕੋਲ ਦੋਵੇਂ ਫੇਰ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਕਿਸ਼ਤਵਾੜ ਅਤੇ ਅਖਨੂਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਨ ਮੋਹੰਦੀ ਹੋਈ ਇਸ ਦੀ ਧਾਰ ਸਿਆਲ ਕੋਟ ਵਜ਼ੀਰਾ ਬਾਦ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਗੁਜਰਾਤ ਕੋਲ ਦੀ ਵਗਦੀ ਝੰਗ ਸਿਆਲ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਪੁਜ ਕੇ ਸਿਆਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਰੂਪ ਨਿਖਾਰਦੀ ਹੋਈ ਜੇਹਲਮ ਦਰਿਆ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਸਿਆਲ ਕੋਟ ਦੀ ਸੀਮਾ ਵਿਚ ਦਰਿਆ ਤਵੀ ਵੀ ਇਸੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਤਕ ੬੮੫ ਮੀਲਾਂ ਦਾ ਸਫਰ ਤਹਿ

ਕਰਦਾ ਹੈ । ਜੇਹਲਮ ਤਿੰਨ ਕੋਲ ਅਤੇ ਰਾਵੀ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਥਲੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗਲਵਕੜੀ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਨੇ । ਸਤਲੁਜ-ਬਿਆਸ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਪਾਣੀ ਵੀ ਅਗੇ ਜਾ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਨੇ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਹੁਸਨ ਇਸ਼ਕ, ਵਿਰਾਗ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਭਰੀ ਭ ਵਨਾ ਦਾ ਸੰਗਮ ਪੰਜਨੰਦ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਕੀ ਅਜੀਂ ਕਦੀ ਉਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ । ... ਅੰਤ ਨੂੰ ਮਿਠਨ ਕੋਟ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਤੋਂ ਮਿਠੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਸਮੂਹ ਸਿੰਧ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਸਮਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਖਾਰੇ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਠੱਤ ਦੇਣ ਲਈ ।

ਲਾਹੌਲ (ਬਾਰਾਂ ਲਾਚਾ ਦੀ ਢਾਕ) ਤੋਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧਾਰਾਂ ਚਲਕੇ ਜਦੋਂ ਤੰਦੀ ਕੋਲ ਫੇਰ ਇਕ ਦੂਸਰੀ ਨਾਲ ਰਲਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋ ਵਿਛੜੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਗਲੇ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੋਣ । ਬਸ ਉਥੋਂ ਲੈ ਕੇ ਝਨਾਂ ਝੰਗ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਜੇਹਲਮ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਤਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਵ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗਲੇ...

ਪਿਛਲੀ ਸਦੀ ਵਿਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਝਨਾ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੰਦਰ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣਾ ਦਿਤਾ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਚੰਦਰਮਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਝਨਾ ਦਰਿਆ ਚੰਦਰਮਾ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ । ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਸੀਤਲਤਾ ਅਤੇ ਮੋਹ ਸਮੇਤ

ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦਾ ਮੁਢ ਕਦੀਮ ਤੋਂ ਹੀ ਚੰਦਰਮਾ ਨਾਲ ਬੜਾ ਮੋਹ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੁੜੀਆਂ ਤਾਂ ਚੰਦਰਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਮਹਿਬੂਬ ਸਮਝਦੀਆਂ ਨੇ ।

ਚੰਨ ਮੁਖੜਾ ਮਾਹੀਦਾ, ਨਿਤ ਚੜਦਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵੰਡਦਾ । ਪੂਰਨੀਮਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹਰ ਸੋਹਣੀ ਤੇ ਹੀਰ ਚੰਦਰਮਾਂ ਦੇ ਗਲੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਲੁਛਦੀ ਹੈ । ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਦਰਿਆ ਚੰਦਰਮਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਫੁਟ ਕੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਪਰੇਮੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਸਰ ਸਕਦੇ ਨੇ ।

ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤੜਕੀਬਨ ਸਭੋਂ ਹੀ ਪਰੇਮ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਹੀ ਹੋਏ ਨੇ । ਜਾਂ, ਘਟੇ ਘਟ ਇਸ ਦਰਿਆ ਨੇ ਪਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ । ਕਿ ਉਹ ਇਸ਼ਕ ਖਾਤਿਰ ਜਾਨਾਂ ਵੀ

ਵਾਰ ਗਏ। ਕੀ ਇਸ਼ਕ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ?

ਰਾਝੇ ਦਾ ਤਖਤ ਹਜ਼ਾਰਾ ਝਨਾਂ ਦੇ ਪਰਲੇ ਪਾਤ ਸੀ ਅਤੇ ਝੰਗ ਸਿਆਲ, ਇਸ ਪਾਸੇ, ਪੂਰਬ ਵਲ । ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਰਿਆ ਉਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਜ ਤਕ ਵੀ ਇਕ ਦੁਸਰੇ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲਦੇ ।

ਇਕ ਹੀਰ ਅੱਖਰ ਤੇਰੀ ਕੰਨੀ ਪਿਆ, ਤੂੰ ਹੋ ਗਿਆ ਵੀਰਾ ਸ਼ਹੂ ਦਰਿਆ ਵੇ, ਜਿਹਦਾ ਨਾ ਆਰ ਨਾ ਪਾਰ ਵੇ ।
ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ

ਜਦੋਂ ਰਾਝਾ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਹੀਰ ਦੀ ਸੋਜ ਤੇ ਚਾਂਦਰ ਤਾਣ ਕੇ ਸੌਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਵਾਰਿਸ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਉਸ ਦੁਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਾਕਮਾਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਹੀਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਛਮੜਾ ਮਾਰਦੀ, ਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਦੇ ਚੰਨ ਵਰਗੇ ਮੁਖੜੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

ਰਾਝੇ ਉਠਕੇ ਕਿਹਾ— 'ਵਾਹ ਸਜਨ !'
ਹੀਰ ਹੱਸਕੇ ਤੇ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋਈ ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਹੱਬਤ ਦਾ ਸਾਖੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੇ ਫੇਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ । ਉਹਨੂੰ ਹੀਰ ਦੇ ਪਿਉ ਚੂਚਕ ਜਾਂ ਖੇੜਿਆਂ ਦੀ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਸੀ ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਹੀਰ ਦੇ ਸਿਦਕ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਹੈ ।

ਯਾਰੜੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸੱਥਰ ਚੰਗਾ ।
ਭੱਠ ਖੇੜਿਆਂ ਦਾ ਰਹਿਣਾ ।

ਕੀ ਝਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਕਦੀਆਂ ਛਲਾਂ ਹੀ ਰਾਝਣ ਯਾਰ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਜੋਗੀ ਬਣਕੇ ਤੇ ਕੰਨ ਪੜਵਾਕੇ ਹੀਰ ਨੂੰ ਹਾਸਿਲ ਕਰੇ । ਕੰਨ ਪੜਵਾਏ ਬਗੈਰ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਕਿਵੇਂ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ।

ਪਰ ਸੋਹਣੀ ਤਾਂ ਹੀਰ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਦਲੇਰ ਸੀ । ਚੁਨੌਤੀਆਂ ਭਰੇ, ਰੋਹ ਵਾਲੇ ਬਿਫਰੇ ਹੋਏ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਘੜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਮਹੀਂਵਾਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਜਾਣਾ ਕਾਫੀ ਹਿੰਮਤ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ । ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਨਨਾਣ ਉਸ ਦੇ ਘੜੇ ਦੀ ਥਾਂ

ਤੇ ਕੱਚਾ ਘੜਾ ਰਖ ਗਈ ਹੈ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਹਿਬੂਬ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣੋਂ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ । ਕੱਚੇ ਘੜੇ ਨੂੰ ਤਕੜੇ ਸੋਹਣੀ ਦੇ ਮਨ ਤੇ ਕੀ ਬੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ । ਇਸ ਦੀ ਕੇਵਲ ਕਲਪਨਾ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ।

ਝਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਬਚੁਰਗਾਂ ਨੇ ਵਿਸ ਭਰਿਆ ਦਰਿਆ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ । ਪਰ ਫੇਰ ਝਨਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੀ ਇਹ ਵਿਸ ਅਸ਼ਿਕਾਂ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਤਰਿਆਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ?..... ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ— 'ਕੀ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਵਿਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ? ਸਾਰੀ ਜ਼ਹਿਰ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੇ ਪੀ ਲਈ ਸੀ ?...ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਜ਼ਹਿਰ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ-ਦਿਮਾਗ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ...ਦਰਿਆ ਦੇ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਨੇ । ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਖਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਵਿਤਰ ਬਣਾਕੇ ।

ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼ੁਕਦਾ ਝਨਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਹਣੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕੱਚਾ ਘੜਾ । ਕੱਚੇ ਨੇ ਤਾਂ ਝਨਾਂ ਵਿਚ ਖੁਰ ਹੀ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਸੋਹਣੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਉਹ ਨਾ ਖੋਰ ਸਕਿਆ । ਕੀ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਨੇ ਹੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੋਹਣੀ ਦੀ ਪਰਖ ਲਈ ਕੱਚਾ ਘੜਾ ਰਖ ਦਿਤਾ ?

ਸਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਵੀਸ਼ਰਾਂ ਨੇ ਸੋਹਣੀ ਅਤੇ ਕੱਚੇ ਦੇ ਸੰਵਾਦ ਲਿਖੇ ਨੇ । ਪਰ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ 'ਸੋਹਣੀ ਦੀ ਝੁਗੀ' ਨਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੀ ਕਵਿਤਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਲਿਖੀ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ । ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਰੂਹ ਦੀਆਂ ਗਹਿਰਾਈਆਂ ਦਾ ਕਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜ ਵੀ ਸੋਹਣੀ ਦੀ ਝੁਗੀ ਵਿਚ ਇਕ ਦੀਵਾ ਜਗਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਦਾ ਸਦੀਆਂ ਦਾ ਰੋਹ, ਤੂਫਾਨੀ ਸ਼ੁਕਰ ਅਤੇ ਹੱਦਾਂ - ਬੰਨੇ ਭੰਨ ਭੇੜ ਕੇ ਵਗਣ ਵਾਲਾ ਵੇਗ ਵੀ ਸੋਹਣੀ ਦੀ ਝੁਗੀ ਵਿਚਲੇ ਦੀਵੇ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ । ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਝਨਾਂ ਅਜ ਤਕ ਵੀ ਝਖੜਾਂ, ਤੂਫਾਨਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀਵੇ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਸੋਹਣੀ ਦੀ ਝੁਗੀ ਦੇ ਦੀਵੇ ਨੂੰ ਜਗਦਾ ਰਖਣ ਲਈ ਜੇਕਰ ਝਨਾਂ ਦਾ ਸ਼ੁਕਦਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਦਾ ਹੀ ਬੁਝ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ । ਇਸਕੇ ਦੇ ਭਾਬੜ ਨੂੰ ਝਨਾਂ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਹੀ ਹਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਰੋਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਝਨਾਂ ਦੇ ਆਚਲ ਵਿਚ ਜ਼ਮੀਨ ਲੈ ਕੇ ਰੋਸ਼ਾ ਗਰਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੰਭਲਾ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਝਨਾਂ ਦੇ ਜਲਵੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਗਿਆ :

ਝਨਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਖੜਾ ਵੇਖਾਂ ਤੈਨੂੰ
ਮੋਢੇ ਤੇਰੇ ਕਮਲੀ ਤੇ ਜੱਟਾਂ ਵਾਲੀ ਡਾਂਗ
ਹੱਥ ਵਿਚ ਬਾਂਸਰੀ
ਤੇ ਹੀਰ ਹੀਰ ਬੋਲੇ ਤੇਰੀ ਬਾਂਸਰੀ

ਟੁੱਟੇ ਸੁਣ ਤੇਰੀ ਬਾਂਸਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਮਾਨ ਵੇ ।

ਇਹ ਝਨਾਂ ਦੀ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਤੇ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸੀ, ਵਰਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਲੋਕ ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਵਾਰਿਸ ਨੇ ਦੋ ਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ । ਤਕੋ ਉਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਜਦੋਂ ਰਾਝਾ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕੁੱਦਕੇ ਹੀ ਝਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ :

ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ—ਮੂਰਖਾ ਫੂਥ ਮਰਸੇਂ
ਜਿੰਦ ਵੇਖ ਚਿਨਾਬ ਦੀ ਲਹਿਰ ਜਾਏ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਕੰਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਾਂ, ਉਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮਹਿਬੂਬ ਜਲਵੇ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਸਰਤ ਨਾਲ ਇਹੋ ਹੀ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ, ਕੀ ਕਦੀ ਇਕ ਵਾਰ ਵੀ ਮੈਂ ਝਨਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਤੇ ਪੁੱਜਕੇ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦੇ ਉਸ ਮਹਿਬੂਬ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ ?

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੋੜਰ ਹੁਸਨ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਰੁਤਬਾ ਬਲੰਦ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕੇਵਲ ਝਨਾਂ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹੈ । ਝਨਾਂ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦਾ ਜਨਮ-ਦਾਤਾ ਹੈ । ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਜਵਾਨੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹਰੇਕ ਪੰਜਾਬਣ ਕੁੜੀ ਇਕ ਵਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕੱਚਾ ਘੜਾ ਲੈ ਕੇ

ਝਨਾਂ 'ਚ ਠਿਲ੍ਹਦੀ ਹੈ ।

ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਝਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਲਹਿਰ ਹੀ ਬਣ ਜਾਵੇ । ਕੀ ਇਹਦੇ ਲਈ ਵੀ ਜਪ ਤਪ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ?

ਪੰਜਾਬੀ ਜੁਥਾਨ ਦੇ ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਂ ਝਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦੀ ਮਚਲਦੀ ਥਿਰਕਣ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।

ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਨੂਰ ਜਹਾਂ, ਫਰੀਦਾ ਖਾਨੂਮ, ਮੰਅਨਾਚ, ਸ਼ਾਜ਼ੀਆ ਨਾਹੀਦ ਅਖਤਰ, ਮਲਿਕਾ ਪੁਖਰਾਜ, ਬਲਕੀਸ ਖਾਨੂਮ, ਨਸੀਮ ਬੇਗਮ, ਅਤੇ ਖੁਰਸ਼ੀਦ ਬੇਗਮ ਤੇ ਇਕਬਾਲ ਬਾਨੋ ਦੀਆਂ ਸੁਰੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਝਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ੂਕਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ । ਅਤੇ ਝਨਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਲੋਕ—ਰਾਝੇ ਅਤੇ ਹੀਰਾਂ ।

ਮੇਰਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਹਾਂ :

ਆ ਵੀਰਾਂ ਰਾਝਿਆਂ । ਆ ਭੈਣੇ ਹੀਰੇ

ਬਿਨ ਤੁਸਾਂ ਅਸੀਂ ਸਖਣੇ ।

ਸਾਨੂੰ ਛੱਡ ਨਾ ਜਾਵੇ

(ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ)

ਕੀ ਅਸੀਂ ਝਨਾਂ ਦਰਿਆ ਦੀਆਂ ਲਿਸ਼ਕਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮੁਹੱਬਤ ਦਾ ਨਗਮਾ ਨਹੀਂ ਸਿਖ ਸਕਦੇ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀ ਹੁਕ 'ਅਜ ਆਖਾਂ ਵਾਰਿਸ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ' ਨੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਧੁੰਦਲੇ ਅੰਦਰ ਤਕ ਝੰਝੜ ਸੁਟਿਆ ਹੈ ।

ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਅਜ ਤਕ ਵੀ ਝਨਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੀ ਥਿਰਕਣ ਆਪਣੇ ਵਲ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ :

ਪਾਣੀ ਇਸ਼ਕ ਝਨਾਂ ਦਾ

ਜਾਦੂਗਰ ਵਗੇ ।

ਹੇ ਅੱਲ੍ਹਾ । ਮੇਰੇ ਝਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤੱਤੀ ਵਾ ਨਾ ਲਗਣ ਦੇਵੀ ।

ਜੀਵ ਦਇਆ ਤੇ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰ

—ਕਰਨਲ ਚਮਲੋਂਗ ਸੀ ਮੁਰਮੌਂਡ

ਕਰਨਲ ਚਮਲੋਂਗ ਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਪਰਾਈਮ-ਮਿਨਿਸਟਰ ਦੇ ਸੱਕਤਰ ਹਨ। ਆਪਦੀ ਆਯੂ ੪੬ ਸਾਲ ਹੈ ਤੇ ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਦੇ ਪੱਕੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਤਕਰੀਬਨ ੭-੮ ਸਾਲ ਤੋਂ ਆਪਨੇ ਮਾਸ, ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਨਸ਼ੀਲੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਯ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪ ਅਨੀਂ ਪਹਿਰੀਂ ਇਕ ਸਮੇਂ ਦੁਪਹਿਰ ੧ : ਵਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੋਜਨ ਛੱਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੁਪਹਿਰ ਦੁੱਧ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਆਹਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਹੇਠਾਂ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਹੀ ਟਾਈ ਵਿਛਾ ਕੇ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਰੋਜ਼ ਅੰਤਤ-ਧਿਆਨ ਸਮਾਧੀ ਵੀ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਭਾਸ਼ਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਧਰਮਸਾਲਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਬੋਨਬੁਰੀ ਵਿਖੇ ੩-੫-੧੯੮੧ ਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। —ਸੰਪਾਦਕ

ਸੱਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰ ਆਪਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਾਂ, ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਦਰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸੱਭ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਭਾਗ ਹਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਏਥੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਮੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਚੋਂ ਆਕੇ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਦਾ ਬਹੁਤ ਆਭਾਰੀ ਹਾਂ।

ਅੱਜ ਮੈਂ ਉਸ ਸੰਗਤ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਜੋ ਆਪਨੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਪਰੱਪਕ ਤੇ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹਨ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਅੱਜ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀ ਹੈ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ

ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਲੀਹਾਂ ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਾ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਬੋੜੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਦ ੧੬-੧੭ ਤੇ ੧੮ ਮਈ ਨੂੰ ਮਨਾਂ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹਨ —ਮਹਾਤਮਾ ਬੁੱਧ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ, ਗਿਆਨ ਤੇ ਨਿਰਵਾਣ ਦਾ ਦਿਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਸੱਭ ਨੂੰ ਗਿਆਨ-ਮਾਰਗ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ-ਪੂਜਾ ਦਾ ਦਿਨ ਕਹਿਕੇ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸੁੱਭ ਸਮੇਂ ਆਪ ਸੱਭ ਨੂੰ ਨਿਮੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਇਹ ਤਿੰਨ ਦਿਨ “ਲੁਮਫਿਨੀ ਪਾਰਕ” ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਕੇ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ — ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਦੋ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਸਿੱਖ ਤੇ ਬੋਧੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਹਨ ਕੇਵਲ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਜਾਪਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ, ਮਾਸ-ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਹੋਰ ਨਸ਼ੀਲੀ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੱਭ ਸਾਡੇ ਤੁਹਾਡੇ ਇਕੋ ਹਨ। ਅੱਜ ਮੈਂ ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਆਪਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ, ਇਹਨਾਂ ਅਸੂਲਾਂ ਦੇ ਧਾਰਣੀ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਚਿਹਾ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦਿਲ ਦਾ ਇਹ ਅਨੁਭਵ

ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਆਪ ਵਰਗੇ ਧਰਮ ਦੇ ਪਰਪੱਕ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਤੇ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਚੋਰੀ, ਡਕੈਤੀ, ਖੂਨ ਆਦਿਕ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵਣ। ਸ਼ਰਾਬ ਨਸ਼ੀਲੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਤੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ-ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਕਾਇਮ ਹੋਵੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਅੱਜੇ ਅਪਨੇ ਕੁੱਝ ਸਾਥੀਆਂ ਸਹਿਤ ਜੋ ਏਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਏ ਹਨ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਆਪਜੀ ਜੈਸੇ ਧਰਮੀ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਿੱਖ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦੇ ਹੋਵਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਅਮਨ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਪ ਸੱਭ ਸਿੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਏਥੇ ਵਸ ਰਹੇ ਹਨ ਚਾਹੇ ਉਹ ਬਾਈ-ਦੇਸ਼ ਦੇ ਜੰਮ-ਪਲ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਾਸੀ ਹੋ ਜਿਥੇ ਸਾਡੇ ਮਹਾਤਮਾ ਬੁੱਧ ਜੀ ਨੇ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ-ਮਾਰਗ ਦਾ ਰਾਹ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ।

ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 'ਆਹਾਰ' ਬਾਰੇ ਕੁੱਝ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ "ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ" ਤੇ ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਭੋਜਨ। ਅੱਜ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਪਾਸੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਅਸੂਲ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿੱਸ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਉਹ ਸਿੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਸ ਭੁਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਸਤਰ ਸਫੈਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਦਸਤਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ: — ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਸਫੈਦ ਬਸਤਰ ਸਫੈਦੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹਨ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਵੀ ਇਹ ਅਸਰ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਧਿਆਨ ਮਾਰੀਏ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਮੱਤ ਦੇ ਹਾਮੀ ਹਾਂ। ਮਾਸ-ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਨਸ਼ੀਲੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਪਰਹੇਜ਼ ਤੇ ਧਰਮ ਮੰਨਣਾ।" ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਤਮਾ ਬੁੱਧ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਵੈਸ਼ਨਵ-ਆਹਾਰ ਦੇ ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਆਖੀ ਹੈ ਕਿ "ਜੀਵ-ਹੱਤਿਆ ਨਾਂ ਕਰੋ।" ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਇਹੀ ਭਾਵ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪ ਜੀਵ-ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਬਰਖਿਲਾਫ਼ ਸਨ ਤੇ ਜੋ ਬਰਖਿਲਾਫ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਖਾਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਇਹੋ ਉਪਦੇਸ਼

ਦੇਂਦ ਹਨ ਤੇ ਜਿਹੜੇ ਜੀਵ-ਹੱਤਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਖੇਡ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੌਜ ਹੈ, ਜੋ ਜੀਵ-ਹੱਤਿਆ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਜੀਵ-ਹੱਤਿਆ ਕੇਵਲ ਅਪਨੇ ਖਾਣ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਰਹੇ ਸੋਚਿਆ ਜੇ ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧੀਆਂ-ਪੁੱਤਰ ਭਰਾ ਤੇ ਹੋਰ ਸੱਤ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਏਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਹਾਰ ਲਈ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਸਹਿ ਸਕਦੇ ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਕੀ ਹਕ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਬੇ-ਜ਼ਬਾਨ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੇਈਏ? ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਸੱਭ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹੋ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ-ਹੱਤਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਤੇ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਅਸੂਲ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ? ਤੇ ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਾਕਾ-ਆਹਾਰ ਹੈ ਮੈਂ ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਵਤਰਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ੬੦ ਸਾਲ ਤਕ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ — ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਫ ਇਦੇ ਹਨ? ਸੱਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫਾਇਦਾ ਇਹ ਹੈ—ਜੋ ਇਹ ਸਸਤਾ ਹੈ। ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਮੈਂ (ਤਲਾਟ ਵੇਂਗ ਵੀਅਨ ਯਾਏ) Great Circle Market ਲੰਘ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਜਿਥੇ ਬਹੁਤ ਸਸਤੀ ਸਬਜ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕੋਣ ਉਹ ਬੇਫਕੂਫ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਸਤੀ ਚੀਜ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਮਹਿੰਗੀ ਖਰੀਦ ਕੇ ਖਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਇਹ ਸਸਤੀ ਹੈ ਦੂਜੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਤਜਰਬਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਗੱਲ ਲਿਖੀ ਹੈ ਕਿ ੯ ਕਿਲੋ ਮਕਈ ਜੋ ਸੁਰ ਨੂੰ ਖਵਾਈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਬਦਲੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਕਿਲੋ ਮਾਸ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲਵੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਬਜ਼ੀ ਆਦਿਕ ਭੋਜਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਮਾਇਕ ਬੱਚਤ ਤੋਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਸ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬੱਚਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਅਰਥ ਲਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਈ ਆਪ ਵਰਗੇ ਬਾਈ ਸਿੱਖ ਦਾਨ-ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਅਮਨ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਖਾਣ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਸਿਹਤ ਲਈ ਕੀ ਹੈ ਤੇ ਫਾਇਦਾ ਕੀ ਹੈ। ਸਬਜ਼ੀ, ਦਾਲ ਆਦਿਕ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਛਿਪੇ ਵੀ ਖਾਏ ਹੋਣ, ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਚੰਗੀ ਛਿਪੇ ਖਾਏ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਝੱਟ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੰਹਤ ਹੀ ਦੱਸ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਹ ਰੰਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁੱਤਾ-ਰੰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਜਿਹੜੇ ਸਬਜ਼ੀ ਖਾਏ ਹਨ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਰੰਗਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵੀ ਲੰਬੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੋਗਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਏਸ ਲਈ ਵਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਮਾਸ ਦੇ ਆਹਾਰ ਵਿਚ ਚਰਬੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਰਾਖਸ਼ਸ਼ ਵਰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਉਥੇ ੭੦ ਲੱਖ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਅ ਕੀ ਛੋਟੇ ਤੇ ਕੀ ਵੱਡੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਜਰਬਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਬੱਚੇ ਦੂਜਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਨਿਕਲੇ ਹਨ ਜੇਹੜੇ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਭੋਜਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਹ ਮਾਤਾਵਾਂ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਰਭ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਭੋਜਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਭ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਤੇ ਸਾਇੰਸਦਾਨਾਂ ਨੇ ਤਜਰਬਾ ਕਰਕੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਹਾਲਾਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਆਯੂ ੧ ਜਾਂ ਢੇਡ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਐਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਸੰਤ, ਮਹਾਂ ਧਰਮੀ-ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅੱਗੇ, ਇਹ ਮੰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਪੀਵਾਂਗੇ, ਖੂਨ ਨਹੀਂ ਬੋਲਾਂਗੇ, ਜੀਵ-ਹੱਤਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਪਰ ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਉਹਨਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਖਾਨ ਪੀਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਆਦਿਕ, ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਰਾਖਸ਼ਸ਼ ਵਰਗੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,

ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕੀ ਹਿੰਦੂ, ਕੀ ਸਿੱਖ ਤੇ ਕੀ ਬੋਧੀ ਸੱਭ ਧਰਮ ਦੇ ਬੜੇ ਪੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਕ ਇਟਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਡਾਕਟਰ ਲੋਕਾਨਾਥ ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਚਿਕਿਤਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਸਾਇੰਸ ਤੇ ਦੇ ਐਮ. ਏ. ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਥਨ ਹੈ ਕਿ 'ਮਹਾਤਮਾ ਬੁੱਧ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਮਾਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।'

ਜਿਹੜਾ ਆਪ ਖਾਂਦਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀਵ-ਹੱਤਿਆ ਨਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਤੇ ਜਿਹੜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਹਾਤਮਾ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਕਿਧਰੇ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਾਣ ਦਾ ਸੁਆਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਨ-ਘੜਤ ਕਹਾਣੀ ਘੜ ਲਈ ਹੈ, ਜੋ ਮਹਾਤਮਾ ਜੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੀ ਸੂਰ ਵਰਗੇ ਮਾਸ ਖਾਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡਾ. ਲੋਨਾ ਨਾਥ ਜੀ ਨੇ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਸਕਾਲਰ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਆਪ ਚੰਗੇ ਮੰਨੇ ਪਰਮੰਨੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੋਜੀ ਹਨ। ਸੋ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੋ ਅਸੀਂ ੪੦—੫੦ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਤੇ ਆਪ ਬਹੁਤ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਹੋ ਜੋ ਮਾਈ ਭਾਈ ਅਠੀਂ ਪਹਿਰਾਂ ਭੋਜਨ ਛਕਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਨਾਲ ਵੀ ਭੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿਹਤ ਵੀ ਠੀਕ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ-ਸੇਵਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦਿਆਂ ਕਰਤਾਂ ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਚੋਟੀ ਛਿਪੇ ਵੀ ਮਾਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਂ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਧਰਮ ਵਿਚ ਪਰਪੱਕ ਹੋਵੇ।

ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਆਪ ਸੱਭ ਦਾ ਬੜਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਏਥੇ ਨਿਮੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਅੱਜ ਬੜਾ ਸਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਮਧੁਰ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨ ਦਾ ਵੀ ਅਵਸਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬੀਤੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਆਪ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਇਹ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਫਿਰ ਆਪ ਸੱਭ ਨੂੰ ੧੬—੧੭ ਤੇ ੧੮ ਮਈ ਦੇ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿਮੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸੱਭ ਦਾ ਹਾਰਦਿਕ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ●

WITH

BEST

COMPLIMENTS

FROM

ਵਧੀਆ, ਸਵਾਦਿਸ਼ਟ ਪੌਸ਼ਟਿਕ ਬਿਸਕੂਟ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ

ਅੰਬਰ ਫੂਡਜ਼
ਹੈਦਰਾਬਾਦ

AMBER FOODS

Amber pet HYDERABAD

(A.P.)

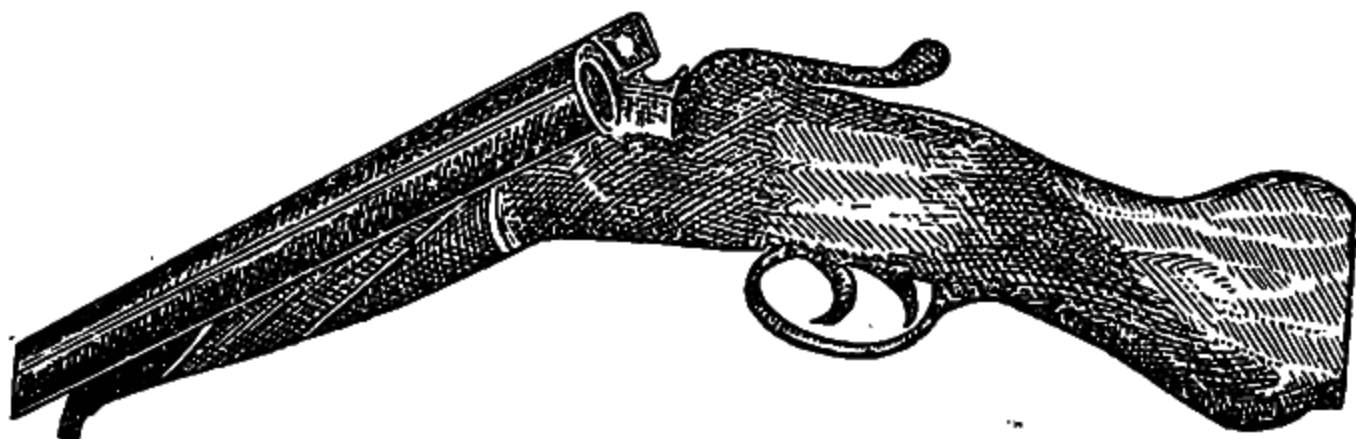
ਵਰਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧

੧੭

**HIGH CLASS GUN MANUFACTURERS
AND
REPAIRERS**

FREE INDIA GUN MANUFACTURERS

(Industrial Estate, Extention Area, Jammu Cantt)

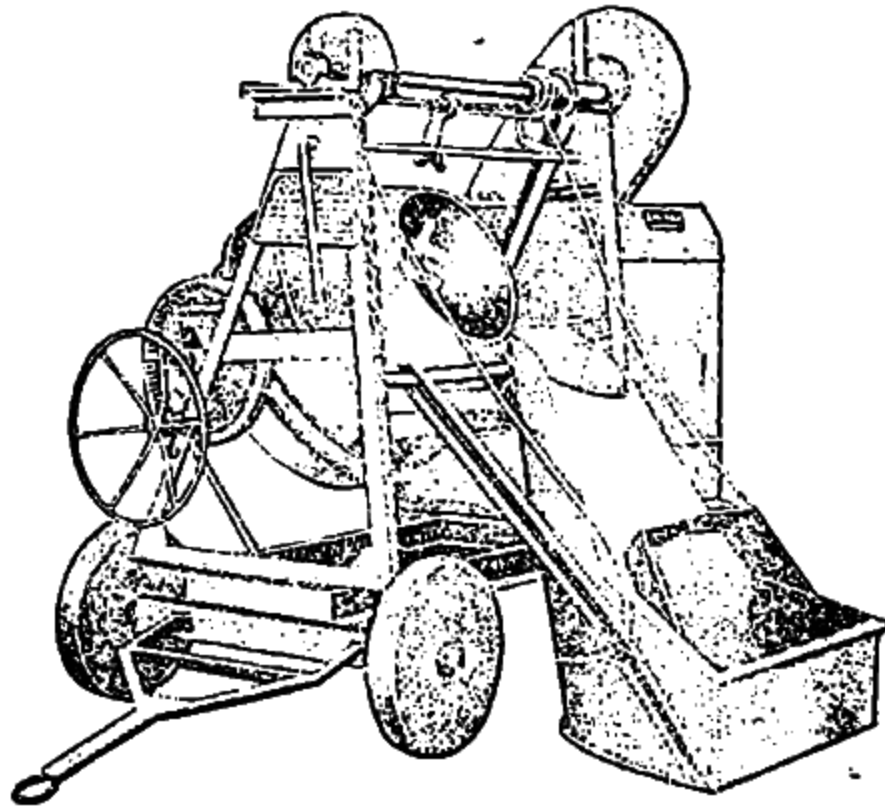
(SINGLE BARREL OR DOUBLE BARREL) 12 Bore Guns

**Once Purchased Ever Purchased
AS
BEST QUALITY OF THE DAY
IS
OUR MOTTO
IN NEED CONTACT US FOR BARGAIN
WITH FULL CONFIDENCE**

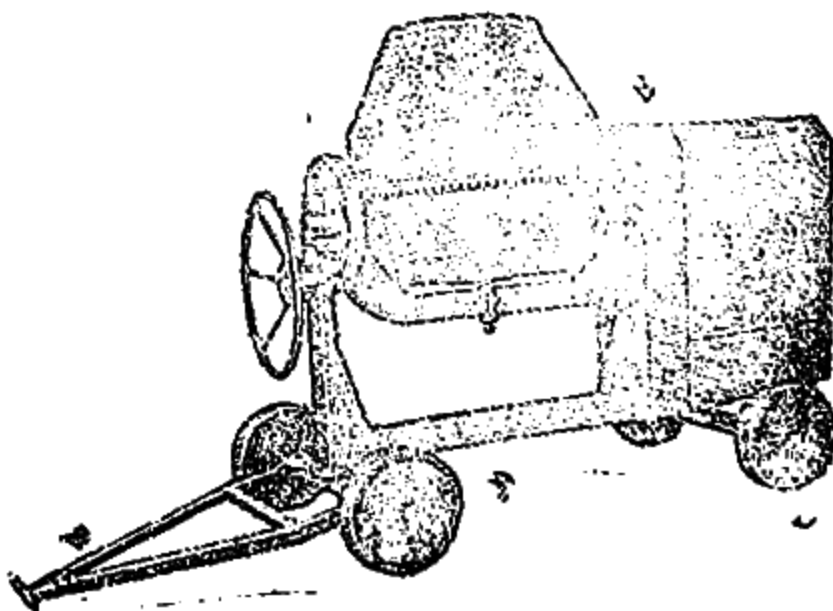
ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

RAJPAL

The Leading Name in Construction Machinery

CONCRETE MIXER 10/7 CFT

CONCRETE MIXER 7/5

Manufacturers of :

- Concrete Mixers of all Sizes
- Pan Mixers
- Vibrators of all Types
- Tower Hoists
- Hydraulic Press
- Spare Parts of all Makes Concrete Mixers

Office : 529033
Phones : Factory: 501973
Resi. : 505454

BALWANT SINGH & SONS

Office : 4B/11 JHANDEWALA EXTN.
NEW DELHI-110055

Factory : A 2/3, MAYA PURI, PHASE II
Opp. C 70 NEW DELHI-110064

ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

Phones : Office : 250345
Resi. : 213057

ਟੈਂਟ ਹਾਊਸ ਵਾਲਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ

ਵਧੀਆ, ਦਿਲਕਸ਼ ਵੰਨ ਸੁਵੇਨੇ ਸੁੰਦਰ ਡੀਜ਼ਾਈਨਾਂ ਤੇ ਗਰੰਟੀ ਸ਼ੁਦਾ ਪਾਕੇ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਬਣੇ
ਟੁਕੜੀਦਾਰ ਪਰਿੰਟ ਸ਼ਾਮਿਆਨੇ, ਕਨਾਤਾਂ, ਲਕੜੀ ਤੇ ਸਟੀਲ ਦੇ
ਫਰਨੀਚਰ ਲਈ ਪਧਾਰੇ ਜਾਂ ਲਿਖੋ।

ਨਾਮਧਾਰੀ ਏਜੰਸੀਜ਼

੨/੨੦੬੮ ਚਾਹ ਅੰਦਾਰਾ, ਜੁਬਲੀ ਸਿਨਮਾ ਦੇ ਪਿਛੇ
ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਂਕ ਦਿਲੀ ੧੧੦੦੦੬,

Manufacturers & Suppliers of :

TUKRIDAR PRINTED SHAMIANAS & KANATS.

FOR ALL KINDS, IN ATTRACTIVE AND GUARANTEED FAST COLOURS

WOODEN & STEEL FURNITURE

PLEASE CONTACT

NAMDHARI AGENCIES

2/2068 CHAH ANDARA,

(Behind Jubilee Cinema)

CHANDNI CHOWK, DELHI-110006

ਮਾਸਕ

ਵਰਿਆਮ

ਮਈ
੧੯੮੧

ਜਿਲਦ ਨੰ: ੬

ਅੰਕ ਨੰ: ੭

ਵਰਿਆਮ ਵਿਚ ਛਪੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ
ਐਡੀਟਰ ਵਰਿਆਮ ਦਾ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ।

ਸੰਪਾਦਕ : ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ

ਮੁੱਲ ਪ੍ਰਤੀ ਕਾਪੀ : ੧-੫੦ ਰੁਪਿਆ
ਸਾਲਾਨਾ ਚੰਦਾ ਦੇਸ : ੧੫ ਰੁਪਏ

„ „ ਵਿਦੇਸ਼ : ੩੦ ਰੁਪਏ (ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ)
„ „ ਵਿਦੇਸ਼ : ੧੦੦ ਰੁਪਏ (ਹਵਾਈ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ)
ਭਾਈਫ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ : ੨੦੦ ਰੁਪਏ ਕੇਵਲ ਦੇਸ ਵਿਚ

ਵਰਿਆਮ ਸਕੂਲਾਂ ਕਾਲਜਾਂ ਲਈ ਪਰਵਾਨ

‘ਵਰਿਆਮ’ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਪੰਜਾਬ,
ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਪਤਰ ਨੰਬਰ ੩/੧-੭੭-ਐਡੀਟਰਜ਼, ਮਿਤੀ
੨-੩-੭੭ ਰਾਹੀਂ ਪੰਜਾਬ ਭਰ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ ਕਾਲਜਾਂ ਤੇ
ਲਾਇਬਰੇਰੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੈ।

ਦਫਤਰ ਦਾ ਪਤਾ : Office Address
ਮਾਸਕ ਵਰਿਆਮ, Monthly WARIAM
ਲਾਡੋਵਾਲੀ ਰੋਡ (Punjabi)
ਜਲੰਧਰ-੧੪੪੦੦੧, Ladowali Road
ਫੋਨ : ੭੨੫੦੪ ਪੀ, ਯੋ Jullundur-144001
Phone : 72504 P.P

ਵਰਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧

੨੧

ਕਵਿਤਾ : ਜਿੱਦ

—ਮੁਹੱਮਦ ਅਕਰਮ ਸਈਦ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ)—

ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਉਹਨੂੰ ਸੱਦੇ ਘੱਲਾਂ
 ਉਹਨੂੰ ਭੀ ਤੇ ਖਬਰ ਦੇ ਇਸਦੀ
 ਆ ਗੱਈਆਂ ਨੇ
 ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਦੇ ਹੁੱਲੇ ਲੈਕੇ
 ਚੇਤਰ ਰੁੱਤਾਂ ।

★

ਭੁਲੇਖਾ

ਸੋਹ ਰੱਬ ਦੀ ਉਹ ਦੋਵੇਂ
 ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਈ ਜਾਪਣ
 ਮੈਂ ਸਮਝਾਂ ਮੁਟਿਆਰਾਂ
 ਲੋਕੀ ਮਾਂ ਧੀ ਆਖਣ !

★

ਦੋਹੜੇ

—ਤਨਵੀਰ ਬੁਖਾਰੀ ਐਮ.ਏ. (ਪਾਕਿਸਤਾਨ)—

ਲਿਓਂ ਦੁਇ ਯਾਰ ਬੁਖਾਰੀਆ ਲਿਖਣਾ ਤੇਰੇ ਲੇਖ
 ਲਿਖਤ ਨੱਜ਼ਾਰਾ ਰੱਬਦਾ ਲਿਖਕੇ ਜਲਵੇ ਵੇਖ !
 ਜੀ ਓਏ ਯਾਰ ਬੁਖਾਰੀਆ ! ਜੀਵਨ ਵਾਂਗੂੰ ਜੀ
 ਖਾ ਨਾ ਮੋਹਰਾ ਵੈਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ !

ਮੇਰੀ ਐਨੀ ਗਲ ਹੈ ਮੇਰੀ ਐਨੀ ਬਾਤ
 ਮਗਨਾਂ ਹੱਕ ਬੁਖਾਰੀਆਂ ! ਮੰਗਦਾ ਨਹੀਂ ਖੈਰਾਤ !

ਬੰਨੇ ਪਾਹਰੂ ਕੂਕਦੇ ਅੰਦਰ ਲੱਗੇ ਚੋਰ
 ਲੱਗੀ ਚੁੱਪ ਲਾਹੌਰ ਨੂੰ ਮਚੇ ਕਰਾਚੀ ਸ਼ੌਰ !

ਜਦ ਭੀ ਕੋਈ ਯੂਨੀਅਨ ਕਰਦੀ ਦੇ ਹੜਤਾਲ
 ਮੁਕਦਾ ਨਾਹੀਂ, ਹੋਰ ਭੀ, ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਦੇ ਕਾਲ !

ਜਦ ਭੀ ਕੋਈ ਯੂਨੀਅਨ ਕਰਦੀ ਦੇ ਹੜਤਾਲ
 ਚਤੇ ਆਉਣ ਬੁਖਾਰੀਆਂ ! ਭੀੜ 'ਚ ਮੋਏ ਬਾਲ !

ਐਡੀਆਂ ਐਸ਼ਾਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸਰਕਾਰ ?
 ਕੀ ਤਨਖਾਹ ਹੈ ਆਪਦੀ ? ਕੀਹ ਹੈ ਕਾਰੋਬਾਰ ?

ਕਰ ਨਿੱਤ ਸਿਫਤ ਬੁਖਾਰੀਆ ! ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਾਂਹ ਭੰਡ
 ਧਰਤੀ ਮਾਂ ਹੈ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨਾਂਹ ਇਹਨੂੰ ਕੰਡ !

★

ਗਜ਼ਲ

—ਮਹਿੰਦਰ ਭੱਟੀ—

ਕੁਝ ਕਾਟੇ - ਕੁਝ ਲੀਕਾਂ ਨੇ ।
ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਜ ਉਡੀਕਾਂ ਨੇ ।

ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਤੂੰ ਮਿਲਿਆ ਏਂ,
ਹਰ ਪਾਸੇ ਅਜ ਮਹਿਕਾਂ ਨੇ ।

ਜੋ ਹਾਸੇ ਦਿਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ,
ਇਹ ਤਾਂ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਚੀਸਾਂ ਨੇ ।

ਰੂਹ ਨੂੰ ਰੋਗ ਲਗਾਇਆ ਹੈ,
ਇਸ ਮੱਥੇ ਦੀਆਂ ਲੀਕਾਂ ਨੇ ।

ਰੋਂਦੇ ਹਾਂ—ਕਦੇ ਹੱਸਦੇ ਹਾਂ,
ਇਸਕ ਦੀਆਂ ਇਹ ਰੀਤਾਂ ਨੇ ।

ਇਕ ਯਾਦ ਤੇਰੀ ਵਿਚ ਸੜਦੇ ਹਾਂ,
ਇਕ ਲੂਹਿਆ ਦਿਲ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਨੇ ।

★

ਗਜ਼ਲ

—ਡਾ: ਨਰੇਸ਼—

ਓਦੋਂ ਥਾਤ ਉਡਾਰੀ ਲਾ ਗਈ ਤੋੜ ਕੇ ਘੇਰਾ ਜੂਹਾਂ ਦਾ ।
ਖੀਹੀ ਤੋਂ ਦਰਵੱਜੇ ਪੁੱਜਾ ਜਦ ਕਿੱਸਾ ਦੋ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ।

ਬੁਲ੍ਹੀ ਆਇਆ ਸੱਚ ਰੋਕਿਆਂ ਜੀਤ ਤੇ ਛਾਲੇ ਪੈਂਦੇ ਨੇ,
ਕੌੜਾ ਹੋ ਕੇ ਸੱਚ ਬੋਲਦੇ ਛੱਡ ਮੁਲਾਹਿਜ਼ਾ ਮੂੰਹਾਂ ਦਾ ।

ਜਿਸ ਦਿਨ ਪੰਡਤ ਮੁੱਲਾਂ ਗ੍ਰੰਥੀ ਪਿੰਡ 'ਚ ਡੇਰਾ ਲਾਵਣਗੇ,
ਉਸ ਦਿਨ ਕੌੜਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਪਾਣੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਖੂਹਾਂ ਦਾ ।

ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਪਗੜੀ ਤੇ ਮਹਿੰਦੀ ਵਾਂਗੂ ਖਿਤ ਉਠਿਆ,
ਭੋਰੇ ਤੋਂ ਵਿਹੜੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਝਗੜਾ ਸੱਸਾਂ ਨੂੰਹਾਂ ਦਾ ।

ਆਪਣੀ ਨਾਕਾਮੀ ਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਦਾ ਮੁਹਤਾਜ ਨਾ ਕਰ,
ਜਿਸਮਾਂ ਨਾਲ ਨਰੇਸ਼ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਮੇਲ ਕਦੀ ਵੀ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ।

★

—ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ,
ਈਵਨਿੰਗ ਕਾਲਜ,
ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ—160014

ਚੇਗਿਰਦ ਹਮਾਰੇ :

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਸਿਲਵਰ ਜੁਬਲੀ ਉਤੇ ਆਏ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਡੈਲੀਗੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਅਬਦਲ ਗਫੂਰ ਕੁਰੈਸ਼ੀ ਜੀ 9-11-80 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਰਾਤੀਂ ਸਾਢੇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰਾਏ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਤਦੋਂ ਸਿੰਧੀ ਹੋਟਲ ਨੇੜੇ ਰਿਕਸ਼ਾ ਰੁਕ ਗਿਆ । ਉਹ ਸਿੰਧੀ ਹੋਟਲ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤੇ ਇਕ ਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਆ ਠੱਗ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਕੁਰੈਸ਼ੀ ਜੀ ਦਾ ਅਟੈਚੀਕੇਸ ਉਡਾਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਕਦੀ ਤਾਂ ਨਾ ਹੋਵਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਪਰ ਕਈ ਪੁਸਤਕਾਂ, ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੇ ਕਪੜੇ ਸਨ । ਇਹ ਅਟੈਚੀਕੇਸ ਭੀ ਅਕਾਦਮੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਭੇਟਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ।

.ਬਰਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧.

੨੪

ਗੰਜਲ

— ਮਹਿੰਦਰ ਰਾਮਪੁਰੀ —

ਸੂਹੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕੋਨ ਹੰਡਾਉਂਦੀ, ਖਾਲੀ ਕੁਰਸੀ ਇਕ ਸਕੂਲ ।
ਉਸ ਤੇ ਆਸ਼ਕ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ, ਗੋਰਾ ਗੋਰਾ ਇਕ ਸਟੂਲ ।

ਉਸ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਸੁੱਚੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਿੰਝ ਕੁਈ ਦੁਪਿਆਰ ਸਕੇ,
ਜਿਸ ਦੇ ਕੁਸ਼ਨ ਪਵਿੱਤਰ ਉਜਲੇ ਬਾਹਾਂ ਦਾ ਨਿੱਘ ਭੀ ਮਕਬੂਲ ।

ਜੋ ਕੁਰਸੀ ਕੋਮਲ ਕਦਰਾਂ ਦੀ ਭੋਰਾ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ,
ਉਸ ਕੁਰਸੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਕੁਰਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਣੀ ਹੁਕਮ-ਅਦੂਲ ।

ਜਿਸ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਚੌਖੀ ਉਤਲੀ ਇੰਕਮ ਨ ਆਵੇ,
ਉਹ ਕੁਰਸੀ ਹੁਣ ਹਰ ਦਫ਼ਤਰ ਤੇ ਹਰ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਬੂਲ ।

ਇਸ਼ਕ ਕਹੇ ਚਲ ਅੰਦਰ ਬਹੀਏ ਬਾਹਰ ਨੰਡੀ ਸੀਤ ਹਵਾ,
ਹੁਸਨ ਕਹੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨ ਕਰੀਏ ਅੜਿਆ ਗੱਲਾਂ ਇੰਝ ਵਜੂਲ ।

ਇਸ ਬਰਫੀਲੇ ਮੌਸਮ ਅੰਦਰ ਪਿਕਚਰ ਭੀ ਨ ਤਨ ਗਰਮਾਏ,
ਉਸ ਵਿਚ ਘਟੀਆ ਫਿਲਮ ਲਿਆਉਂਦੇ ਜੋ ਸਿਨਮਾ ਵਾਤਾ ਅਨੁਕੂਲ ।

ਹੈਂਕੜਬਾਜ਼ ਮੁਰੱਬੇ ਵਿਚੋਂ ਘਸਿਆਰਨ ਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ,
ਜੋ ਬੀਤੀ ਸਰਕੰਡਿਆਂ ਉਹਲੇ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਕ ਬਬੂਲ ।

ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਨਹੀਂ ਛਪ ਸਕਦੀ ਇਹ ਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ
ਉਸ ਮਾਸਿਕ ਨੇ ਇਹ ਖਤ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਛਪਦਾ ਉਲ-ਜਲੂਲ ।

★

ਬੋਲ-ਕਬੋਲ

ਸਿਆਸਤ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ
ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਸਕ, ਬੋਲ-ਕਬੋਲ, ਵਚਨਬੱਧ ਹੈ ।

1. ਸਿਆਸੀ ਪਿੜ : ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ
ਤੇ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾਵਾਂ ਲਈ :

2. ਸਾਹਿਤ-ਆਲੋਚਨਾ : ਨਿੱਗਰ, ਵਿਗਿਆਨਕ,
ਧੜੇਬੰਦੀ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਅਤੇ ਉਸਾਰੂ ਸਾਹਿਤ ਸਮੀਖਿਆ :

3. ਫਿਲਮ ਸਮੀਖਿਆ : ਜਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ
ਵਡੇ ਸਾਧਨ ਦੀ ਜੋਖ-ਪਰਖ

4. ਪੁਸ਼ਤਕ ਰਿਵੀਊ : ਖੋਜ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ :

5. ਬੋਲ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਦੇ । ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਤੇ ਸਾਹਿਤ-
ਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੈਰਅਦਬੀ ਕਰਤੂਤਾਂ ਤੋਂ ਪਰਦਾ ਫਾਸ :

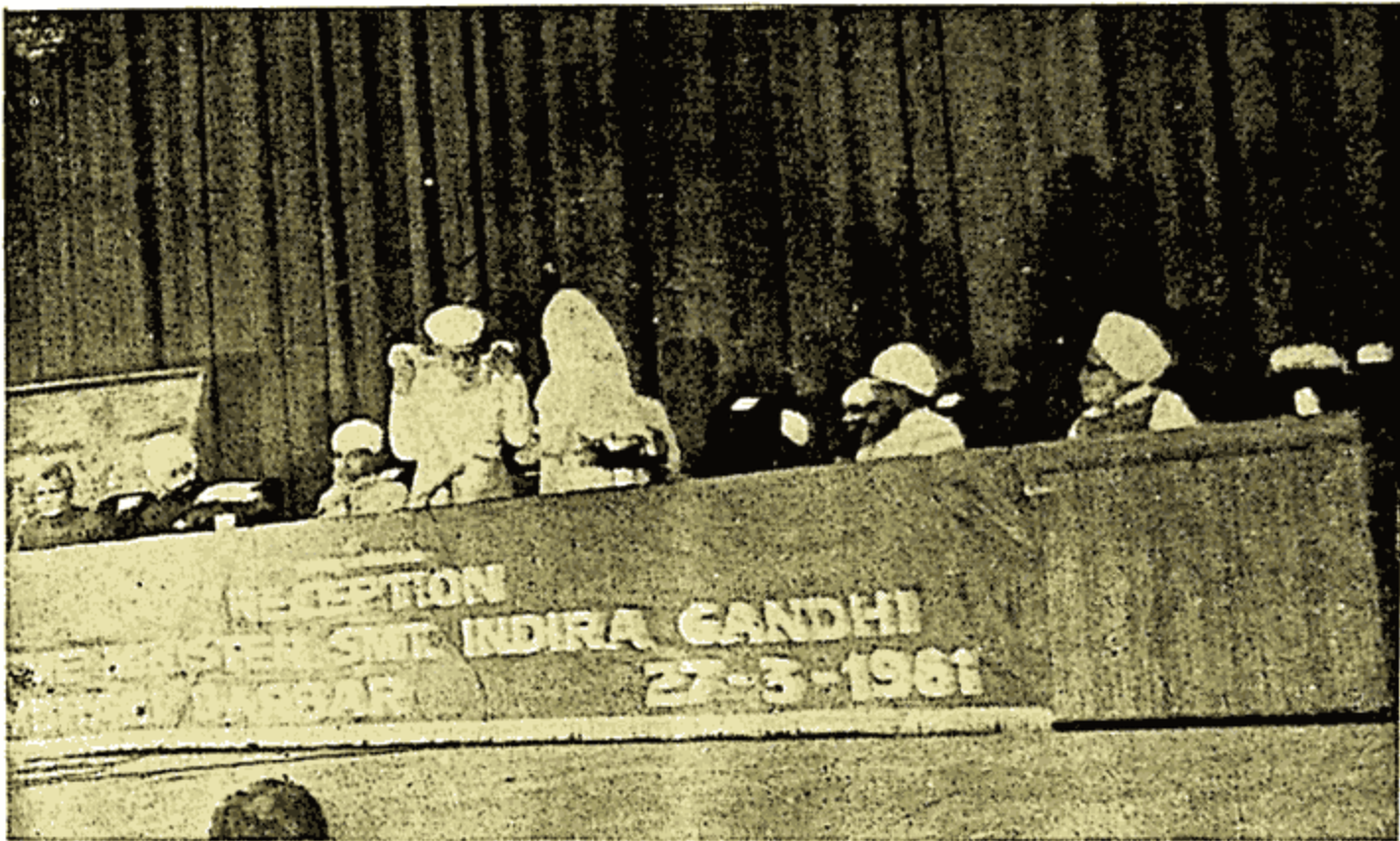
6. ਸਿਰਜਨਾ : ਨਿੱਗਰ ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਕਹਾਣੀਆਂ
ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਆਦਿ

7. ਸਾਹਿਤਕ ਸਰਗਰਮੀਆਂ : ਇੰਟਰਵਿਊ ਅਤੇ ਹੋਰ
ਸਾਹਿਤਕ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ
ਰੰਗਮੰਚ ਆਦਿ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟਿਪਣੀ :

★

ਚੰਦੇ ਅਤੇ ਰਚਨਾਵਾਂ ਭੇਜਣ ਦਾ ਪਤਾ :
ਸੰਪਾਦਕ
ਮਾਸਕ ਬੋਲ-ਕਬੋਲ
ਗੁਰਬਖਸ਼ ਕਾਲੋਨੀ, ਪਟਿਆਲਾ ।

ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸੁਆਗਤ ਸਮਾਰੋਹ ੨੭-੩-੮੧ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਚੁਬਾਨੀ
ਰਿਪੋਰਟ ਪੰਨਾ ੩੩ ਤੇ

ਵਿਗਿਆਨ ਭਵਨ ਵਿਚ ਹੋਏ ਸਮਾਗਮ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਅਕੀਦਤ ਵਜੋਂ ਫਲਾਂ ਦਾ ਵਡਾ ਹਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ

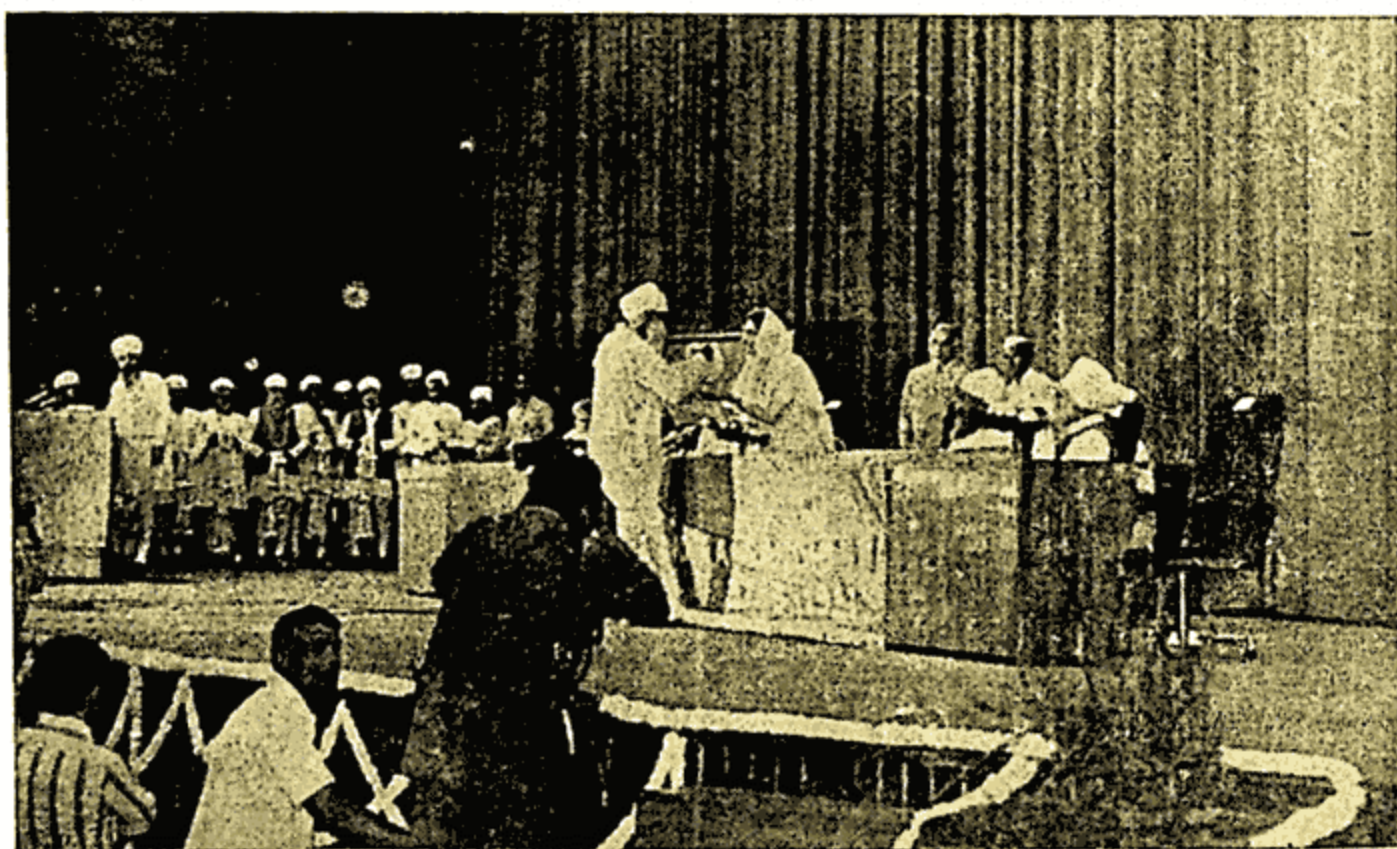

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਵਜੋਂ ਉਨ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ।
ਤਸਵੀਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਸੰਤ ਤ੍ਰਸੇਮ ਸਿੰਘ, ਸੇਠ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਸ: ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ
ਐਮ. ਪੀ. ਅਤੇ ਸੰਤ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੁਰਬਾ ਵੀ ਦਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ।

ਵਰਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧

ਮੰਚ ਤੇ ਸ਼ਸ਼ੋਭਤ ਖਬਿਓਂ ਸ: ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ, ਗਿਆਨੀ ਜੋਲ ਸਿੰਘ, ਮਹ ਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸ੍ਰਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ, ਸੇਠ ਤਲੋਕ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਸ: ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਮੁਖ ਮੰਤਰੀ ਪੰਜਾਬ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮਾਸਟਰ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਸੁਆਗਤੀ ਹਾਰ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ ।

ਵਿਦਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧

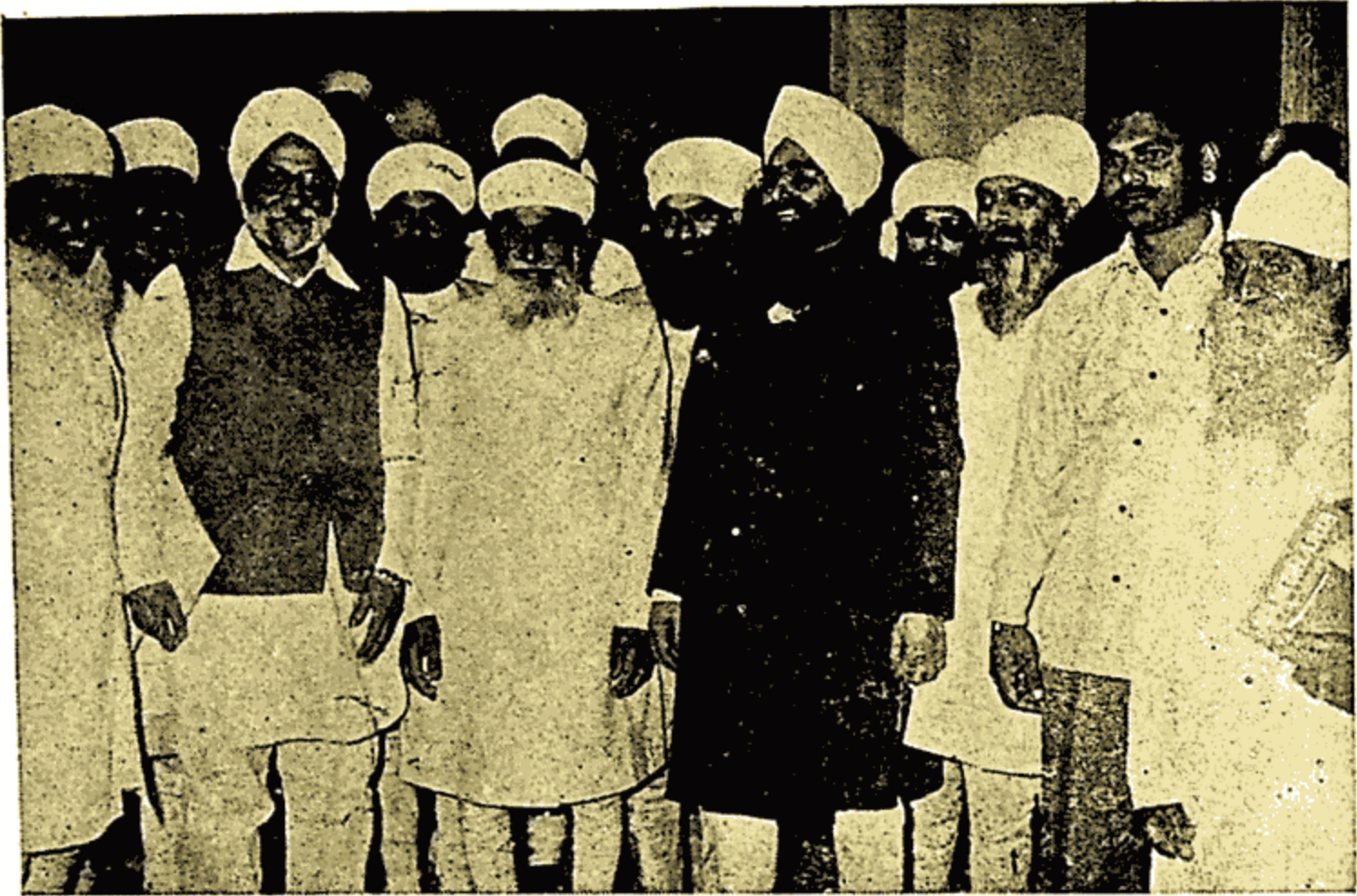

ਇਸ ਅਵਸਰ ਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇਕ ਬਾ ਤਸਵੀਰ ਤਿਤਾਬਚਾ, ਨਾਮਧਾਰੀਜ਼ ਬੀਫੋਰ ਐਂਡ ਆਫਟਰ ਇੰਡੀਪੈਂਡੈਂਸ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਵਲੋਂ ਹੀਤੀਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸੋਠ ਤੁਰੰਕ ਸਿੰਘ ਇਹ ਕਿਤਾਬਚਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਹੀਲੀਜ਼ ਕਰਣ ਵਸਤੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸ: ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲਾ।

ਵਰਿਲਾਮ ਮਈ ੧੯੮੧

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਖ ਮੰਤਰੀ ਸ: ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰੀ ਗਿਆਨੀ ਚੌਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਸਵੀਰ ਵਿਚ ਦਿਸ ਰਹੇ ਖਬਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੋਠ ਤਲੇਖ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਮੁਖ ਮੰਤਰੀ, ਪਿਛੇ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੂਰਬਾ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਪਿਛੇ ਸ: ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਨਚੰਦਾ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰੀ, ਸ: ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ ਅਤੇ ਅੰਤ ਤੇ ਮਾਸਟਰ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਹੰਸਪਾਲ ਅਤੇ ਸ: ਸੁਲਖਣ ਸਿੰਘ ਮੇਥਰ ਦਿਲੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ।

ਬੀਬਾ ਜੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ ਰਾਹੀਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਵਲੋਂ,
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੁਰਾਧੀ ਦਾ ਅਭਿਨੰਦਨ

ਵਰਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧

੨੬

ਉਪਰ ਈਸਟ ਅਫਰੀਕਾ ਦੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵਲੋਂ ਕੀਨੀਆ ਦੇ ਸੂਬਾ ਦਰਬਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੇਠ ਸੇਠ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਨਚੰਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ।

ਵਰਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧

ਇਸ ਅਵਸਰ ਤੇ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਸਦੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਰ ਤੇ ਪਧਾਰੇ ।
 ਖਬਿਓ—ਸ: ਮਨਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਡੁਬਈ, ਸ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਰੀਹਲ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਯੂ. ਕੇ. ਸੇਠ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ
 ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਬਾਈਲੈਂਡ, ਸੇਠ ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ ਅਮਰੀਕਾ, ਸੂਬਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਕੀਨੀਆ, ਸ: ਖੜਕ ਸਿੰਘ
 ਭਮਰਾ ਜਰਮਨੀ ਅਤੇ ਸੰਤ ਰੇਸ਼ਮ ਸਿੰਘ ਕੈਨੇਡਾ ।

ਵਿਗਿਆਨ ਭਵਨ ਨਵੀਂ ਦਿਲੀ ਵਿਚ ਸ੍ਰੋਤਿਆਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ।

ਸਿਲਸਲੇ ਵਾਰ

ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੈੜਾਂ

—ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

ਅਗਲੇ ਪੰਨਿਆਂ ਤੇ ਪਾਠਕ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤ ਲੜੀਵਾਰ ਰਤਨਾਂ 'ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੈੜਾਂ' ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਪੈੜਾਂ ਵਿਚ ਕੇਂਦਰੀ ਨਾਇਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਸੁਖਸੀਅਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਕੁਝ ਲੇਖਕ ਦੇ ਨਿਜੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਲਮਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅੰਕ ਵਿਚਲੀਆਂ ਪੈੜਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਰਿਆਮ ਦੇ ਅਪਰੈਲ ਅੰਕ ਵਿਚ ਛਪੀ ੧੩ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੭੭ ਦੇ ਦਿਹਾੜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਪਈ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਬਿਆਨ ਇਥੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਲੇਖ ਲੜੀ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਕ ਅਸੀਂ ਨਿਰੰਤਰ ਅਗੇ ਤੋਂ ਅਗੇ ਦਿੰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਰਹੇ। ਇਸ ਵਾਰ ਤੋਂ ੪੮ ਪੰਨੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਏ ਹਨ ਅਗੋਂ ੪੯ ਤੋਂ ੬੪ ਤੱਕ ਅਤੇ ਅਗੋਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਇਹ ਪੰਨੇ ਸੰਪਾਦਕ ਦੀ ਗੌਰ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਛੱਪੇ ਹਨ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕਾਫੀ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੂਫ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਬਲਾਕ ਵੀ ਥਾਂ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਛੱਪ ਸਕੇ ਅਤੇ ਪੈੜਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਕਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਗਤਬਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਅਸੀਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਨਾਉਂਦੇ।

ਪੈੜਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸਮਾਗਮ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਛਪੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਦੋਹਰੇ ਸਫਾ ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ। ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਦੀਆਂ ਕਾਫੀ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। — ਸੰਪਾਦਕ

ਮਿੱਠਾ-ਮਿੱਠਾ ਕੌੜਾ—

ਦੀਵਾਨ ਸਮਾਪਤੀ ਉਪਰੰਤ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਜੌੜਾ ਹੀ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸਾਂ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਆਵਾਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਰਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਲਗਦੇ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਵਲ ਗਏ। ਜਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਡਿਠਾ ਕਿ ਠਾਕੁਰ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਇਕ ਮੋਰਨੀ ਦੀ ਉਹਦੇ ਚੂੜਿਆਂ ਨਾਲ ਛੋਟੇ ਉਤਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਡੇਰੇ ਦਾ ਦੂਜੇ ਇਲਾਕੇ ਨਾਲੋਂ ਸੰਬੰਧ ਤੌੜਨ ਲਈ ਅਗੇ ਕਾਨਿਆਂ ਦੀ ਵਾੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਕਰੀਬ ੮-੮ ਫੁਟ ਉੱਚੀ ਦੀਵਾਰ ਚਿਣੀ ਗਈ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਿਤਨੇਮ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਬਾਹਰ ਆਉਂਦਿਆਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਉਹ ਪਿਆਰਾ-ਪਿਆਰਾ ਵੀ ਸੀ। ਪਰ ਗਿਲਾ ਵੀ ਸੀ। ਫਰਮਾਇਆ : ਬੜੀ ਉਡੀਕ ਕਰਵਾਈ ਉ !

ਸੰਗੀਤ ਸਿਖਿਆ—

ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਬੋਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਟੋਲੀਆਂ ਵਲ ਗਏ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਜਨ-ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਰਾਂਡੇ ਹੇਠ, ਇਕ ਤਬਲਾ ਵਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਹਤਮੋਨੀਅਮ ਵਜਾਂਦੀ ਤਬਲੇ ਤੋਂ ਸੰਗਤ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੜੇ-ਖੜਤਿਆਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਏ ਸ਼ਬਦ ਦੀਆਂ ਤਿਹਾਈਆਂ ਸੁਣੀਆਂ।

ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੀ ਦਰਮਿਆਨੇ ਬਾਰੀਕ ਖੱਦਰ ਦਾ ਕੁਰਤਾ-ਪਜਾਮਾ ਪਹਿਨਦੇ ਅਤੇ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਗੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਚਰਨੀ ਜੌੜਾ ਪਹਿਨਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜੁ ਚਮੜੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਅਜ ਕਲ੍ਹ ਬਾਟੇ ਦੇ ਖਾਕੀ ਕਪੜੇ ਦੇ ਬੂਟਾਂ ਦੇ ਤਸਮਿਆਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਕਟਵਾ ਕੇ ਜੁਤੀ ਬਣਵਾ ਕੇ ਪਹਿਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਨਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਜੇਬ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ —

ਇਕ ਵਿਛੇ ਹੋਏ ਬੈਂਚ ਤੇ ਸਬੱਬ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਜੇਬਾਂ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾਨ ਵੇਖਿਆ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੱਟ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸੀ। ਸਮਾਨ ਇਹ ਸੀ:

੧. ਸੁਨਹਿਰੀ ਡੱਬੀ, ਲੰਮੀ ਤੇ ਪਤਲੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅੱਧੇ ਅੱਧੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਾਂਥਾਂ ਵਾਲੀ ਐਨਕ ਸੀ;

੨. ਪਿੜੀਦਾਰ ਪਾਠਕਰ ਕੱਲਮ;

੩. ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨੋਟ ਬੁਕ ਜਿਸ ਚੋਂ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਕੇ ਪਾੜ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ;

੪. ਪਲਾਸਟਕ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਲ-ਸ਼ੀਸ਼ੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੇਲੇ ਕੁਵੇਲੇ ਹੱਥ ਧੋ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ;

੫. ਸਿਖਾਂ ਵਲੋਂ ਆਈਆਂ ਲਿਖਤੀ ਅਰਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕੁਛ ਕਾਗਜ਼;

੬. ਬਾਰੀਕ ਸੂਚੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਗੁਮਾਲੀ;

੭. Meloids (ਗਲਾ ਸਾਫ ਰਖਣ ਲਈ ਮਲੱਠੀ ਦਾ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਸਤ)।

ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਮੀਠਾ ਲਾਗੇ—

ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਕੇ ਕਾਰ ਮੰਗਵਾਈ ਗਈ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਡਾਲਟਨ ਗੰਜ ਤੇ ਉਸਦੇ ਵਡੇ ਭਰਾ ਸੇਠ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿਚ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਵੇਖਣ ਲਈ ਨਿਕਲੇ।

ਰਾਹ ਵਿਚ ਗਡੀ ਰੋਕ ਕੇ, ਪੁਰਾਣੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ-ਵਾਲੇ ਮਕਾਨ ਨਾਲ ਲਗਦੀਆਂ ਜਾਮਣਾਂ ਹੇਠ ਇਕ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਮਰੋੜੇ ਜੇਹੇ ਪਏ ਸਿੰਘ ਵਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਂਦਿਆਂ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਸੰਤ ਸ਼ਿੰਗਾਰਾ ਸਿੰਘ (ਪਿੰਡ ਮਾਗਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲਾਹੌਰ) ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਨ ਲਗੇ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਵੇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਇਕ ੪੦-੫੦ ਦਾ ਆਦਮੀ ਜਿਵੇਂ ਮਰੋੜਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਮਰੀਆਂ ਹੋਟੀਆਂ ਲਤਾਂ, ਮਰੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਲੱਕ ਤੋਂ ਗਲ ਤਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਨਚੋੜੇ ਹੋਏ ਕਪੜੇ ਵਰਗਾ ਟੇਢੀਆਂ ਮੋਢੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਮੂੰਹ, ਵਿੰਗ ਤੜੇਗੀਆਂ ਬਾਹਾਂ, ਇਹ ਸਜਣ ਨਾ ਖਲੋ ਸਕਦਾ, ਨਾ ਬੈਠ ਸਕਦਾ, ਨਾ ਰਿੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰ ਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਬਾਂਵਰੀਆਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਗ ਇਸ ਦਾ ਸਿਧੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਕਰੂਪ ਅਜਿਹਾ ਕਿ ਵੇਖ ਕੇ ਪਤਲੀ ਆਵੇ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਹੂੰ ਉਤਰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਸ, ਹਰ ਪਖੋਂ ਹੀਣੇ ਮਨੁੱਖ ਵਲ ਤਕਾ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ : ਵੇਖੋ, ਇਕ ਇਹ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਇਸਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਇਸਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਰਬ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਤਿੰਨਾ

ਧੱਕਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕੋ ਪੁੱਤਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜ਼ਹਿਮਤ ਦਾ ਮਾਹਿਆ। ਉਹ ਇਸ ਸਭ ਕੁਝ ਨੂੰ ਮਨ ਦੀ ਏਸ ਦਸ਼ਾ ਨਾਲ ਬਿਆਨਦਾ ਹੈ : ਕਿਰਪਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਏਸ ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਏਥੇ ਨਿਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰੋਬਲੇ ਕਰਮਾਂ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿਤਾ ਪਰ ਸੋਝੀ ਤੇ ਨੇਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕਰ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼ਿੰਗਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵੱਲ ਪੁਸ਼ਾਏ ਦੀਆਂ ਬੁਰਕੀਆਂ ਕਰ ਕਰ ਖੁਆਂਦਾ ਹੈ। ੪੦ ਸਾਲ ਇੰਜ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਗ਼ਿਲਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਭਾਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ

ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਉਥੇ ੪ ਕੈਂਚੀਆਂ (ਬਹੁਤ ਵਡੇ ਅਕਾਰ ਦੀਆਂ) ਰੰਗ ਕਰਕੇ ਛੱਤ ਵਾਸਤੇ ਖੜੀਆਂ ਕਰ ਦਿਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮਾਹਿਤਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਇਕ ਕੈਂਚੀ ਮਸਾਂ ਚੁੱਕੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਫਿਟ ਹੋਇਆ ਕਰੇਗੀ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ : ਅਸਾਂ ਪਹਿਲੀ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ, ਦੂਜੀ ਡੇਢ ਵਿਚ, ਤੀਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਵਿਚ ਕੈਂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਚੜਾਈ ਹੈ। ਚੌਥੀ ਅੱਜ ਚੜ੍ਹ ਚੁਕੀ ਹੈ ਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਵੀ ਅੱਜ ਹੀ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣੀ ਹੈ।

ਇਸ ਵੇਲੇ ਕਤੀਬ ਦੇ ਸੌ ਆਦਮੀ ਏਥੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਸਫਾਈ ਕਰਦਾ, ਕੋਈ ਕੈਂਚੀ ਰੰਗਦੀ, ਕੋਈ ਵੇਲਡਿੰਗ ਕਰਦਾ ਤੇ ਕੋਈ ਸਟੈਂਡ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਪਧਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਮਾਨ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ : ਜਿਥੇ ਕੈਂਚੀਆਂ ਖਲੋਣੀਆਂ ਹਨ ੮-੮ ਫੁਟ ਡੂੰਘੀ ਤੇ ੮-੧੦ ਫੁਟ ਚੌੜੀ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਈ ਹੈ।

ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਤਾ ਚੰਦ ਕੌਰ ਜੀ ਏਥੇ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦੱਸ-ਦਸਵਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਆਏ ਗਏ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਨੇਕਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੰਘ ਟਰੱਕ ਤੇ ਟਰਾਲੀਆਂ ਲੈਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਨ। ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਫੜਾਂ, ਇੰਗਲੈਂਡ, ਟੀ

ਆਇਰਨ, ਗਾਰਡਰ ਆਦਿ ਟਨਾਂ ਮੂੰਹ ਲੋਹਾ ਏਧਰ ਉਧਰ ਪਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕੈਂਚੀਆਂ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹਨ।

ਮੇਰੇ ਪੁੱਛਣ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ : ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਆਰਚੀਟੈਕਟ ਨੇ ਇਸ ਹਾਲ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਦੀ ਛੱਤ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਠਾਂ ਡਿਗ ਪੈਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਅਫਰੀਕਾ (ਨੈਰੋਬੀ) ਤੋਂ ਸ੍ਰ. ਗੁਰਚੈਨ ਸਿੰਘ ਆਰਚੀਟੈਕਟ, ਇਕ ਹੋਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਆਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਕੈਂਚੀਆਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਫਿਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਹੁਣ ਪੱਧਰੀ ਛੱਤ ਪੈ ਸਕੇਗੀ, ਜਿਸ ਉਪਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਆਦਮੀ ਇਕ ਵਾਰਗੀ ਹੀ ਬੈਠ ਸਕਿਆ ਕਰਨਗੇ ਬੇਖ਼ਬਰ ਹੋ ਕੇ।

ਪ੍ਰੋ: ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ

ਡਾਲਟਨ ਗੰਜ-ਬੁਦਰਜ (ਸੇਠ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ— ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ) ਆਦਿ ਏਥੇ ਫਿਰ-ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪ੍ਰੋ: ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਆ ਰਲੇ ਸਨ ਵਲ ਮੰਨੂੰ ਭਕਾ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ : ਬਾਈਭੈਂਡ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਭਣਵਈਏ ਤਰਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਵਡਾ ਲੜਕਾ ੨੨ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਮੋਟਰ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਉਸਦੇ ਭੋਗ ਤੇ ਗਿਆ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਠੰਢ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਤਕਰੀਰ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਉਹਦਾ ਰੁਖ ਕੁਝ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ, ਜਿਸ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਇਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿਓ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੇ ਲਾਓ।

ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ : ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਉਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਰਖਣ ਵਾਲੀ ਉਹੋ ਇਸਤਰੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਹੀ ਉਸਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਲਗਾ ਕੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਇਕੱਤਾ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ। ਆਰਥਕ ਪੱਖੋਂ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਟੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪੁਚਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਤਕ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਬੰਦੇ ਉਸ ਵਲ ਭੇਜੇ ਹਨ

ਤੇ ਤਕਤਿਆਂ ਜੁੱਟ ਲਈ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਵੇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸਮਰਿਧੀ ਤੇ ਭਵਿਖ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪਰੋਗਰਾਮ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਇਸ ਨੂੰ ਔਖੇ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਵਕਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਪਰਰਟ ਕਰਕੇ ਗੱਦੀਓਂ ਲਾਹ ਦਿਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਹਿਤ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਵੇਸ ਲਈ ਹਿਤ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ।

ਬਾ ਸ਼ਰਤ ਫੋਟੋ

ਸਾਮ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਨਿਤਨੇਮ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਮੈਂ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਨਮਸਕਾਰ ਉਪਰੰਤ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਦੀਆਂ ਸਫਾਂ ਤੇ ਬੈਠਾਂ। ਅਫਰੀਕਾ ਚੋਂ ਇਕ ਸੱਜਣ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ, ਮੋਟਾ ਚੌਤਾ ਤੇ ਜੁਆਨ, ਨਿਤ ਨੇਮ ਪਿਛੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਉਸ ਮੈਨੂੰ ਪੁਛਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਰ ਲੈ ਕੰਮ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ : ਦੋ ਮਿੰਟ ਅਟਕੇ - ਪਰ ਉਹ ਫੋਟੋ ਲਾਹ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਣ ਲਗਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਵੱਟੋ ਲਾਹਾਹੀ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਖਿਆ : ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰਖੀਂ। ਹੁਣ ਇੰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਉਸਦੀ ਦਾੜੀ ਕਤਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਵੇਸ ਭੂਸ਼ਾ ਵਿਚ ਨਾਲ ਆਈ ਹੋਈ ਸੀ।

ਸ਼ਬਦ-ਸੰਗੀਤ

ਦਿਲ-ਰੁਬਾ ਸੁਰ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਤਬਲੇ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਵਜਾਇਆ। ਰਾਗ ਬਾਗੋਸ਼ਰੀ ਵਿਚ ਸੁਰ ਹੋਏ ਸਾਜ਼ ਤੇ ਜਦੋਂ ਗਜ਼ ਫਿਰਿਆ ਸੁਆਦ ਦਾ ਇਕ ਮੰਡਲ ਛਾ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਲਰੁਬਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਵਾਂ, ਜੁ ਦਿਲ-ਰੁਬਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਸੁਰਾਂ ਤੇ ਉਂਗਲਾਂ ਰਖਣਾ, ਗਜ਼ ਫੇਰਨਾ, ਭਰਬਾ ਸੁਰ ਕਰਨਾ ਆਦਿ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਹਨ। ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਦੀਆਂ ਮੁਤਲਾਸ਼ੀ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਬਖਸ਼ਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸੰਗੀਤ ਸਿਖਦੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਉਸਤਾਦ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ। ਠਾਕੁਰ ਉਦੋਂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਆਈ, ਵੰਦਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਘਲਣ ਕੀਤਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ

(ਭਤੀਜੇ) ਦਾ ਸੁਰ ਗਿਆਨ, ਦਿਲ ਰੁਬਾ ਵਾਦਨ ਤੇ ਗਾਇਨ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁਰੀਲਾ ਹੋਵੇ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਇਕ ਸ਼ਬਦ, ਜਿਸ ਦੀ ਐਸ ਵੇਲੇ ਮੈਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਚੇਤੇ ਨਹੀਂ, ਦੀ ਉਚਾਨ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਰਾਗਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਵਖਾਕੇ ਮੁਖ ਰਾਗ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸੰਯੋਜਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਛੋਟਾ ਚੇਲਾ ਪ੍ਰਿੰਕੀ, ਸੰਤ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਬਲੇ ਤੇ ਸੰਗਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

ਦਿਲਚਸਪੀਆਂ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪੀਆਂ ਤਾਂ ਇੰਜ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਵਾਤ ਕਿਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀਆਂ ਦਾ ਫੁਹਾਰਾ ਹੋਵੇ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਬਦ-ਨਿਖੇਤ ਕਰਦਿਆਂ ਸੰਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਮਝਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੰਮੂ ਦੇ ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਚਰਨ ਸਿੰਘ (ਚੰਨੀ) ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ, ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੰਦਿਆਂ “ਮਾਈ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਚਿਤ ਲਾਈਐ” ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਉਸਨੂੰ ਅਗੇ ਆਕੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।

ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਵਿਚ

ਦੀਵਾਨ ਸਮਾਪਤੀ ਉਪਰੰਤ ਮੈਂ ਆਪ ਨਾਲ ਗਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਅਜੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅੱਜ ਦੀ ਦੂਜੀ ਕੈਂਚੀ ਚੜ੍ਹ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਕਥਨ ਸੀ : ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਿਆਮ ਵਲੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਇਲਾਕੇ ਨੇ ਵੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਕ ਦਿਨ ਇਹ ਰਕਮ ਆ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੰਗਤ ਚੋਂ ਅਨੇਕਾਂ ਆਦਮੀ ਚੁਪ ਕੀਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਪਏ ਇਸ ਯੱਗ ਵਿਚ ਪਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦੱਸਣ ਮੁਤਾਬਕ ਅਜੇ ਲੋਹੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਭੁਲਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੰਦਰ-ਛੱਤ ਦੀ ਇਕ ਕੈਂਚੀ ੨੫ ਟਨ ਤਕ ਭਾਰੀ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਤੇ ਲਗਣ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਾਮੀਂ ਕੰਮ ਤੋਂ

ਹਟਣ ਸਮੇਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਕੀਤੇ ਫਟ ਕੰਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ ਹੋ ਸਕੇ।

ਅਜ ਕਲ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਡੇਰਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੰਤ ਬਿਅੰਤ ਸਿੰਘ ਸੋਖਲ (ਸੰਤ ਨਗਰ—ਸਿਰਸਾ) ਹੈ। 10 ਵਜੇ ਤਕ ਮੇਰੇ ਲਈ ਡੇਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋ ਗਿਆ।

14 ਅਤੁੱਬਰ 1977 ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ

ਅਜ ਸਵੇਰੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਤਕ ਪੰਡਿਤ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸੰਤ ਜਿਉਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਿਰਾਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਵਿਖਿਆਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਦੀ ਇਕ ਅਨੂਠੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਏ ਹਨ। ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮ ਬਧ ਸੁਣਾਕੇ ਸਰੋਤੇ ਕੀਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਅਯੋਜਨ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਉਪਰੰਤ ਸੀ।

ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਵਿਖਿਆਨ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਜਣਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਗਏ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਵੀ ਉਥੇ ਸਨ। ਦੋ ਤਿੰਨ ਸੌ ਆਦਮੀ ਕੰਮ ਵਿਚ ਜੁਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। 24-30 ਲੱਖ ਦੀਆਂ ਕੈਂਚੀਆਂ ਨੂੰ ਥਾਂ ਸਿਰ ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਬੀੜਨਾ, ਰੰਗ ਰੰਗਨ ਕਰਕੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿਟ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਜਾਪਦਾ ਇੰਜ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਵੀ ਦੋ ਕੈਂਚੀਆਂ ਤਿਆਰ ਹੋਕੇ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਮੱਲ ਲੈਣਗੀਆਂ।

ਹੁਣ ਛੇਵੀਂ ਕੈਂਚੀ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਉਠਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਡੈਰਿਕ, ਰੱਸੇ, ਮਨੁੱਖਾ ਸ਼ਕਤੀ, ਇੰਜਨੀਅਰ ਤੇ ਇਮਦਾਦੀ ਸਭੇ ਇਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾੜੇ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਤੇ ਤਕੜੇ ਤੋਂ ਤਕੜੇ ਸਿਖਾਂ ਵਲ ਧਿਆਨ ਰਖਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗਿਚੀਓਂ ਫੜ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੱਢੇ ਤੋਂ ਹਿਲਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਖੀ ਵਿਚ ਕੁਤਕੁਤਾ ਆਨੰਦਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਖ ਕਿਤੇ ਸੁਭਾਗੇ ਹਨ ਜੁ ਅਜ ਵੀ ਪੂਰਣ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਵਿਅ-

ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਛੋਹਾਂ ਬਲਿਹਾਰ ਬਲਿਹਾਰ ਕਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸੰਤ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ—

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਸਜਣ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਦਾ ਤਕਾਇਆ ਗਿਆ ਜੁ ਉਚਾ ਲੰਮਾ, ਚੌੜਾ ਚਕਲਾ ਤੇ ਭਰਪੂਰ ਸਿਹਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਉਮਰੋਂ ਪੰਜਾਹ-ਪਚਵੰਜਾ ਦੇ ਲਾਗੇ। ਇਹ ਉਸ ਸੰਤ ਜਿਉਣ ਸਿੰਘ ਸਹਿਰਾਈ ਦਾ ਪੋਤਰਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਜੀਵਨ ਪੰ: ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਜ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮੰਦਰ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਨਦਿਹੀ ਨਾਲ ਹੱਥ ਵਟਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਕਿੱਲਾ ਕਮਾਦ ਦੀ ਰਕਮ—

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਥੋਂ ਕੁਝ ਫਾਸਲੇ ਤੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਪਾਸ ਕੁਝ ਸਿੰਘ ਖਲੋਤੇ ਵੇਖ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਥੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਸਿੰਘ ਸੁਖਚੈਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਬਾਕੀ ਜੁੜ-੧੦ ਸਿੰਘ ਉਥੇ ਖਲੋਤੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਮੇ ਵੀ ਕੁਝ ਰਕਮ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ) ਆਪ ਜੀ ਨੇ : ਇਸ ਮੰਦਰ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਲਈ ਚੌਖੇ ਖਰਚੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਇਕ ਕਿਲੇ ਕਮਾਦ ਦੀ ਕੀਮਤ ਏਥੇ ਭੇਜ ਦਿਓ। ਸਭ ਨੇ ਪਰਵਾਨਗੀ ਵਜੋਂ ਸਿਰ ਝੁਕਾਏ। ਸੰਤ ਸੁਖਚੈਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜ਼ਿਮੇ ਲਗਾ ਕਿ ਉਹ ਯੂ. ਪੀ. ਵਿਚਲੇ ਇਹਨਾਂ ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰੇ। ਕੁਝ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੇਵਲ ਝੋਨੇ ਦੀ ਖੇਤੀ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਮਾਦ ਦੇ ਖੇਤ ਬਰਾਬਰ ਰਕਮ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਔਸਤ ਕੀਮਤ 2000/- ਰੁਪਏ ਮਿਥੀ ਗਈ।

ਸ਼ੈਲਰ ਦੀ ਗੱਲ —

ਸੰਤ ਸੁਖਚੈਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਖਲੋਤੇ ਸੇਠ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ : ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਇਲਾਕੇ (ਗੋਲਾ, ਗੋਕਰਨ ਨਾਥ, ਯੂ. ਪੀ.) ਵਿਚ ਸ਼ੈਲਰ ਲਾਣ ਤੇ ਮੁਨਾਸਬ ਕੀਮਤਾਂ ਤੇ ਝੋਨਾ ਖਰੀਦਣ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੋਤੀ ਹੀ ਲਾਗਤ ਨਿਕਲ ਕੇ ਲਾਭ ਮਿਲਣ ਲਗ ਪਏਗਾ। ਸੁਖਚੈਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਥੋਂ ਦੇ ਸ਼ੈਲਰਾਂ ਵਾਲੇ 40/- ਰੁਪਏ ਕੁਇੰਟਲ ਝੋਨਾ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਤੌਰ ਤੇ 10/- ਭਾਅ ਮੁਕਰਰ ਹੈ। ਸ਼ੈਲਰਾਂ ਵਾਲੇ ਰਲ ਕੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ

ਲੁਟਦੇ ਹਨ। ਸੁਖਚੈਨ ਸਿੰਘ ਕਿਹਾ : ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਲੁੱਟ ਨਹੀਂ ਚਲਣ ਦੇਣੀ। ਸੀਜਨ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ੧੦/- ਕੁਇੰਟਲ ਦੇ ਕੇ ਹੀ ਸਾਥੋਂ ਝੋਨਾ ਲੈ ਸਕੇ। ਜੋ ਸੇਠ ਹੁਰੀਂ ਓਧਰ ਸ਼ੈਲਰ ਲਾਉਣ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੇਠ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਵਲ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈ। ਉਸਨੇ 'ਸਤਿਬਚਨ' ਕਹਿਕੇ ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪੁਛਿਆ : ਡੇਢ ਲਖ ਰੁਪਿਆ ਖਰਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ ?

‘ਨਹੀਂ ਜੀ ਪੰਜ ਲੱਖ ਲਗ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਚਲਦੇ ਯੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵਿਉਂਤ ਬਣਾ ਕੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ’ ਸੇਠ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿਤਾ।

ਰੀਕਾਰਡ—

੯ ਤੋਂ ੧੦ ਵਜੇ ਦਿਨੇ ਮੈਂ ਸੰਤ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਮਠਾੜੂ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੇ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਿ ਗੁਰੂ ਪਰਵਾਰ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ, ਪੁਛ ਕੇ ਰੀਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਕਦੋਂ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਵੱਸਿਆ। ਗੁਰੂ ਘਰ ਨੂੰ ਏਥੇ ਜਗਹ ਕਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ।

ਆਗੂਹਿ—

ਪੰਡਿਤ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਖਿੱਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅੱਜ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਛਕਾ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਗਿਆ, ਉਹ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ, ਪਿਛੋਂ ਜਾ ਕੇ ਆਏ, ਪਰ ਏਥੇ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਾਲ-ਸਖਾਈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਹਿਪਾਠੀ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਸਰੀਏ (ਗਦੇਂ ਡੱਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਫਰੀਦਕੋਟ) ਮਿਲ ਪਏ। ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਬੈਠੇ। ਪਰਸਪਰ ਗੱਲੀਂ ਰੁਝਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋ ਹੋਰ ਪਿਆਰੇ ਜੁਆਨ ਮਿਲ ਗਏ। ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਰੋਦ ਵਾਦਕ ਤੇ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਸੰਗੀਤ ਉਸਤਾਦ। ਬੋੜਾ ਸਮਾਂ ਬੜਾ ਉੱਲਾਸ ਵਿਚ ਬੀਤਿਆ।

ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ—

ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਉਠਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਾ। ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਮੁਤਾਬਕ ਅੱਧਾਂ ਘੰਟਾ ਨਿਤਨੇਮ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਮੈਂ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸਾਂ। ਪਰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀਰਤਨ ਵੀ ਹੋ ਚੁਕਾ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ

ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ : ਦਰੀਆਂ ਚੁਕਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਵੀ ਹੁਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਉਣ ਦਾ ਵਿਹਲ ਮਿਲ ਗਿਆ।

ਅਸਲ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਘੜੀ ਕਿਸੇ ਦਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਘੰਟਾ ਭਰ ਰੁਕੀ ਰਹੀ। ਕਾਫੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਕੋਠੀ ਚਲੇ ਗਏ।

ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਜਿਥੇ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਕੈਂਚੀਆਂ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਬੜੇ ਜ਼ੋਰ ਸ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਥੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਿਵਾਸ, ਗੋਲ ਛੱਪਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੂਰੋਂ ਤਕਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ੧੧-੧੨ ਇਕਠੇ ਹੀ ਪਾਠ ਹੋ ਰਹੇ ਲਗਦੇ ਹਨ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੁਅਵਸਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਚੰਦ ਲੇਖਕ—

ਸਬਬ ਨਾਲ ਅਜ ਅਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਸੰਪਾਦਕ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਰਿਣਤੀ ਵਿਚ ਇਕੱਤਰ ਹੋ ਗਏ। ਸ੍ਰ ਰਾਜਿੰਦਰ, ਸਿੰਘ ਗੁਰੂਸਰ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੇਵਕ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਜੀਰ। ਜੁੜੇ ਬਣੇ ਰਾਣੀ ਸੰਤ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਰਜ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਿਥੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਜਗਤ ਦੇ, ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਕਵੀ ਕਾਹਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁਤਰ ਸੰਤਸਿੰਘ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੰਗਲ ਵਾਲੇ ਡੇਰੇ ਡਾਲੀ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਕਾਹਲਾ ਸਿੰਘ ਨੰਗਲ ਦੀ ਕਾਵਿ ਪੁਸਤਕ “ਸੰਤ ਖਾਲਸਾ” ਕਦੇ ਬਦੇ ਬਹੁਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਮਲੇਰਕੋਟਲਾ, ਰਾਇਕੋਟ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਬੁਚੜਬੱਧ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਰੋਚਕ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਹੁਣ ਕਾਹਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ-ਕਦਮ ਤੇ ਚਲਦਿਆਂ ਯਥਾ-ਬੁਧੀ ਯਥਾ-ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੋ ਕਿ ਹਿਸਟੋਰੀਅਨ ਕਰਕੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹਨ ਪੁਰਾਣੀ ਸਮਗਰੀ ਨੂੰ ਜੁਟਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵੀ ਕਰਵਾਏ। ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿਚ ਗੁਆਚਿਆਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਆਪ ਭੁਲਾਈ ਰਖਿਆ।

੧੫ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੭੭

ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਮੇਲਾ—

ਦੀਵਾਨ ਪਰਸੋਂ ਤੋਂ ਬਕਾਇਦਾ ਪਿੰਡਾਲ ਵਿਚ ਲਗ

ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗੀਤ ਕਲਾਕਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪ ਮਿਲ ਕੇ ਕੀਤਾ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਕਰਵਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ —

ਅੱਜ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਪੰਜ ਤਬਲੇ, ਤਿੰਨ ਦਿਲਰੁਬਾ, ਦੋ ਸਿਤਾਰਾਂ, ਇਕ ਸਰੋਦ ਤੇ ਦੋ ਹਾਰਮੋਨੀਅਮ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ, ਠਾਕੁਰ ਉਦੈ ਸਿੰਘ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਰੋਦ, ਉਸਤਾਦ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ, ਸ: ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਧਰਮ ਵੀਰ ਸਿੰਘ, ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਸ਼੍ਰੀ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਜੰਮੂ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖਾਪੜਖੇਤੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਿਲੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਭੈ: ਸ:, ਸ਼੍ਰੀਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਭੈ: ਸ: ਆਦਿ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਰਸ ਭਰਿਆ ਕੀਰਤਨ ਕਹਦੇ ਰਹੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੱਸ ਦੱਸ ਕੇ ਸ਼ਬਦ, ਛੱਕੇ ਅਤੇ ਰਾਗ ਆਦਿ ਦੀ ਬਦਲੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ੩ ਵਜੇ ਤੋਂ ਵਾਰ ਆਰੰਭ ਹੋ ਕੇ ੭-੩੦ ਤਕ ਚਲਦੀ ਰਹੀ।

ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਦੀ ਤਕਰੀਰ ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਗਲਾ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਤਕਲੀਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ੪-੫ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਜ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਿਆਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਹੋਈ!

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸੁਖਦ ਸ਼ਾਂਤ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਚ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਰੋਦ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਿਲਰੁਬਾਈਆਂ ਤਰਬਾਂ, ਧਰਮਵੀਰ ਤੇ ਚਰਨ ਦੀ ਸਿਤਾਰ, ਤਬਲਾ ਵਾਦਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਥਾਪਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਦ ਘੁਲ ਘੁਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰਭਾਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਇਕ ਛੋਟਾ ਬੈਟਰੀ-ਲੈਂਪ, ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਜਿਲਦਾਂ ਅਤੇ ਤੁਕ ਤਤਕਰਾ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਲਗ ਮਾਤਰ ਜਾਂ ਪਾਠ ਦਾ ਫਰਕ ਲਗਦਾ ਨਾਲ ਦੀ ਨਾਲ ਸੁਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।

ਅਜ ਕਲ੍ਹ ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਤਕ ਹੀ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਏਦੂੰ ਪਿਛੋਂ ਆਉਣ ਉਹ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪਿਛੋਂ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਕੁ ਹਜ਼ਾਰ ਨਾਮ-ਧਾਰੀ ਹੀ ਸਕੇਸ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੀ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਅਨੰਦ

ਮਈ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣ ਰਹੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਜ਼ਾਰ ਕੁ ਨਰ ਨਾਰ ਆਪਣੇ ਡੇਰਿਆਂ ਵਿਚ ਤੇ ਏਨੇ ਕੁ ਹੀ ਡਿਊਟੀਆਂ ਤੇ ਹੋਣਗੇ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਾਲ ਸਾਥੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਛੀ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਮੁਹਰੇ, ਰਾਗੀਆਂ ਪਾਸ ਬੈਠਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ। ਕੋਈ ਡੰਢ ਘੰਟਾ ਅਸਾਂ ਵੀ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੁੱਟਿਆ। ਧਾਰਮਿਕ ਮਨੋ-ਵਿਰਤੀ ਅਜਿਹੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਚ ਪਸੀਜਦੀ ਹੈ। ਪਦਾਰਥ-ਵਾਦੀਆਂ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਭਾਵੇਂ ਲੋੜ ਨਾ ਭਾਸੇ ਪਰ ਸਾਤਵਿਕ ਵਿਰਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਸਰਸਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਨੂੰ ਬੜਾ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਈ ਰਖਦੇ ਹਨ।

ਸੰਗੀਤ ਸਭਾ —

ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਕੋਚੀ ਚਲਣ। ਕੋਈ ੮-੧੫ ਵਜੇ ਦਿਨੇ ਕੋਠੀ ਦੇ ਲਹਿੰਦੇ ਪਾਸੇ ਸਫਾ ਵਿਛ ਗਈਆਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆ ਸਸ਼ੋਭਿਤ ਹੋਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਠਾਕੁਰ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁੱਤਰੀਆਂ, ਬੀਬਾ ਜੀ (ਗੁਰੂ ਸਪੁਤ੍ਰੀ) ਬੀਬੀ ਮਹਿੰਦਰ (ਬੀਬਾ ਜੀ ਦੀ ਅਧਿ-ਆਪਕਾਂ) ਤੇ ਉਸਦੀ ਭਤੀਜੀ ਤੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਚੋਣਵੇਂ ਸਰੋਤਿਆਂ ਵਜੋਂ ਆ ਬੈਠੇ। ਆਮ ਕਰਕੇ ਏਥੇ ਸੰਗੀਤ ਕਲਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਸਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੁਗਿੰਦਰ ਬਾਵਰਾ, ਜਲੰਧਰ ਨੇ ਟਾਗ ਦੇਸ ਵਿਚ ਖਿਆਲ ਗੰਵਿਆ। ਗੁਜਰਾ ਸੀਸੁਰ ਵਲੋਂ, ਪਰ ਸੁਰ ਗਿਆਨ ਸੀ।

ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ: 'ਵਾਹਵਾ' ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਆ ਗਏ।

ਸ਼੍ਰੀ ਅਮਰ ਨਾਥ ਮਿਸ਼ਰਾ ਜੁ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਬਨਾਰਸੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੌਜੁਆਨ ਨੇ ਸਿਤਾਰ ਉਤੇ ਰਾਗ ਕੌੜੀ ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕੀਤਾ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਕਈ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਆਖਿਆ : ਇਸਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਮੁੰਡਾ ਹੁੰਦੜਹੋਲ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪਤਾ ਲਗਿਆ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ 50% ਇਸਦੀ ਮਦਦ ਦੋ ਸਾਲ ਤੋਂ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ।

ਉਪਰੰਤ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਪੰਡਿਤ ਕਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਾਗਿਰਦ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੱਪੂ (ਦੋਵੇਂ ਜਲੰਧਰ) ਦੀਆਂ ਤਬਲੇ ਤੇ ਸੌਲੋ ਆਈਟਮਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਉਸਤਾਦ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਾਰਮੋਨੀਅਮ ਤੇ ਨਗਮਾ ਲਾਇਆ।

ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦਾ ੨੪ ਸਤੰਬਰ ੧੯੭੭ ਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਹੋਏ ਤਬਲੇ ਦੇ ਸੌਲੋ ਪਰੰਗਰਾਮ ਦਾ ਬਨਾਰਸ ਦੀਆਂ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸੁਚਰਚਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਜਾਣਕਾਰਾਂ 'ਸਨਮਾਰਗ' 'ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਾਰਗ' ਅਤੇ 'ਜੈ ਦੇਸ' ਦੇ ਪਰਚੇ ਫੇਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਚਿਠੀ ਵਖਾਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ: ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀ ਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੇ ਜਰਮਨੀ ਵਿਚ ਉਸਤਾਦ ਇਮਰਤ ਖਾਂ ਸਿਤਾਰ ਵਾਦਕ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਫਲ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਤਬਲਾਵਾਦਕ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਖਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਯੂਰਪ ਦੇ ਟੂਰ ਤੇ ਹੈ।

ਇਹ ਸਤਾ ੧੦.੧੫ ਵਜੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਇਹਦੇ ਅੰਤ ਉਤੇ ਬਲਜੀਤ ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਆਦਿ ਦੇ ਜੁੱਟ ਨੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸੁਰਤਾਰ ਬੱਧ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਸਾਢੇ ੧੫ ਮਾਤਰਾ ਵਿਚ ਸੁਣਾਇਆ। ਸ਼ਬਦ ਸੀ :

ਨਾਨਕ ਧੰਨ ਧੰਨ ਧੰਨ ਜਨ ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਾਣ ॥

ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਦੀਵਾਨ—

ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਮੈਂ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਡੀ, ਸ: ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂਸਰ ਤੇ ਸਾਬਕਾ ਸਕਤਰ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੋ ਅਜ ਕਲ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ 'ਨਾਮਧਾਰੀ ਟ੍ਰੈਵਲਰਜ਼' ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਜਿਵੇਂ ਤਾਰਿਆਂ ਜੜੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਚੰਦਰਮਾ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਸਨ। ਦੁਆਲੇ ਘੇਰਾ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸੀ : ਸੇਠ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਸਿੰਘ, ਸ: ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ, ਪੰ: ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਸ: ਮਹਿੰਦਰ

ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀ ਖਿਆਲ ਗਾਇਕ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ। ਸਘੰ, ਸਰੋਦਵਾਦਕ, ਸੰਤ ਖਜ਼ਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਸ: ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਝਬਰ ਕਰੀਵਾਲਾ, ਦੂਜੀ ਪਾਲ : ਸੰਤ ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਹਜ਼ੂਰੀ ਸੇਵਕ, ਸੇਠ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰੋ: ਜੁਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਾਵਰਾ, ਸੰਪਾਦਕ 'ਵਰਿਆਮ' ਸ: ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ, ਦੋ ਹਿੰਦੂ ਕਲਾਕਾਰ, ਉਸਤਾਦ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹੋਰ ਸੰਗੀਤਕਾਰ।

ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਕੀਰਤਨ ਦੀਆਂ ਅਨੰਦ ਦਾਇਕ ਧੁਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ।

ਵਿਦਿਅਕ ਜਥੇ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ—

ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ੫ ੪੫ ਸ਼ਾਮੀਂ ਹੋਈ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜਥੇ ਦੀ ਇਕ ਖੁਲੀ ਮੀਟਿੰਗ ਠਾਕੁਰ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਹੋਈ। ਸਰਬ ਹਿੰਦ ਨਾਮਧਾਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜਥੇ ਦੇ ਸ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੰਮੂ ਦੇ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਪਿਛੇ ਨਿਕੇ ਨਿਕੇ ਬੱਚੇ ਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰਹਿ ਜਾਣ ਕਾਰਨ, ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਹਿਤ ਵਿਚਾਰ ਸ: ਹੰਸਪਾਲ ਨੇ ਰਖੇ। ੧੦੦੦/- ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਦਿਅਕ ਜਥੇ ਨੇ ਦੇਣੇ ਸਨ, ੧੧੦੦/-ਹੋਰ ਜਥਿਆਂ ਤੋਂ ਇਕਤਰ ਕਰਨੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦਿਅਕ ਜਥਾ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਰਕਮ ੫੦੦੦/- ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਹਿੱਸਾ ਪਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਹੋ ਗਈ।

ਨਾਮਧਾਰੀ ਹੋਲਿਆਂ-ਮਲਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਲਈ ਵੀ ਕਈ ਵਿਚਾਰਾਂ ਹੋਈਆਂ। ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਪਹਿਲ-ਕਦਮੀ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਹੋਰ ਵੀ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਮਸਲੇ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਸਨ।

੧੬ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੭੭

ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਮੇਲਾ—

ਪਰਯੋਗ ਮੇਲੇ ਦਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ੩ ਵਜੇ ਤੋਂ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਵਾਂਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਸੰਤ ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ, ਸੰਤ ਨਗਰੀਏ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ, ਸੰਤ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ, ਸੰਤ ਖਜ਼ਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ

ਡਾਲਟਨ ਗੰਜ (ਕੀਰਤਨੀਏ) ਆਦਿ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਨੇ
ਰੰਗ ਬੰਨ੍ਹੀ ਰਖਿਆ ਉੱਚੀਆਂ ਤੋਂ ਉਚੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਲਗੀਆਂ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਲਾਸਟਕ ਰੰਗੀਨ ਫੁਲਾਂ ਨਾਲ ਸਜੇ
ਚੰਦੋਏ ਹੇਠ ਸਸ਼ੋਭਤ ਸਨ। ਅਜ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਪਿੰਡਾਲ
ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵਧ ਸੰਗਤ ਇਕਤਰ ਸੀ, ੧੦ ਤੋਂ ੧੫ ਹਜ਼ਾਰ
ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ। ਅਜ ਚੁਤਾਲੀ ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਹੋਏ ਹਨ। ਦੋ
ਆਦਿ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਭੋਗ ਦੇ ਸ਼ਲੋਕਾਂ
ਲਈ ਸੈਂਚੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜੇ ਵੀ ਆ ਗਏ।

ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਹਿਤ ਆਏ ਜੋੜਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਦੇ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬੁਲਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ
ਤੰਬੀਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਖੀ ਵਿਚ ਆਈ ਢਿਲਾਈ ਤੋਂ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ।

ਨਿਹੰਗ ਜਥਾ—

ਇਕ ਨਿਹੰਗ ਜਥਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ੬੦ ਮੁਕਤਿਆਂ
ਦੇ ਜਥੇ ਵਿਚੋਂ ਦਸਦਾ ਹੈ, ਨਿਹੰਗ ਮੁਖੀ ਬਾਬਾ ਜੰਗ ਸਿੰਘ ਦੀ
ਸੂਦਾਰੀ ਹੇਠ ਸਵੇਰ ਦਾ ਬੈਠਾ 'ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ' ਦਾ ਕੀਰਤਨ
ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਵਿਦਾ
ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸਜਣ ਸੂਬਾ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਮਹਿਤਪੁਰੀ ਦੀ
ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ।

ਪੰ: ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ—

ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਤੇ ਪੰਥ ਸੇਵਕ ਪੰ: ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ
ਕੌਮੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਯੂ 85 ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ। ਇਹ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਸਤਿਆ
ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਡਿਕਟੇਟਰ ਵੀ
ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਕਾਂਗਰਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ ਰਖਣ
ਵਾਲੇ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਨਾਮਧਾਰੀ ਮਹਾਂ ਵਿਦਿਆਲਾ ਸ੍ਰੀ
ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮੁਖ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਵੀ ਦਿਤੀ।
ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਹੀ
ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੇਵਾ ਦਾ
ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੰ: ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਥਾ ਟੇਕ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ :
ਬਾਪੜਾ ਦਿਓ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ : ਤੁਹਾਨੂੰ
ਹੋਰ ਕੋਣ ਬਾਪੜਾ ਦੇਵੇ, ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ
ਬੜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਰਖੀ ਹੈ।

ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ

ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ
ਸੰਤ ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਹਜ਼ੂਰੀ ਸੇਵਕ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਜਣਾ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਇਹਨੀਂ ਦਿਨੀਂ ਸੇਵਾ
ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਥੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋ
ਲੈਣੀਆਂ ਹਨ। ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਿਛੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ
ਗਿਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ

੭.੧੫ ਸਵੇਰ। ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਕਰਵਾਣ ਵਾਲੇ ਜੋੜੇ
ਇਕ ਵਡੇ ਸਾਰੇ ਘੋਰੇ ਵਿਚ, ਸਫੈਦ ਵਿਛਾਈ ਉਤੇ ਸਫੈਦ
ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੀਂ, ਵੇਦੀ ਨੁਮਾ, ਹਰੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਨਾਲ
ਸਜੀਆਂ ਚੌਥਾ ਵਾਲੇ ਚੈਕੋਨ ਅੰਦਰ ਸਜੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਵਿਚਾਲੇ
ਹਵਨ ਕੁੰਡ ਵਿਚੋਂ ਸੁਗੰਧੀ ਯੁਕਤ ਹੁੰਆਂ ਹਲਕੀਆਂ ਹਲਕੀਆਂ
ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਏਧਰ ਓਧਰ ਹੁਲਾਰੇ ਦਿੰਦਾ ਉਠ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੰਡਾਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਰ ਬੰਦ
ਕਰਵਾ ਕੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਮੋਸ਼ ਫਿਜ਼ਾ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ
ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ। ਸੰਖੇਪ : ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜੋ
ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਇਆ ਕਰਦੇ ਉਦੋਂ
ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੋਠਾ-ਮਚਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਨਾ
ਆਉਣ ਦੀ ਆਮ ਖੁਲ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਹਵਾ-ਹਨੇਰੀ-
ਝਖੜਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੀਆਂ
ਜ਼ਿਆਦਤੀਆਂ ਨਾਲ ਦੋ-ਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ
ਖਿੱਚੇ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।

ਹੁਣ ਏਥੇ ਘਰ ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਕਮਰੇ ਬਹੁਤ ਪੈ ਗਏ
ਹਨ। ਪਰ ਸਾਡੇ 'ਅੰਦਰਲੇ' ਮਕਾਨ ਢੱਠ ਗਏ ਹਨ। ਉਦੋਂ
ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ।

ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਏਥੇ ਗੋਹਾ-ਕੂੜਾ ਕਰਦਿਆਂ
ਮੁਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ਬਆਂ ਤੋਂ ਵੀ
ਮੁਸ਼ਕ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮਾਤਾ ਜੀਉਣ ਕੌਰ ਜੀ (ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਾਦੀ ਸੀ)
ਦੁਧ ਵਿਚ ਖੋਲਣ ਲਈ ਵੀ ਕਿਕਰ ਦੀ ਦਾਤਨ ਨਹੀਂ ਸੀ
ਵਰਤਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਕਰ ਮਿੱਠੇ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ
ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਕਾਨ ਏਥੇ ਬੜੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਹੋਰ ਵੀ ਬੜੇ ਬਣਨਗੇ ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਵਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸ ਕੰਮ !

(ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣ, ਸਾਖੀਆਂ ਤੇ ਉਕਤੀਆਂ ਵਰਦਿਆਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ।

ਦੀਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਮਾਈਆਂ ਤੇ ਸਿੰਘ ਸਾਦਾ ਤੇ ਸਫੇਦ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨ ਕੇ ਆਇਆ ਕਰਨ, ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਲਾਕੇ ਨਾ ਆਇਆ ਕਰਨ, ਏਥੇ ਤਾਂ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਮਹਿਕ ਹੀ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮਰਿਆਦਾ ਹੀਨਤਾ ਤੇ

ਇਕ ਲੜਕੇ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ, ਉਠਾ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਲੜਕੀ ਦੀ ਟਿਮ ਕੀਤੀ ਦਾਹੜੀ ਵੇਖ ੧੦,੦੦੦ ਰੁਪੈ ਦੀ ਜਮਾਨਤ ਲਈ ਗਈ ਹੈ।

ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਲੜਕੇ ਦੇ ਕੇਸ ਵੀ ਕਟੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਚੰਗੀ ਝਾੜ ਪਾਈ : ਇਹ ੪੨੦ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਕਟੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਲੜਕਾ ਏਥੇ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਆਗਿਆ ਹੋਈ : ਇਸ ਜੋੜੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਰਜ਼ਾਂ ਕਰਨ ਬਾਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਅਰਜ਼ਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹੋਣ ਉਹ ਅਸੂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਭੋਗ ਤੋਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਕੇ ਦੇਣ ਤੇ ਹੋਲੇ ਸਮੇਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਤਾਂ ਹੀ ਉਤਰ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਆਨੰਦ ਕਰਵਾਏ ਹੋਣ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਇਕ ਇਹ ਬਚਨ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਈ ਪਰਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਲੜਕੇ ਲੜਕੀਆਂ ਵਖਾਣ ਲਈ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਲੜਕਾ ਜਾਂ ਲੜਕੀ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਪਾਓ ਉਦੋਂ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਪਰਵਾਨ ਕਰੋ

ਵਿਆਹ

ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੀਏ ਜੋੜ ਜੋੜੀਏ।

ਅੱਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲਤਾਭਗ ਘੰਟਾ ਭਰ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਦਾਚਾਰਕ ਤੇ ਵਿਹਾਰਕ — ਹਰ ਪਤਕਾਰ ਦੇ ਬਚਨ ਕੀਤੇ ਗਏ।

੮.੧੫ ਤੇ 'ਲਾਵਾਂ ਫੇਰੇ ਹੋਣ ਲਗੇ। ਦੋ ਵਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਫੇਰਿਆਂ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਵਿਰਲੇ ਟਾਂਵੇਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਜਾਣ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਨੰਦ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਦੌਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ : ਅਗੇ ਤੋਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲੜਕੀਆਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਉਹ ਕਲੀਦਾਰ ਕਰਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਢੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਸੁਆ ਅਤੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਆਇਆ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਖੁਲ੍ਹੇ, ਕਰੜਾ ਬਰੜੇ ਦਾੜ੍ਹੇ ਵਾਲਾ ਲੁਧਿਆਣੇ ਦਾ ਇਕ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਓ ਸ੍ਰੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਇਸਦੇ ਲੜਕੇ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਮੇਲੇ ਵਿਚ ਕਰਨ ਦੀ ਪੱਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਤੇ ਲੜਕਾ ਜੁ ਨਾਮਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਉਸਦੀ ਰਾਇ ਨਹੀਂ ਸਵੀਕਾਰਦੇ। ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ! ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸਨੂੰ ਪਰਵਾਰ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ। ਬਚਨ ਮੰਨ ਕੇ ਤੁਰੰਤ ਪਤਨੀ ਤੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਂਦਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਥੀਥੀ ਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਹਨਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਮੇਲੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ।

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਦੋੜਾਕ ਸ: ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਪੋਰਟਸ, ਪੰਜਾਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਆਏ। ਆਦਰ ਦੇ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾਇਆ।

ਹੁਣ ਭੋਗ ਪੈਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰੋਕੇ ਗਏ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹ ਹੋਈ। ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਵਾਲੇ ਨਤ ਨਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਲਗ ਗਈਆਂ।

੮.੫੦ ਤੇ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦੇ ਭੋਗ ਪੈਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਤੇ ਪੂਰੇ ੮ ਵਜੇ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋ ਗਈ। ੧੮੦ ਪਾਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਭੋਗ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਸ: ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ —

ਮੈਨੂੰ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕਿ ਮੈਂ ਸ: ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਪੋਰਟਸ ਪੰਜਾਬ ਬਾਰੇ ਪਬਲਿਕ ਨੂੰ ਕੁਝ ਜਾਣ-ਕਾਰੀ ਦਿਆਂ ਤੇ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਾਂ ਚੰਦ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ। ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਦ ਐਥਲੀਟ ਦਾ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਤੁਆਟਡ ਕਰਵਾਇਆ: ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਸਪੋਰਟਸ ਮਹਿਕਮੇ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹਨ। ਕਾਮਨਵੈਲਥ ਵਲੋਂ ਇਹਨਾਂ ਗੋਲਡ ਮੈਡਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਰੋਮ ਉਲੰਪਿਕਸ ਦਾ 800 ਮੀਟਰ ਦਾ ਰੀਕਾਰਡ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਜਿਆ ਹੈ। 10 ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਰੇਸ ਲਗਾਕੇ 19 ਵਿਚ ਫਤਹ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਲਾਹੌਰ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਐਥਲੀਟਿਕ ਮੀਟ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਦੌੜਨ ਸਦਕਾ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਫਲਾਇੰਗ ਸਿਖ' ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਲੋਂ 'ਪਦਮ ਸ਼੍ਰੀ' ਪਦਵੀ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਸਨਮਾਨਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਸ: ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਉਠੇ। ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮਨੁੱਖੀ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਸਿਖਰਾਂ ਛੁਹ ਸਕਣ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਭਾਰਤ ਪਾਕ ਵੰਡ ਸਮੇਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਵਾਛੜ ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ, ਉਠ ਕੇ ਬਚ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ। ਫਿਰ ਜੋ ਮਿਹਨਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੌੜਨ ਵਾਸਤੇ ਕਰਨੀ ਪਈ ਉਹਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਦਿਤਾ। ਫੌਜ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਤੋਂ ਦੌੜਾਂ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦਿਆਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਿਖਰ ਤੇ ਖੋਲਣ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਜਤਨ ਕੀਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਦਸਿਆ ਪਤ ਉਹਨਾਂ ਬੜੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਿਖੀ ਭਾਵਨਾ ਉਜਾਰਰ ਕੀਤੀ। ਮੇਰੇ ਕੇਸ ਦਾੜੀ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ।

ਅਗਾਂਹ ਵਧਣ ਦੀ ਤਾਂਘ

ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਨੇ ਚਾਰ ਸ਼ਬਦ ਆਖੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ: ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਹਿੰਮਤ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਤੇ ਲਗਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ। ਇੰਜ ਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਤੀ ਪਹੁੰਚ ਰਖਦੇ ਸਨ। ਭਜਣ ਬਾਣੀ ਤੇ ਤਪ ਤਪੋਸਿਆ ਕਰਕੇ ਅਰਾਮ-ਨਿਗਾਂਹ ਦੀਆ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਿਬੜਦੇ ਸਨ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਨੂੰ ਕਦੇ ਤਿਆਗਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।

੯ ਵਜੇ ਤਕ ਮੇਲੇ ਦੇ ਅੰਤਮ ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋ ਗਈ।

ਸੰਗੀਤ ਸਭਾ

ਭਾਵੇਂ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਤੋਂ ਹੀ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੰਗੀਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ ਪਰ ਆਪਣੇ ਸਿਖਾਂਦਰੂ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਸਮਝਣ ਲਈ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸੰਗੀਤ ਸਭਾ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਪਹੁੰਚਾ, ਬਨਾਰਸੋਂ ਆਏ ਪੰ: ਕਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਜਾਲੰਧਰੀਏ ਸ਼ਾਗਿਰਦ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੱਪੂ, ਜਗਦੀਸ਼ ਮਿਸ਼ਰਾ ਤੇ ਹੋਰ ਤਬਲਾ ਵਾਦਕ ਬੱਚੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਮਾਹੌਲ ਵਿਚ ਇਕ ਰੌਣਕ ਆ ਗਈ।

ਸ: ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰੀ, ਸ: ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸ ਪਾਲ (ਦਿੱਲੀ) ਸ: ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ, 'ਵਰਿਆਮ' ਜਲੰਧਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਰੋਦ, ਉਸਤਾਦ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਕੁਝ ਚੋਣਵੇਂ ਸਜਣ ਵੀ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੁ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਗਏ ਸਨ (ਮਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਗਾਂ ਦਾ) ਉਡੀਕਦੇ ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਤਬਲਾ ਸੁਣਨ ਲਗੇ। ਉਸਤਾਦ ਦੇ ਨਰਮਾ ਲਗਣ ਨਾਲ ਪੱਪੂ (ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ) ਨੇ ਪੰ: ਕਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਤਬਲਾ ਸਮਰਾਟ ਤੋਂ ਸਿਖੀਆਂ ਅਨੇਕਾ ਗੁਣਾਂ ਬੜੀ ਖੂਬੀ ਨਾਲ ਵਜਾਈਆਂ।

ਬੱਚੇ ਆ-ਗਏ, ਬਲਜੀਤ, ਸੁਖਦੇਵ, ਸੁਖਵਿੰਦਰ (ਪਿੰਕੀ) ਤੇ ਮੋਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸਤਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖੀਆਂ ਸਾਢੇ ਪੰਦਰਾਂ ਅਤੇ ਪੌਣੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਾਤਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ। ਉਸਤਾਦ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਿਖਾਇਆ ਸ਼ਬਦ "ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ" ਅਭੋਗੀ ਕਾਨੜੇ ਵਿਚ ਸੁਣਾਇਆ ਜਿਸ ਦੀ ਉਠਾਨ ਅਤੇ ਅਵਰੋਹ ਦੀਆਂ ਯੋਜੀ ਜਾਂ ਸੁਰਾਂ ਸਨ ਨਿਆਗਰਾ ਝਰਨੇ ਦਾ ਗਿਰਨਾ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਹਨਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ 800ਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇ ਜਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਸੁਣਾਨ ਲਈ ਨਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਸੋਰਤੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ।

ਚਲੋ ਬਨਾਰਸ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਰ ਕਾਰਜਾਂ ਲਈ ਏਥੋਂ ਉਠਣ ਦੀ ਵਾਲੇ ਸਨ ਕਿ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜਲੰਧਰੀ ਨੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਹੋ ਰਹੇ ਸੰਗੀਤ ਫੰਕਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਕਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁਤਰ ਪੂਰਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਯਾਦ ਕਰਵਾਈ : ਓਥੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਵਲ ਮੁੜੇ : ਸਰੋਤੇ ਵੀ ਨਾਲ ਲਜਾਣੇ ਹੋਏ। ਕਵੀ ਜੀ ੧੩ ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ। ਉਦਾਰਤਾ ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਹ ਹਾਲ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਹਵਾਈ ਇਕਟ ਬਿਨਾਂ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪੈ ਦਾ ਖਰਚਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਗਿਆਰਾਂ ਜਣਿਆਂ ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਲਈ ਦਿਲੀਓਂ ਗਡੀ ਫੜਨੀ ਸੀ।

ਸ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਭਿੰਡਰ

ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਹਮਰਾਹੀ, ਆਪਣੇ ਜੁਆਤਰੇ ਨੂੰ ਡੇਰਿਓਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਉਡੀਕਣ ਲਗਾ, ਜਦ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰ: ਹੰਸਪਾਲ ਨਾਲ ਲੈ ਤੁਰਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਆਓ ਚਲੀਏ।

ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਰਾਮਸਰ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਸੇਠ ਤੁਲੋਕ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਵਾਲੇ ਮਕਾਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਨੁਕਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਸ੍ਰ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਭਿੰਡਰ ਡੀ: ਆਈ. ਜੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਹੁਣ ਸਸਪੈਂਡ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਜਨਤਾ ਪਾਰਟੀ ਵਲੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਡਾਕੂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ-ਕਰਵਾਣ ਦਾ ਕੇਸ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਸਪੁਤਰੀਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਘੜੀ ਕੁ ਪਿਛੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੇਵਕਾਂ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ੍ਰ: ਜੀ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਸੇਠ ਤੁਲੋਕ ਸਿੰਘ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਆ ਗਏ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰ: ਭਿੰਡਰ ਤੋਂ ਪਤਵਾਰਕ ਸੁਖਸਾਂਦ ਪੁਛੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭਿੰਡਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਨਿਤਨੇਮ ਦਾ ਗੁਟਕਾ ਮੰਗਵਾ ਕੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪਾਠ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਸੱਸ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸਨ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰ: ਭਿੰਡਰ ਦੇ ਮੁਕਦਮੇ ਬਾਰੇ ਸਥਿਤੀ

ਵਰਿਆਮ

ਜਾਣ ਕੇ ਫਰਮਾਇਆ : ਹੋਸਲਾ ਬੁਲੰਦ ਰਖੋ। ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵੇਲੇ ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ਹੋਰ ਵੀ ਸਬਰ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਤੇ ਸਿਆਣਪ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਕੜਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ।

ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਹੋਈਆਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਹਰ ਅੱਖ ਸੌਖ ਵਿਚ ਹਮਾਇਤ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ।

ਸ੍ਰ: ਭਿੰਡਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਣ ਲਈ ਸੇਵਕਾਂ ਸਮੇਤ ਉਠ ਗਏ।

ਅੰਗੂਰਾਂ ਵੁਲਾ ਦਾ ਚੱਕਰ

ਆਪਣੇ ਜੁਆਤਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕਿਹਰ ਸਿੰਘ ਹਮਰਾਹੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਮੇਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਮੇਰੀ ਭਾਲ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਵਕਤ ਮੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਮਰਾਹੀ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਅੰਗੂਰਾ ਵੁਲ ਦੀ ਇਕ ਚੱਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰਵਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੁ ਉਹ ਭੁੰਡਰੋਂ (ਹਿ: ਪ੍ਰ:) ਬਣਵਾ ਕੇ ਲਿਆਏ ਸਨ। ਸੋ ਇਹ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਸਾਂਹਤ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਅਰਬ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹਮਰਾਹੀ ਮੈਨੂੰ ਨਾਲ ਖੜਨ ਲਈ ਆਗ੍ਰਹਿ ਕਰ ਤਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਲੜਕੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ (ਕੁਕੂ) ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਫਰਮਾਇਆ ਮੈਂ ਵੀ ੨੨ ਜਾਂ ੨੩ ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਮੰਡੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਦ ਤਕ ਓਧਰ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਰਲ ਕੇ ਵਾਪਸ ਪਰਤਾਂਗੇ।

ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਈ—

ਏਥੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਿਜੀ ਸੇਵਕ ਸੰਤ ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੁਛਿਆ : ਇਕ ਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲੇ ਸਾਓ ਕੁਝ ਆਖਣ ਲਈ, ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦਿਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਹਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅੱਜ ਦੱਸੋ ਉਹ ਕੀ ਗੱਲ ਸੀ ਜੁ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ? ਮੈਂ ਦਸਿਆ ਤਿ ਮੇਰੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ ੩੦ /- ਪਰਵਾਨ ਸੀ, ਉਹ ਅਜੇ ਤਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਰਕਮ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਸ੍ਰੀ ਬੀਬਾ ਜੀ —

ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰੇ ਬਾਈ ਸੇਠ ਰਾਜਪਾਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਹਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਹਜ਼ੂਰੀ ਸੇਵਕ ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਥਰੀ ਦੀ ਦਵਾਈ ਦੁਆਣ ਬੀਬਾ (ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ) ਜੀ ਤਕ ਭੇਜਿਆ।

ਮੈਂ ਭਾਵੇਂ ਉਹਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਾਂ ਪਰ ਗੁਰੂ-ਪੁਤਰੀ ਦੇ ਆਦਰ ਵਿਚ ਚਰਨੀਂ ਹਥ ਲਾਇਆ। ਦਵਾਈ ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਸੀ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਘਰ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੋਂ ਮੰਗਵਾ ਕੇ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਵਸਰ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਬੀਬਾ ਜੀ ਜਨਮੇ ਸਨ ਅਖਬਾਰ ਵਿਚ ਖਬਰ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿਤੀ ਗਈ। ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਬਾਲ ਜਨਮ ਦੇਸ ਵਿਦੇਸ ਵਿਚ ਲੱਭੂ ਵੰਡੇ ਸਨ ਪਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਇਸ ਪੁਸ਼ਪ ਬਾਲਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹਿ। ਹਾਂ ਤਕਰੀਰ ਜਾਂ ਤਹਿਰੀਰ ਰਾਹੀਂ। ਅੱਜ ਉਹ ਜਨਾਨੀ ਦੀਆਂ ਦਹਿਲੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਪੈਰ ਧਰੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ — ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਠਦੀ ਨਜ਼ਰੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ। ਬੀਬਾ ਜੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ-ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਉਘੜਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬੀਬਾ ਜੀ ਮਾਤਾ ਚੰਦ ਕੌਰ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ੧੨ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਤਗੁਰਮ ਹਲਚਲਾਂ ਵਿਚ ਗ੍ਰਸਤ ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਉਡੇ-ਉਡੇ ਘਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਬਾਲਾ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵੇਖ ਅਨੰਦਤ ਹੋਣੋਂ ਭਲਾ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣ! ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਤਾਂ ਧਿਆਨ-ਕੇਂਦਰ ਹੀ ਬੀਬਾ ਜੀ ਹਨ।

ਠਾਕੁਰ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ —

ਹਾਂ, ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਇਸ ਵਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਚਰਚਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਅਜ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ, ਅਜ ਬਹਾਨਾ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਵਡੀ ਸਾਰੀ (ਸ਼ਾਇਦ ਕਲਮੀ), ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ, ਫਰੇਮ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਵੇਖੀ। ਉਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦੇ 'ਸਿਮਰਨ' ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਰੁਬਾਈ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਸੁਖ ਵੀ ਲੰਘੇ, ਦੁਖ ਵੀ ਲੰਘਸਣ ਤੂੰ ਜੇ ਅੰਦਰ ਵਸੇ
ਘਾਟਾ ਫਿਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਰਹਿਣਾ ਜੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਲੱਸੇ
ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਆਸ, ਓਟ, ਤੂੰ ਉਹਲਾ, ਤੂੰ ਮੈਂ ਮਾਣ ਪਿਆਰੇ

ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਰੱਖ ਜਿਉਂਦਾ, ਕਦੇ ਨ ਮੈਥੋਂ ਨੱਸੇ।

ਭੁੰਤਰ ਨੂੰ —

ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਰਾਤ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਰਹੇ। ਸਵੇਰੇ ਮੈਂ ਭੁੰਤਰ ਦਾ ਰਾਹ ਲਿਆ, ਹਮਰਾਹੀ ਲੁਧਿਆਣੇ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ। ਸੰਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਸੁੰਦਰ ਨਗਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੇਜ਼ ਦੁੜਾਂ ਕੇ ਲੁਧਿਆਣਾ-ਕੁਲੂ ਬਸ ਖਮਾਣੋਂ ਜਾ ਕੇ ਪਕੜਾਈ। ਪਰ ਇਹ ਬਸ ਮੋਰਿੰਡੇ ਜਾ ਕੇ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਹੋਰ ਵੀ ਕਦੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਵਾਰੀਆਂ ਇਸ ਤੇ ਸਨ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੱਜਲ ਖੁਆਰੀ ਦਾ ਸੁਆਦ ਮਾਣਦਿਆਂ ਸ਼ਾਮੀ ੬ ਵਜੇ ਨਵੀਂ ਗੱਡੀ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ੧੮-੧੦-੭ ਨੂੰ ਚਾਰ ਵਜੇ ਸਵੇਰੇ ਭੁੰਤਰ ਜਾ ਉਤਰਿਆ।

੨੩ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੭੭ ਮੰਡੀ-ਰਵਾਲਸਰ-ਮੰਡੀ —

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰਡੀ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਤਲਬ ਲਗੀ। ਹੁੰਤਰੋਂ ਸਵੇਰੇ ੬.੨੦ ਤੇ ਬੱਸ ਸਵਾਰ ਹੋ ੬.੨੦ ਮੰਡੀ ਪੁਜਾ। ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਬੈਂਗ ਅਤੇ ਸਾਮਾਨ ਕਿਵੇਂ ਤੇ ਕਿਥੇ ਰਖਾਂਗਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਪੁਤਰ ਸੰਤ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸਰਾਫ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ ਸਮੇਤ ਸਾਮਾਨ। ਪੁਸ਼ਾਦ ਪਾਣੀ ਛਕਾ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕੋਠੀ ਲੈ ਗਿਆ ਸਕੂਟਰ ਤੇ ਹੀ। ਕੋਈ ਗਿਆ ਓਥੋਂ ਦੇ ਮੁੰਤਸਿਮਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਰਵਾਲਸਰ ਗਏ ਹਨ। ਪੁੱਛਣ ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲ ਡਰਾਈਵਰ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ, ਹਜ਼ੂਰੀ ਸੇਵਕ ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ, ਬੀਬਾ ਜੀ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਨਰਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਉਸਤਾਨੀ) ਗਏ ਸਨ। ੨ ਵਜੇ ਵਾਪਸੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਰਵਾਲਸਰ —

ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ : ਜੇ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਰਵਾਲਸਰ ਜਾ ਸੜਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਤ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਛੇਤੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਇਮਦਾਦੀ ਬਣਿਆਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਦੇ ੧੨.੧੫ ਦੁਪਹਿਰੇ ਰਵਾਲਸਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।

ਰਵਾਲਸਰ ਮੰਡੀ ਤੋਂ 24 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੇ ਫਾਸਲੇ ਤੇ ਹੈ। ਪੱਕੀ ਸੜਕ ਹੈ। ਮੋੜ ਘੋੜ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਹੇਠੋਂ ਤੁਰਦੀ ਸੜਕ ਵੱਖ ਵੱਖ ਪਹਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੱਟਦੀ ਰਵਾਲਸਰ ਜਾ ਪਹੁੰਚਦੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਮਹਾਤਮਾ ਬੁੱਧ

ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਹਨ। ਇਕ ਦਸਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਵੀ ਹੈ। ਲਹਿੰਦੇ ਪਾਸੇ ਹਿੰਦੂ ਮੰਦਰ ਵੀ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਇਕ ਬੈਲ ਦਾ ਬੂਤ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਨੰਦੀ ਹੋਵੇ। ਵਿਸ਼ਾਲ ਤੈਲਾਬ ਜਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਇਕ ਸੁੱਕੀ ਬਾਹੀ ਤੇ ਰੁਖ ਲਗਾ ਦਿਤੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਬੈਂਚ ਵੀ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਲਾਬ ਦੁਆਲੇ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਫਸੀਲ ਵੀ ਹੈ। ਵੱਸੋਂ ੮੫੦ ਹੈ। ਹੱਟੀਆਂ ਕੁਝ ਸੁੰਨੀਆਂ, ਕੁਝ ਛੰਦ, ਕੁਝ ਬੋਰੋਣਕ ਤੇ ਦੋ ਚਾਰ ਭਰਪੂਰ ਵੀ ਹਨ। ਅਸਾਂ ਸਕੂਟਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆਂ ਹੀ ਪਰਕਰਮਾ ਕੀਤੀ।

ਆਪਣੀ ਥਾਂ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸਰੋਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਣੇ ਤੋਂ ਬਚਾ ਕੇ ਰਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕੀਮਤੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਚੀਜ਼ਾਂ-ਵਸਤਾਂ ਸੁਰਖਿਆ ਰਖਣ ਲਈ ਚਿਰ ਹੋਇਆ, ਏਥੇ ਜਗਹ ਖਰੀਦੀ। ਉਹ ਨਵੀਂ ਰਵਾਲਸਰ ਕਲਖਰ ਮੰਡੀ ਜਾਣੂ ਰੋਡ ਸੜਕ ਤੇ ੩੪ ਫਰਲਾਂਗ ਦੇ ਫਾਸਲੇ ਤੇ ਰਵਾਲਸਰ ਖਾਸ ਤੋਂ ਦੋ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੇ ਗ਼ਰੀਬ ਫਾਸਲੇ ਤੇ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਲ ਮੈਂ ੧੯੫੯ ਵਿਚ ਵੀ ਏਸ ਜਗਹ ਤੇ ਆਇਆ ਸਾਂ।

ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਏਥੇ ਹੀ ਇਕ ਹੋਰ ਥਾਂ ਖਰੀਦੀ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਣੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਕੱਚੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਹਨ ਪਰ ਬਾਹਰ ਪੱਥਰ ਤਰਾਸ਼ ਕੇ ਲਗਵਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਵਰਤਮਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਜਗਹ 1965 ਈ: ਵਿਚ ਖਰੀਦੀ।

ਬਾਬਾ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਈ ਗਿਆਨ ਕੌਰ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਲੀ ਖਰੀਦ ਵਿਚ ਅਜ ਕਲ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਈ ਗਿਆਨ ਕੌਰ ਵਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੋੜਾ ਰਾਮਕੜੀ ਨਾ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਲਾਇਲਪੁਰ ਦੇ ਚੱਕ ਬਲਾਕੀ (ਮੂਲ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ) ਦੇ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁਤਰ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਜ ਕਲ 80 ਸਾਲ ਦੇ ਹਨ। 22 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਏਥੇ ਆਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜੋੜਾ ਸੁੰਦਰ ਨਗਰ (ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼) ਵਿਚ ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਅਜ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ

ਉਤੇ ਹੀ ਜਿਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਕਾਨ ਉਮਾਰੀ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੁਹਣੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਕੜੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਇਹਨੀਂ ਦਿਨੀਂ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ 20/= ਤੋਂ 25/= ਹੈ, ਪਰ ਉਮਰ ਦੇ ਤਕਾਜ਼ੇ ਕਾਰਨ ਇਹ 10/= ਹੀ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਏਥੇ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਸੁੱਚੀ ਕਿਰਤ ਨਾਲ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਪਲ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਏਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਆਇਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਆਉਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੀ ਆਉਣ। ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਥੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿਖ-ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਸੰਤ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ

ਤੀਜਾ ਸਿੰਘ ਇਹਨਾਂ ਪਾਸ ਇਕ ਹੋਰ ਹੈ, ਨਾਬੀਨਾ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ। ਮੈਨੂੰ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੂਰਮਾ ਸਿੰਘ ਬੜੀ ਸੂਝ ਸਮਝ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੁੰਦਰ ਨਗਰ ਕਿ ਸੁਕਤੇ ਦੁਕਾਨ ਵੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗੰਨੇ ਵੇਚਦਾ ਸੀ। ਪੈਸੇ ਦਾ ਖੋਟਾ ਖਤਾ ਹੋਣਾ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਥੋਂ ਇਕ ਵਾਰ ਹੋ ਆਵੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਉਥੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਇਮਦਾਦੀ ਦੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਜਣ ਸਾਲ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨ ਤਾਂ ਦੌੜੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਹੀ 65 ਦਿਨ ਘਰ ਕਢਦਾ ਹੈ। ਰਿਹਾ-ਇਸ਼ ਇਸਨੇ ਬਾਬਾ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।

ਪਹਾੜੀ ਢਲਵਾਣ ਉਤੇ ਪਹਾੜੀ ਢੰਗ ਦੇ ਇਹ ਘਰ ਅਜੇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਜਲੀ-ਬੱਤੀ ਦੇ ਹਨ। ਰਾਤ ਦੀ ਨੀਰਵਤਾ ਭਾਵੀ ਅਖਰਦੀ ਹੈ।

ਜਥੇਦਾਰ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਮਸਤਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕੌਰ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਖਰੀਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਜਥੇਦਾਰ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਹੁਜ਼ਿਆਰਪੁਰੀ ਅਤੇ ਮਸਤਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕੌਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਪਾਣੀ ਛਕਕੇ ਵਿਰਾਜ ਚੁਕੇ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲ ਆਇਆਂ ਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਸੰਤ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਚਿਰ ਪਰਿਚਿਤ ਨਿਕਲੇ। ਰੰਗ ਵਿਚ ਆਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਉਣ

ਹੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਉ। ਅਤੇ ਮੰਡੀ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਸ: ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ (ਬਨਾਸਪਤੀ ਤੇ ਸੀਮਿੰਟ ਡੀਲਰ) ਵਲ ਵੇਖ ਕੇ ਆਖਿਆ: ਪੁਛ ਲਓ, ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਪੁਛਦਾ ਹੈ? ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਹੋਏ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਏਥੇ ਆਇਆਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਉਣ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਨਾਲ ਆ ਜਾਵੇ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਇਹ ਪਿਆਰੇ ਘਰ-ਬਾਰ ਤੇ ਪੁੱਤ-ਪਰਵਾਰ ਛੱਡ ਆ ਗਿਆ। ਮੰਨ ਕੇ ਇਸ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ, ਨਿਤਾਂਤ-ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਡੇਰੇ ਜਮਾਈ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੀ ਚੁਗਿਰਦਾ ਹੈ।

ਮੁਸਤਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕੌਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ। ਏਥੇ ਇਕਦਮ ਨਵਿੱਝੀ ਥਾਂ ਉਤੇ ਪਰਸ਼ਾਦਾ (ਰੋਟੀ), (ਦੋ ਸਬਜ਼ੀਆਂ—ਗੋਭੀ ਤੇ ਆਲੂ ਮਟਰ—ਖੀਰ ਹਲਵਾ-ਮਿਠਾਈ), ਬਰਫੀ ਤੇ ਮੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਦਹੀਂ ਮੱਖਣ ਆਦਿ ਪਰੋਸ ਕੇ ਦਿਤੇ।

ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਚੰਨ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਤਲਬ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਅਜੇ ਗੱਲ ਹੀ ਪਏ ਕਰਦੇ ਸਾਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਬੋਲ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈ ਦਿਤੇ। ਸਭ ਨੇ ਚਰਨੀਂ ਹੱਥ ਲਾਇਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਦੱਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਲਾਭ ਨਾਲ ਨਿਕੜੇ ਜਿਹੀ ਚਪੇੜ ਲਾਉਂਦਿਆਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ ਦੀ ਦਾਦ ਵੀ।

ਸੁਖਦ ਘੜੀ

ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਣ ਉਪਰੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ-ਮਾਈ ਗਿਆਨ ਕੌਰ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿਚ ਹੋਏ। ਏਥੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੇਵਕ ਸੰਤ ਬਲਕਾਰ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ-ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਨੂੰ, ਆਪ ਹਥੀਂ ਕਟ ਕਟ ਅਮਰੂਦ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਸਾਨੂੰ ਖੁਆਏ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਤਨ ਮਨ ਵਿਚ ਇਕ ਅਨਹਦ ਝਰਨਾਟ ਛੇੜ ਦਿਤੀ। ਕਿਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਸਾਂ ਅਸੀਂ! ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਉਠਕੇ ਤੁਰਨ ਲਗਿਆਂ ਮੁਸਕਰਾਂਦਿਆਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ।

ਹਉਂ ਨੂੰ ਮਾਤ

ਸ੍ਰੀ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਸਿਆ: ਇਸ ਜਗਹ ਟਿਊਬਵੈੱਲ ਲਾਉਣ ਦੇ ਜਤਨ ਵਿਚ ਦਿੱਲੀਉਂ ਇਕ ਸਿਆਣਾ ਆਇਆ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧਰਤੀ ਹੇਠਲੇ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਗਿਆਨ ਸੀ। ਉਹ ਟਪ ਹੀ ਉਥੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਜਿਥੋਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸੋਮਾ ਫੁਟ ਨਿਕਲੇ। ਆਪਣੇ ਗੁਣ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਹਦੋਂ ਵਧ ਮਾਣ ਸੀ।

ਉਹ ਸਾਰਾ ਜ਼ੋਰ ਇਸ ਥਾਏਂ ਲਾ ਹਟਿਆ ਪਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪਰਤ ਦਾ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਿਆ। ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਦਸਿਆ: ਆਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਨਾ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕੂਲ! ਇਹ ਏਸੇ ਧਰਤੀ ਹੇਠੋਂ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਸਿਆਣੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਚਤਰਾਈ ਦਫ਼ਨ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੀ ਮਾਣ ਨੂੰ ਜਗਹ ਮਾਤ ਦਿਤੀ।

ਮੰਡੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ

ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਮੁੜ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਆਪ ਮੰਡੀ ਵਾਲੇ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਬਖਸ਼ਦਿਆਂ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ-ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮੇਰੇ ਹੁੰਦੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ: ਇਸ ਵਾਤ ਮੰਡੀ ਵਾਲੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਵਿਤੋਂ ਵੱਧ ਢਾਲ ਮਾਰ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਹਿਤ ਇਹਨਾਂ ਤਨ ਮਨ ਤੇ ਧਨ ਸਹਿਤ ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਥਾਈਲੈਂਡ ਤੇ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਇਲਾਕੇ ਨੇ ਅਜੇ ਤਕ ਆਪਣਾ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ।

ਧਨਵੰਤ ਦੀ ਹੋਰ ਧਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ

ਸ: ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸਪੁਤਰ ਸ੍ਰੀ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ: ਜੇ ਹਜ਼ੂਰ ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਤਾਂ ਇਕ ਦੁਕਾਨ ਸ਼ਿਮਲੇ ਖੋਲ੍ਹ ਲਈਏ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਸ ਆਪਣੀ ਆਗਿਆ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ: ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਰੋ ਵਿਹਾਰ ਸ਼ਿਮਲੇ ਵੀ। ਪਤ ਏਥੋਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਆਂਚ ਨਾ ਆਵੇ। ਸਿੰਘ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ: ਏਥੇ ਨੌਕਰਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਵਾਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਜੀ।

ਖੂਹੀ ਦਾ ਟਪ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਮਕਾਨ ਦੇ ਸੁਰਖਿਅਕ ਜਥੇਦਾਰ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਿਹਾ : ਤੁਸੀਂ ਮੁੜ ਖੂਹੀ ਲੁਆਣ ਦਾ ਤਰੱਦਦ ਕਰੋ। ਖੂਹ ਕਿਥੇ ਲਾਇਆ ਜਾਏ, ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਹਜ਼ੂਰ ਦੂਜੀ ਪੈਲੀ ਵਿਚ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਸਃ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ : ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਏਥੇ ਲਗਣ ਵਾਲੇ ਖੂਹ ਦਾ ਸਾਰਾ ਖਰਚਾ ਮੈਂ ਦਿਆਂਗਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਟੱਪ ਉਥੇ ਹੀ ਲਾਓ ਜਾਂ ਲੁਆਓ ਜਿਥੋਂ ਜਲ ਨਿਕਲ ਹੀ ਆਉਣਾ ਹੋਵੇ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ : ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਤਾਂ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ 'ਕਰਹੁ ਜਤਨ ਜਿ ਹੋਇ ਮਿਹਰਵਾਨਾ !' ਫਲ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਇਛਾ ਤੇ ਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉੱਦਮ ਕਿਉਂ ਤਿਆਗੀਏ।

ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ : ਜਦੋਂ ਅਵਸਰ ਮਿਲੇ, ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ, ਜਥੇਦਾਰ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਹੀ ਟੱਪ ਲੁਆ ਲੈਣਾ।

ਸਃ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ 5-7 ਤਕੜੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਹੱਥਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰਖਣ ਲਈ ਪੱਕੀ ਕੀਤੀ।
ਕੀ ਨਾਮ ?

ਭਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਸਪੁਤਰੀ ਬੀਬਾ ਜੀ ੧੪-੧੫ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਅਣਭਿਗ ਸਾਂ। ਅੱਜ ਰਵਾਲਸਰ ਦੀ ਏਸੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੀਬਾ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁਛਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਮੁਕਾ ਦਿਤੀ : ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ।

ਮੰਡੀ ਨੂੰ

ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੀ ਤੇ ਨਾਲ ਆਏ ਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਜੇ ਦੁਪਹਿਰੇ ਮੰਡੀ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਸਕੂਟਰ ਤੇ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਾਂ ਤਾਂ ਪਹਾੜੀ ਸੜਕਾਂ ਦੀ ਅਗਲੀ ਲਹਾਈ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਰ-ਹੈੱਡ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਲਾ ਦੁਆਲਾ ਵੇਖਦੇ ਨਜ਼ਰ ਆਏ। ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਾਰ ਵਿਚ ਖਲੋਤੇ ਹੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿਚ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੁੱਧ ਹਵਾ ਕਾਰ ਵਿਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਅਸਮਾਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਖਤ ਦਿਡ

ਰਵਾਲਸਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਵਾਸ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚਾਏ ਛਕ ਰਹੇ ਸਾਂ ਤਾਂ ਇਕ ਵਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਆਏ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਦ੍ਰਵਤ ਹਿਰਦੇ ਨਾਲ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ : ਦੀਨ ਦਿਆਲ ! ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਦੂਰ-ਦਰਾਜ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਇਕਲਾਪੇ ਸਹੀਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆ ਨਿਵਾਜਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ : ਕਵੀ ਜੀ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਨੂੰ ਕਿਥੇ ਕਿਥੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜੀਉਤਿਆਂ ਲਈ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਬੜਾ ਸਖਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਦੀਵਾਨ —

ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਮੰਡੀ ਦੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਕੱਲ ਸ਼ਾਮੀ ੬ ਵਜੇ ਦੇ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਵੇਰੇ 'ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ' ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸੈਹੋਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਘੰਟਾ ਸਮੂਹਿਕ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਉਪਰੰਤ ਹੀ ਅਰਦਾਸ ਹੋ ਗਈ।

ਨਾਮਧਾਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜੱਥਾ—

ਉਪਰੰਤ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਹੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜੱਥੇ ਦੇ ਨੌਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਾਇਆ। ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੈਕਚਰ ਦਿਤੇ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਅਦਬ-ਅਦਾਬ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸਾਂ। ਮੈਂ ੧੦ ਮਿੰਟ ਤਕ ਕਈ ਏਧਰ-ਓਧਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ।

ਫਿਰ ੧੦ ਕੁ ਮਿੰਟ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੋਸਲਾ ਅਫ਼ਜ਼ਾਈ ਲਈ ਲਾਏ, ਸੰਗਤ, ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਖੁਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਘੜੀ ਆਨੰਦ ਦੇ ਹੁਲਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਸਨ।

ਸੰਗੀਤ ਸਭਾ ਬਾਦ ਮੈਨੂੰ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਪਹਿਲੀ ਬਸ ਲੈ ਕੇ ਹੀ ਮਨਾਲੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂ।

੨੫ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੭੭

ਮਨਾਲੀ--

ਮੈਂ ਰਾਤ ਸੋਠ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਵਲ ਕਟੀ। ਸਵੇਰੇ ੩-੩੦ ਵਜੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਸ ਅਡੇ ਦਾ ਰਾਹ ਵਿਖਾ ਦਿਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਟੈਂ-

ਡਿੰਗ ਟਿਕਟ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ੧੦੭ ਮੀਲ ਖਲੋ
ਖਲੋਤੇ ਪਹਾੜੀ ਸਫ਼ਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੋਰੀ ਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਭੁੰਤਰ ਤਕ ਤਾ ਟਿਕਟ ਲੈ ਕੇ ਪਹਿਲੀ ਬੱਸ ਦੀ ਭੀੜ
ਵਿਚ ਪੈਰ ਅੜਾ ਕੇ ਖਲੋ ਗਿਆ।

ਭੁੰਤਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ (ਧੀ-ਜੁਆਈ) ਪਾਸ ਉਤਰ,
ਨਾਸਤਾ ਕਰ, ਲੁੜੀਂਦੇ ਕਪੜੇ ਲੈ ੯-੩੦ ਦੀ ਬਸ ਫੜ
੧੨-੩੦ ਮਨਾਲੀ ਜਾ ਉਤਰਿਆ।

ਮਨਾਲੀ ਸੈਰ ਸਪਾਟੇ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤ ਮਾਣਨ ਦੀ ਖੂਬ-
ਸੁਰਤ ਜਗਹ ਹੈ। ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀ ਚੋਟੀਆਂ ਬਰਫ ਨਾਲ
ਚਮਕਦੀਆਂ, ਨੇੜੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਢਲਾਨਾਂ ਕੰਢੇ ਉਗੇ
ਦਿਆਰ ਤੇ ਚੀਲਾਂ ਦੇ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਆਲੀ;
ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਬਿਆਸ ਦਾ ਡੂੰਘੀ ਢਾਲੇ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਕੁਦਰਤ ਦਾ
ਮਨ-ਮੋਹਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ। ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ
ਸ਼ਹਿਰ ਮਨਾਲੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ੧੯੬੩ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ
ਏਥੇ ਆਇਆ ਸਾਂ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਕਾਫੀ ਵਿਰਲਾ ਵਿਰਲਾ ਸੀ,
ਪਰ ਅਜ ਤਾਂ ਬੜੀ ਰੋਣਕ ਸੀ। ਕੁਲੂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਅਜਕਲ
ਦੁਸ਼ਹਿਰਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਭੀੜ ਭਾੜ ਸੀ ਪਰ ਏਥੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ
ਦਾ ਮੌਸਮ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ ਸੀ।

ਕੋਠੀ ਮਨਾਲੀ —

ਸਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਦਾ ਹੀ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਆਪਣੇ
ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਸਾਰ ਤਖਦੇ ਹਨ। ਭਲਾ ਮਨਾਲੀ ਕਿਵੇਂ ਨ
ਮੌਹ ਲੈਂਦੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਨਿਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੇਠ ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ
ਵੀ ਉੱਚੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ। ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਨਾਲੀ
ਨੇ ਮਨਾ ਲਿਆ ਤੇ ਸੇਠ ਹੁਰਾ ਬਿਆਸ ਦੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਕੰਢੇ ਪਿੰਡ
ਦਦੋਰਾ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਇਕ ਟੁਕੜਾ ਖਰੀਦ ਲਿਆ। ਬਿਆਸ
ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਰਲੇ ਕੰਢੇ ਉੱਚੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ
ਚੀਲਾਂ ਦਾ ਜੰਗਲ, ਉਰਲੇ ਕੰਢੇ ਸੇਉਆਂ ਦੀ ਪੌਣੇ ਚਾਰ
ਵਿਘੇ ਬਗੀਚੀ ਵਿਚ ਸੁਖਦਾਈ ਸਥਾਨ, ਰੁਹਤਾਂਗ ਵਾਲੀ
ਸੜਕ ਤੇ ਮਨਾਲੀ ਦਾ ਬਿਆਸ ਉਤਲਾ ਪੁਲ ਲੰਘਦੇ ਜਗਤ
ਸੁਖ ਵਾਲੀ ਸੜਕੇ ਪਿਆਂ ਡੋਢ ਫਹਲਾਂਗ ਦੇ ਫਾਸਲੇ ਤੇ ਇਹ
ਚਮੀਨ ਹੈ। ੧੦੦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੇਉਆਂ ਦਾ ਬੂਟਾ, ਜੁ ਸਾਲਾਨਾ
੧੩੦੦੦/- ਵਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੇਠ ਤਿਲੋਕ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ
੧੯੬੭ ਵਿਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਅੱਜ ਕੱਲ ਇਸ ਥਾਂ ਵਿਚ
ਤਿੰਨ ਮਕਾਨ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਸਥਾਨ ਹੈ

ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਇਕ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਵਿਭਕਤ ਕੀਤਾ
ਗਿਆ ਹੈ। ਗੁਸਲਖਾਨਾ ਟੱਟੀ ਨਾਲ ਹੈ। ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ
ਵਿਚਲੀ ਦੀਵਾਰ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਭੇ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾ
ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਵਖਰਾ ਕਮਰਾ-ਵਰਾਂਡਾ ਲੰਗਰ ਵਾਸਤੇ ਹੈ।
ਇਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਛੱਤ ਉਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਜਗਹ ਹੈ। ਇਹ
ਵਰਾਂਡੇ ਤੇ ਲੰਗਰ ਉਤੇ ਬਣਿਆਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਾਫੀ ਖੁਲ੍ਹਾ
ਕਮਰਾ ਹੈ।

ਇਕ ਤੀਜੀ ਜਗਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਕੋਠੀ ਹੈ ਜੁ
ਅਜ ਕਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਤਿਆਰ
ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਏਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਸ੍ਰ: ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਪਟਵਾਰੀ
ਮਿਲਿਆ। ਜੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਚਿਰੋਕਣਾ ਸੇਵਕ, ਸੇਠ
ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਸਿੰਘ ਹੁਰਾਂ ਦਾ ਕਰਿੰਦਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਿੱਤਰ ਹੈ। ਇਹੋ
ਸਜਣ ਸੇਠ ਜੀ ਦੇ ਗੁੜਗਾਵਾਂ ਫਾਰਮ ਦਾ ਵੀ ਮੁੰਤਜ਼ਿਮ ਹੈ।

ਗੱਲਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਵੀਂ ਤੇ ਵੱਡੀ ਕੋਠੀ ਚੋਂ ਦੋ ਵਜੇ
ਹੋਠਾਂ ਉਤਰੇ। ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਪਰਵਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਨਾਲ
ਲੈ ਤੁਹੇ ਇਸ ਕੋਠੀ ਦਾ ਇਕ ਕਮਰਾ ਵਖਾਣ। ਇਹ ਆਪ
ਦੀ ਉਦਾਰਤਾ ਤੇ ਪਿਆਰ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਤੁੱਲੇ ਕੱਲੇ ਕਮਰੇ ਦਾ
ਆਪ ਬੂਹਾ ਖੋਲ ਮੈਨੂੰ ਝਾਤ ਪੁਆਈ। ਗਰਾਉਂਡ ਫਲੋਰ ਦੇ
ਤੌਰ ਤੇ, ਏਥੋਂ ਦੇ ਮੁਸਤਕਿਲ ਰਖਵਾਲੇ ਜੈ ਸਿੰਘ ਨੰਪਾਲੀ
ਵਾਸਤੇ ਦੋ ਕਮਰੇ ਤੇ ਗੁਸਲਖਾਨਾ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਲਈ ਤੇ ਸਟੋਰ
ਵਾਸਤੇ ਹੋਠ ਖੁਲ੍ਹਾ ਦਾਲਾਨ ਹੈ। ਉਪਰਲੀ ਛੱਤ 6 ਕਮਰੇ
ਹਨ। ਚਾਰ ਉੱਤਰ ਦੀ ਤਰਫ, ਦੋ ਦਖਣ ਵਲ। ਵਿਚਕੀ
ਗਲਿਆਰਾਂ। ਦੋ ਕਮਰੇ ਟੱਟੀ ਗੁਸਲਖਾਨੇ ਨਾਲ ਜੁੜਵੇਂ
ਹਨ। ਦੱਖਣ ਵਲ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਮੰਜਾ ਬਿਸਤਰਾ ਤੇ ਕੁਝ ਲੋੜੀਂਦਾ ਚੋਣਵਾਂ ਸਾਮਾਨ
ਪਿਆ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਗੁਸਲਖਾਨਾ ਤਕਾਂਦਿਆਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਣ ਲਗੇ: ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੱਲੇ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਯੋਗ ਹੈ।
ਏਥੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਕ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਦੱਖਣ
ਪੱਛਮੀ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਬੀਬਾ ਜੀ ਦਾ ਡੇਰਾ ਸੀ।

ਤੀਜੀ ਛੱਤ ਇਕ ਤਿਕੋਨ ਹੈ। ਜਿਸਦਾ ਦੁਆਲਾ
ਫਰੇਮਡ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਗਹ ਦਿਨੇ ਬੜੀ ਨਿਘੀ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ/ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਸਮਾਗਮ

੨੭ ਮਾਰਚ ੧੯੮੧ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦਿਲੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੰਮੇਲਨ ਸਥਲ, ਵਿਗਿਆਨ ਭਵਨ ਵਿਚ ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ ਵਲੋਂ ਆਯੋਜਿਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਸੁਆਗਤ ਸਮਾਰੋਹ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਵਲੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਯਾਚਨਾ ਨਾਲ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਸੰਮੇਲਨ ਵਿਚ ਪਰਿਵਰਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਹ ਸਮਾਰੋਹ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਚੇਤ ਚਿੰਤਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਅਚੇਤ ਜਿਹਾ ਕਿੰਤੂ ਵਿਦਮਾਨ ਸੀ ਕਿ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਿਨ ਜਾਂ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜਣ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿਧਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਨਰੋਲ ਸੁਆਗਤ ਵਾਸਤੇ ਕੋਟੀ ਸਮਾਗਮ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਉਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਹੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਵਲੋਂ ਖਾਸ ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣੀ, ਡੇਢ ਡੇ ਘੰਟੇ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਪਰ ਪ੍ਰੇਮ, ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਅਪਣੇਤ ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ, ਹੋਈਆਂ ਤਕਰੀਰਾਂ, ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਸ੍ਰੋਤਿਆਂ ਦਾ ਡਸਿਪਲਿਨ ਅਤੇ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਵਧਿਤਾ ਅਤੇ ਸੁਧ ਸਾਤਵਿਕ ਵਾਤਾਵਰਨ ਕਾਰਨ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਨਹਿਰੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਉਜਾਗਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਨੂੰ ਸਭ ਨੇ ਕਬੂਲਿਆ।

ਵਿਸ਼ਾਲ ਭਵਨ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਅਤੇ ਬਾਲਕੋਨੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅਤੇ ਬੀਬੀਆਂ ਦੇ ਉਜਲੇ ਕਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਇਵੇਂ ਲਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਚਿੱਟੇ ਹਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਸਜਾਈਆਂ ਹੋਣ।

ਅਗਲੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਤੇ ਬਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਏ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧ ਨਾਮਧਾਰੀ, ਮੰਤਰੀਗਨ, ਬਦੇਸ਼ੀ ਰਾਜਦੂਤ, ਐਮ. ਪੀ. ਐਮ. ਐਲ. ਏਜ., ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ, ਅਤੇ ਉਘੇ ਪਤ੍ਰਕਾਰ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਦਿਲੀ ਦਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜੱਥਾ ਠਾਕਰ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਸਵੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਫਰਚ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸੰਗੀਤਮਈ ਆਰੰਭ

ਸਮਾਗਮ ਬਾਕਾਇਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਕਲਾਕਾਰ ਬਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਤਾਰ ਸਹਿਨਾਈ ਦਾ ਮੰਗਲਮਈ ਵਾਦਨ ਕੀਤਾ ਨਾਲ ਤਬਲੇ ਤੇ ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਜਦੋਂ ਹਾਲ ਵਿਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਵਿਚ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਾਰਦਿਕ ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ: ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ ਐਮ. ਪੀ. ਨੇ ਸਟੇਜ ਸੱਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਜ ਸੰਭਾਲਿਆ।

ਅਭਿਨੰਦਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕ ਵੁਲਾਂ ਦੀ ਵਡੀ ਮਾਲਾ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਹਰਦਿਕ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭੇਟ ਕੀਤਾ।

ਉਸ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਵਿਧੀਵਤ ਸੁਆਗਤ ਵਾਸਤੇ ਕੁਝ ਚੋਣਵੇਂ ਸਜਨਾਂ ਨੇ ਪੁਸ਼ਪ ਮਾਲਾਵਾਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਸਨ ਮ ਸਟਰ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸਰਬ ਹਿੰਦ ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ ਵਲੋਂ; ਸਤਿਕਾਰ ਯੋਗ ਬੀਬਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਵਲੋਂ; ਸੂਬਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀਨੀਆ, ਈਸਟ ਅਫਰੀਕਾ ਦੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵਲੋਂ; ਸੇਠ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਬਾਈਲੈਂਡ ਵਲੋਂ; ਸ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਰੰਹਲ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਲੋਂ; ਸੇਠ ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਅਮਰੀਕਾ ਵਲੋਂ; ਰੇਬਮ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਕੈਨੇਡਾ ਵਲੋਂ; ਸ: ਸਖਤੜ ਸਿੰਘ ਭੁਮਾ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਪਛਮੀ ਜਰਮਨੀ ਵਲੋਂ; ਸ: ਮਨਜਿੰਦਰ

ਸਿੰਘ ਫੁਬਦੀ, ਪਛਮੀ ਏਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਅਰਬ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਲੋਂ ਅਤੇ ਸੋਠ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਨਚੰਦਾ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਰ ਬ੍ਰਾਚਾਂ ਵਲੋਂ ।

ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ

ਭਾਵ ਪੂਰਤ ਅਭਿਨੰਦਨ ਪਿਛੋਂ ਸ: ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ ਨੇ ਸੁਆਗਤੀ ਭਾਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਵਸਤੇ ਹਤ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਚਾਹੇ ਧਾਰਮਕ, ਸਮਾਜਕ ਜਾਂ ਰਾਜਨੀਤਕ ਹੋਵੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮਨਸਾ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਸਰਬੋਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਵਲੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਾਸਤੇ ਕਾਂਗਰਸ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਅਤੇ ਪੰਡਤ ਨਹਿਰੂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤਕ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਸਬੰਧ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ।

ਚੌਧਰੀ ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈਟਰੋਲੀਅਮ ਮੰਤਰੀ ਚੌਧਰੀ ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਕਰੀਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆਣੇ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਹਲਕੇ ਸਰਸਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹਨ । ਇਹਨਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਨੀਆਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ । ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਦਗੀ ਪਸੰਦ ਲੋਗ ਹਨ, ਕਟੜ ਸ਼ਾਹਦਾਰੀ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਰਖਿਅਕ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪਾਲਕ ਹਨ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਕਲੀ ਖਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ, ਸ਼ਾਦੀਆਂ ਵਿਚ ਸਾਦਗੀ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਸਮਾਜਕ ਕੁਰੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਿਹੜਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਸੰਜੇ ਗਾਂਧੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਇਹਨਾਂ ਜੰਗਲ ਕੱਟ ਕੇ ਉਪਜਾਊ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚ ਅਤੇ ਹਿਮਤ ਨਾਲ ਸੜਕਾਂ ਆਪ ਬਣਾ ਕੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਬਗੈਰ ਸਰਕਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਸਿਰੇ ਚਾੜਿਆ । ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਸ: ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਭਾ ਵਿਚ ਲਿਆ ਕੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ।

ਪੁਸਤਕ ਵਿਮੋਚਨ

ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਗਈ

ਇਕ ਬਾਤਸਵੀਰ ਪੁਸਤਕ ਨਾਮਧਾਰੀ, ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ (Namdharis before and after Independence) ਸੋਠ ਤੁਲੋਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਵਿਮੋਚਨ ਵਾਸਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ । ਇੰਦਰਾ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਪੁਸਤਕ ਰੀਲੀਜ਼ ਕੀਤੀ ।

ਸ: ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ

ਮੁਖ ਮੰਤਰੀ ਪੰਜਾਬ, ਸ: ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਕਰੀਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗਲ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਨਾਮਧਾਰੀ ਬਹੁਤ ਡਸਿਪਲਿਨਡ ਕਾਮੇ ਹਨ । ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਆਪ ਖੜੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਂਗਰਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿਤਾ ਹੈ । ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਬੜਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ । ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਵਿਰੁਧ ਬਹੁਤ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਹਨ । ਤੋਪਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਹੈ । ਬਹੁਤ ਬੋਹੜੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮਾਂ ਵਾਸਤੇ ਅਗੇ ਆਏ ਹਨ । ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਤੋਪਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਹਿਰੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿਤਾ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹੋਤ ਲੋਕ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ । ਕੇਵਲ ਨਹਿਰੂ ਪਰਿਵਾਰ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚਲ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਅਜ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਨੂੰ ਨੇਸ਼ਨ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਮੁਖਤਲਿਫ ਇਲਾਕੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕੌਮ ਬਣਦੀ ਹੈ । ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਜੀ ਅਜ ਵੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਵੀ ਨਾਲ ਸਨ ਜਦੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਾਂ ਸੀ । ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਉਹ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਜਿਥੇ ਜਾਇਆ ਪੁਰਾਣਾ ਜਮਾਨਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਹੰਸਪਾਲ ਦੀ ਥਾਂ ਬਣਦੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਦਿਤੀ ਹੈ ।

ਸੋਠ ਤੁਲੋਕ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ

ਸੋਠ ਤੁਲੋਕੇ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਕਰੀਰ ਵਿਚ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ ।

ਸੰਨ ੧੯੪੮ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਬੰਕੋਕ ਵਿਖੇ ਮੈਥੋਂ ਆਈ. ਐਨ. ਏ. ਬਾਰੇ ਹਾਲ ਪੁਛੇ

ਮੈਂ ਤਕੜਾ ਅਰਸਾ ਨੇਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸਾਂ। ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਾਂ ਦਸੀਆਂ ਕਿ ਨੇਤਾ ਜੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਮਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮਲੇਰਕੋਟਲੇ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੀ ਰੂਹਾਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ: ਹਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਸਾਮਰਾਜ ਵਰੋਧੀ ਲੜਾਈ ਜਾਰੀ ਰਖਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਸੰਜੋ ਜੀ ਨੇਤਾ ਜੀ ਹੀ ਲਗੇ। ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਲਗੇ ਗਿਰੋ ਜਿਹੇ ਨੇਤਾ ਜੀ ਜੇਹਲ ਚੋਂ ਆਉਣ ਤੇ ਲਗੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਮਿਰਤੂ ਦੀ ਖਬਰ ਬੈਂਕੋਕ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲੀ। ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਜਹਾਜ਼ ਹਾਦਸੇ ਮਰੇ। ਨੇਤਾ ਜੀ ਮਿਰਤੂ ੧੯੪੫ ਵਿਚ ਹੋਈ ਸੰਜੋ ਜੀ ੧੯੪੬ ਵਿਚ ਜਨਮੇ

ਚੰਡੀਗੜ ਵਿਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਜੀ ਨੇ ਮਾਈ ਹੁਕਮੀ ਬਾਰੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਦਸਿਆ ਜਾਏ। ਪਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਆਪ ਵੀ ਮਾਈ ਹੁਕਮੀ ਵਰਗੀ ਰੂਹ ਹਨ।

ਗਿਆਨੀ ਜ਼ੈਲ ਸਿੰਘ

ਭਾਰਤ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰੀ ਗਿਆਨੀ ਜ਼ੈਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਕਰੀਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ।

“ਅੱਜ ਦਾ ਸਮਾਂ ਧਨਵਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੀਅ ਭਟਕੇ ਸੁਆਗਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਪੰਡਤ ਨਹਿਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨਹਿਰੂ ਖਾਨਦਾਨ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਗਤ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਸਾਂ, ਇਸ਼ਟ, ਉਪਾਸਨਾ ਖਾਨ ਪਾਨ ਵੀ ਇਕ ਹੋਵੇ ਉਹ ਟੁਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਭੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਬਾਅਦ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਵਸਾਖੀ ਸੰਨ ੧੯੫੭ ਤੋਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ੩ ਜੂਨ ੧੯੬੩ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਮਰਿਆਦਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਬਾਅਦ ਵੱਖ ਵੱਖ ਸ਼ਹੀਦੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਲੜੀ ਵਾਰ ਅਤੇ ਮਿਤੀ ਵਾਰ ਵੇਰਵਾ ਵਸ ਕੇ ਪੁਰਾਣਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਦਸਿਆ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਢਿਲੀਆਂ

ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਮੰਗੀ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਡਾਕ ਪਰਬੰਧ ਦਾ ਚਿਕਰ ਕੀਤਾ।

ਉਹਨਾਂ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੰਸਪਾਲ ਜੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਭਾ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦਿਤੀ।

ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ ਵਲੋਂ ੪੧੦੦੦/- ਰੁਪਏ ਦਾ ਚੈਕ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਜੋ ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਫੰਡ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ

ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਫੈਦ ਸਾਹਤੀ ਵਿਚ ਸ਼ਸ਼ੋਭਤ ਸਨ ਮਾਈਕ ਤੇ ਆਏ ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਇਵੇਂ ਫਰਮਾਇਆ।

ਮਾਨਨੀਯ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਪੰਥ ਦੇ ਸਦਸਯ, ਰਾਜਦੂਤ ਭੈਣੋਂ ਅਤੇ ਆਏ ਸਜਣੋਂ।

ਮੈਂ ਅਭਾਰੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਭਾ ਮੇਰੇ ਸੁਆਗਤ ਵਿਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਆਗਤ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਆਦਰਸ਼ ਵਾਸਤੇ ਹੈ। ਚੋਧੜੀ ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਥੇ ਕੁਝ ਗਲਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਕਾਂਗਰਸ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਯਦ ਹੈ। .. ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤਨਾਂ ਵਿਚ ਦੀ ਅਤੇ ਜਥਾਣੀ ਵੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਦਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਚਲਤ ਕਰ ਦਿਤੇ ਸਨ। ...ਮੁਖ ਚੰਚ ਆਤਮ ਨਿਰਭਰਤਾ ਹੈ। ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਅਸਹਿਯੋਗ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਦੇਸ਼ੀ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਖਾਦੀ ਪਹਿਨਣਾ, ਹੱਥ ਦਾ ਬਣਿਆ ਕਪੜਾ ਉਨ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਕੂਲਾਂ 'ਚ ਨਾ ਜਾਣਾ, ਡਾਕ, ਕਚਿਹਰੀਆਂ ਦਾ ਬਾਈਕਾਟ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਦਕੂਮਤ ਵਰੁਧ ਕੀਤਾ ..ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਸਿਆ ਕਿ ਕਿਸ ਖੂਬੀ ਨਾਲ ਡਾਕ ਘਰ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਡਾਕ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਥਾਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚਾਂਦੇ

ਸਨ। ਆਤਮ ਨਿਰਭਰਤਾ, ਡਸਿਪਲਿਨ, ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਚਲਨਾ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਗੁਣ ਹਨ। ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਨਾਰੇ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਬਨਾਉਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਧੇ ਦੇਸ਼ ਕੌਮ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪੁਜੇ। ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕਾਂਗਰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਦਰ ਸੀ। ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਥਾਂ ਹੈ। ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮਹਿਲਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਸਥਾਨ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਸੜਕ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਭਵਨ ਤੋਂ ਦਖਣ ਵਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮਾਈ ਹੁਕਮੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਰਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੁਕਮੀ ਬਾਈ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਭਾਰੀ ਹਾਂ। ਕਠਨਾਈ ਸਮੇਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਥ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਨਮਾਨ ਕਰਾਉਣ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਣ ਆਈ ਹਾਂ। ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਵੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਵੀ ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਦਿਨ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੰਗਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦਾ ਜੋ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਕੋਈ ਦੇਣ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੋਈ ਮਾਲਾ, ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ...ਸਾਡੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਲੋਕ ਉਚੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਅਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇਣ। ਇਹ ਹੀ ਮੈਂ ਮੰਗਦੀ ਹਾਂ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ,

ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦੀ ਪਰ ਵਚਨਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰ ਅੰਸ਼ ਇਵੇਂ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਇਹ ਗੱਲ ਆ ਗਈ ਕਿ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਸਮਝਣਾ ਹੋਰ ਸੰਪਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ

ਸਮਝਣਾ ਇਹ ਗੱਲ ਬਾਹਰੋਂ ਆਈ ਹੈ ਤੇ ਬੁਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰੇ ਧਰਮ ਸੰਪਰਕ ਦਾ ਜਾਂ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਆਦਮੀ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਾਲਟੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਉਸ ਦੀ ਵਰੋਧਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ? ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਫਰਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਿਕਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪੰਡਤ ਨਹਿਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਿਆਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ੧੯੪੫-੪੬ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਮੌਲਾਨਾ ਅਜ਼ਾਦ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਵਜ਼ਾਰਤ ਬਨਾਉਣ ਸਬੰਧੀ ਪੰਜਾਬ ਗਏ। ਪੰਡਤ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ। ਮੌਲਾਨਾ ਜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜਿਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਲਾਹ ਦਿਤੀ ਉਵੇਂ ਗੱਲ ਬਣਾਈ ਗਈ। ਅਤੇ ਬਰੈਡਲਾ ਹਾਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੱਡੀ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਵਿਚ ਲਗੀਆਂ ਨੀਂਹ ਵਾਲੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਭਾਵੇਂ ਬਾਹਰੋਂ ਦਿਸ ਨਹੀਂ ਰਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਦੇਸ਼ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਸ਼ਹੀਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਆਹੁਤੀ ਪਾ ਕੇ ਦੇਸ਼ ਕੌਮ ਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜਾਣੇ ਅਣਜਾਣੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਰਾਜਗੁਰੂ, ਸੁਖਦੇਵ ਆਦਿਕ ਵਰਗਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਅੱਜ ਕਲ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿਚ ਲੋਕ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸਤਰੀ ਜਾਤੀ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦਿਆਂ ਆਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦਾਦੀ ਜੀ ਮਾਭਾ ਜੀਵਨ ਕੌਰ ਨੇ ਲਹੌਰ ਕਾਂਗਰਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਗਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜਿਆ ਸੀ। ਇਸਤਰੀ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਬੜੀ ਦੇਣ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੂਹਕ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਮਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਦਾਤ ਦੇਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਅਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਨਾ ਮਿਲਵਰਤਣ ਦਾ ਰਾਹ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਰੂਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਅਮਨ ਲਹਿਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪੰਡਤ ਨਹਿਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤੇ ਦੀਵਾਨ ਚਮਨ ਲਾਲ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰੂਚੀ ਵੀ ਇਸ ਲਹਿਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ

ਹੈ ਗਈ। ਕਾਂਗਰਸ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਸੇ ਰਾਹ ਅਜਿਹੇਯੋਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੂਸ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਰਾਹ ਵੀ ਅਪਣਾਇਆ।

ਅੱਜ ਕਲ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟਿਕਟ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਰਟੀ ਛੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਵਲ ਪ੍ਰੇਰਦਾ ਹੈ ਅਸਾਂ ਇਸ ਰੁਚੀ ਵਿਰੁਧ ਲੜਾਈ ਕਰਣੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ਉਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਦੇਸ਼ ਅਗੇ ਆਵੇ, ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਤਰ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।

ਸਭਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁਕੀ ਸੀ ਪਰ ਸਭ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਤੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਪੱਤ ਵਿਚਾਰ ਵਿਮਰਸ਼ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੋਤਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸ: ਗੁਰਚੈਨ ਸਿੰਘ ਫਲੋਰਾ ਜੋ ਨੈਰੋਬੀ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਸ: ਗੁਰਚੈਨ ਸਿੰਘ ਕੀਨੀਆ ਦੇ ਨਾਮਵਰ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਹਨ ਅਤੇ ਕੀਨੀਆ ਦਾ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਹਾਊਸ ਆਪ ਦਾ ਡੀਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾਂ ਆਪ ਕੁਦਰਤੀ ਇਲਾਜ ਅਨੇਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਮਾਲਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵੀ ਮਾਹਿਰ ਹਨ ਅਤੇ ਬਗੈਰ ਦੁਆਈਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਰੋਗਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਸ: ਗੁਰਚੈਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਆਪ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ।

ਇਹ ਸਮਾਗਮ ਬਹੁਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਾਤਾਵਰਨ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਮਤੀ ਗਾਂਧੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਦੀ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਸਨ। ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਆਪ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਲੋਂ ਸਮਾਗਮ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਤਨਾਓ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਰ ਬਾਰ ਸੁਰੀਲੇ ਜੋੜਾਰੇ ਛੁਟ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਆਪ ਵੀ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕਹਿ ਕੇ ਜੋਕਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ।

ਵੇਦ-ਕਥਾ

—ਕੇਵਲ ਇਕ ਅੱਖਰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼

ਦੇਵਤਿਆਂ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਅਸੁਰਾਂ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਜਾਪਤੀ ਦੀ ਨੇਤਰਤਾ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਯ ਦੀ ਅਖੰਡ ਸਾਧਨਾ ਕੀਤੀ।

ਉਸ ਮਗਰੋਂ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਜਾਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ—
'ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਓ।'

ਪ੍ਰਜਾਪਤੀ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਹੀ ਅੱਖਰ ਦਿਤਾ—'ਦ'।

'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹਦਾ ਮੰਤਵ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ?' ਪ੍ਰਜਾਪਤੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ।

'ਸਮਝ ਗਏ, ਤੁਸੀਂ' ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਦਮਨ ਕਰੋ।

'ਮੇਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਮੰਤਵ ਤੁਸਾਂ ਠੀਕ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ।'

ਮਾਨਵਾਂ ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰਜਾਪਤੀ ਤੋਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਚਾਹਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਜਾਪਤੀ ਨੇ ਉਹੋ ਹੀ ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਦਿਤਾ ਕੇਵਲ—'ਦ'।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਮੰਤਵ ਸਮਝ ਗਏ ਨੇ।

'ਅਸਾਂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ—' ਮਾਨਵਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ—'ਤੁਹਾਡਾ ਮੰਤਵ ਹੈ—ਦਿਆ ਕਰੋ।' ਠੀਕ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਮੇਰਾ ਮੰਤਵ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ।'

ਹੁਣ ਅਸੁਰ ਅਗੇ ਵਧੇ—'ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਓ।'

ਪ੍ਰਜਾਪਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ 'ਦ' ਅੱਖਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ—'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ?'
'ਹਾਂ।' ਅਸੁਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ—'ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਦਯਾ ਕਰੋ।'

ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਕੁੰਘੀ ਅਪਣਤ ਵਾਲਾ ਵਾਤਾਵਰਨ ਵੇਖ ਕੇ ਸੁਰਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀਨ ਮੀਪ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿਤੀ ਸੀ। ਦਿਲੀ ਦੀਆਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਮਾਰੋਹ ਨੂੰ ਸਹਲ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ। ਦਿਲੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਵੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਤੋਂ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧੰਮ ਗਈ ਸੀ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ

ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਚੈਂਪੀਅਨਸ਼ਿਪ

ਦਿਲੀ ਦੇ ਤਾਲਕੋਟੇਰਾ ਗਾਰਡਨ ਵਿਚ ਸਥਿਤ ਇਨਡੋਰ ਸਟੇਡੀਅਮ ਵਿਚ ੩ ਫਰਵਰੀ ਤੋਂ ੬ ਫਰਵਰੀ ੧੯੮੧ ਤਕ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੁਲ-ਭਾਰਤ ਪਧਰ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਚੈਂਪੀਅਨ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਪੋਰਟਸ ਕਲੱਬ ਦੇ ਪਰਬੰਧ ਬਲੇ ਬੜੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਧਰ ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭਾਰਤੀ ਟੀਮ ਸਮੇਤ ਤਕਰੀਬਨ ਅੱਸੀ ਦਾਖਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਤਲੇ ਪਧਰ ਦੇ ਕੁਲ ੫੨ ਖਿਲਾੜੀਆਂ ਨੇ ਭਾਗ ਲਿਆ।

ਸ. ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੰਬੂਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੋਨਹਾਰ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਖਿਲਾੜੀ ਸਪੁਤਰ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਖਿਲਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਜੋਲ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਆਪ ਦਿਲੀ ਸਟੇਟ ਦਾ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਚੈਂਪੀਅਨ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿਚ ਹਿਸਾ ਲੈ ਚੁਕਾ ਹੈ। ਸ. ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਲੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਉਦਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ. ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ ਐਮ. ਪੀ. ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਹੇਠ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਜੇਠਾ ਕੁਲਕ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ ਵਲੋਂ ਜੇਤੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਟ੍ਰਾਫੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਭਾਰਤੀ ਟੀਮ ਦੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੌਰੇ ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਇਸ ਦੌਰੇ ਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮੁੱਖ ਖਿਲਾੜੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਚੈਂਪੀਅਨ ਸਯਮ ਮੋਦੀ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਡਕੁਨੇ ਨੂੰ

ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ
ਖੇਡ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ

ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ,
ਦਿਲੀ ਸਟੇਟ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਚੈਂਪੀਅਨ

ਹਰਾਉਣ ਵਾਲਾ) ਪਾਰਬੂ ਗੰਗੂਲੀ, ਉਦੈ ਪਵਾਰ, ਵਿਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਸੰਜੇ ਸ਼ਰਮਾ, ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਔਰਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਪਤਸਿਧ ਖਡਾਰਨਾਂ, ਅਮੀ ਘੀਆ, ਅਮੀਤਾ ਕੁਲਕਰਨੀ, ਕੰਵਲ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਰਾਧਿਕਾ ਬੋਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈਆਂ।

ਮਧੂ ਮਿਤਾ ਗੋਸਵਾਮੀ (ਲੜਕੀ - ਬੰਗਾਲ) ਅਤੇ ਤਾਮਲਨਾਡੂ ਆਦਿ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਖਿਲਾੜੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਰੁਪਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਏ ਉਹ ਸਨ ਮੈਨ ਸਿੰਗਲ, ਮੈਨ ਡਬਲ, ਵਮਨ ਸਿੰਗਲ, ਜੂਨੀਅਰ ਮੈਨ ਸਿੰਗਲ, ਜੂਨੀਅਰ ਮੈਨ ਡਬਲ, ਅਤੇ ਸਬ ਜੂਨੀਅਰ (ਮੈਨ-ਸਿੰਗਲ)।

ਇਸ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਦੇ ਫਾਈਨਲ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਚੈਂਪੀਅਨ ਨਯਦ ਮੋਦੀ ਨੇ ਪਾਰਬੂ ਗੰਗੂਲੀ ਨੂੰ ੧੫-੧, ੧੫-੧੧ ਪੁਆਇੰਟਾਂ 'ਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਰਾਇਆ।

ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਡਬਲ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਪਾਸੇ ਸੰਜੇ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਸਨਤ ਮਿਸ਼ਰਾ ਸਨ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਵਿਕਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪਾਰਬੂ ਗੰਗੂਲੀ ਸਨ। ਪਿਛਲੀ ਟੀਮ ਜੇਤੂ ਰਹੀ।

ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਅਕਹਿਰੇ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਫਾਈਨਲ ਮੈਚ ਅਮੀਤਾ ਕੁਲਕਰਨੀ ਅਤੇ ਮਧੂ ਮਿਤਾ ਗੋਸਵਾਮੀ ਦਰਮਿਆਨ ਹੋਇਆ। ਕੁਲਕਰਨੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ੦-੧੧ 'ਤੇ ਹਾਰੀ, ਦੂਸਰੀ ੧੧-੮, ਅਤੇ ਤੀਸਰੀ ੧੧-੭ 'ਤੇ ਜਿਤ ਕੇ ਜੇਤੂ ਕਰਾਰ ਦਿਤੀ ਗਈ।

ਦਿਲੀ ਸਟੇਟ ਦੀ ਇਕੋ ਜੇੜੀ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ ਅਤੇ ਤੁਲਸੀ ਦੁਰੇਜਾ ਸੈਮੀ ਫਾਈਨਲ ਵਿਚ ਪੁਜੀ ਅਤੇ ਟਾਪ ਸੀਡਿਡ (ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਜੇਤੂਆਂ) ਕੋਲੋਂ ਤਿੰਨ ਗੇਮਾਂ ਵਿਚ ਹਾਰੀ।

ਇਸ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪ੍ਰੈਸ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਚਰਚਾ ਹੋਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਕ ਸੋਵੀਅਤ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਫਾਈਨਲ ਮੈਚ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਟੀਮਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਵੰਡੇ। ਜੇਤੂਆਂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਟ੍ਰਾਫੀ "ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਟ੍ਰਾਫੀ" ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਬਾਰੇ ਭਾਰਤੀ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸੱਕਤਰ ਸ੍ਰੀ ਚੱਢਾ ਚਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਦੇਡੀ ਸੁੰਦਰ ਟ੍ਰਾਫੀ ਕੌਮੀ ਚੈਂਪੀਅਨ ਸ਼ਿਪ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟਾਈਮਜ਼ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖੂਬਸੂਰਤ ਟ੍ਰਾਫੀ ਲਿਖਿਆ।

ਭਾਰਤੀ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਵਾਈਸ ਪ੍ਰੈਜ਼ੈਂਟ ਸ੍ਰੀ ਫਜ਼ੀਲ ਅਹਿਮਦ ਨੇ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਟੀਮ ਨੂੰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਖੇਡਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਪਰ ਇਹ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਭਾਰਤੀ ਟੀਮ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਗੁਣਕਾਰੀ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੇਠ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਫ (ਨਾਮਧਾਰੀ ਏਜੰਸੀਜ਼) ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਮੁੱਖ ਭਾਰ ਚੁੱਕਿਆ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਪੋਰਟਸ ਕਲਬ ਨੇ ਦਿਲੀ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਬੈਡਮਿੰਟਨ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਕਾਰਜ ਸਿਰੇ ਚਾੜਿਆ ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਫੰਡ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪਵਿਤਰ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਹੀ ਮੁੱਖ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਪਤਾ ਲਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀ ਇਕ ਕੰਪਣੀ ਨੇ ੧੦ ਬੈਨਰ (ਇਸਤਿਹਾਰ) ਲਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪਿਛੇ ੧੦ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ।

ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਿਥੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਛੱਪੀ ਉਥੇ ਰੇਡੀਓ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ।

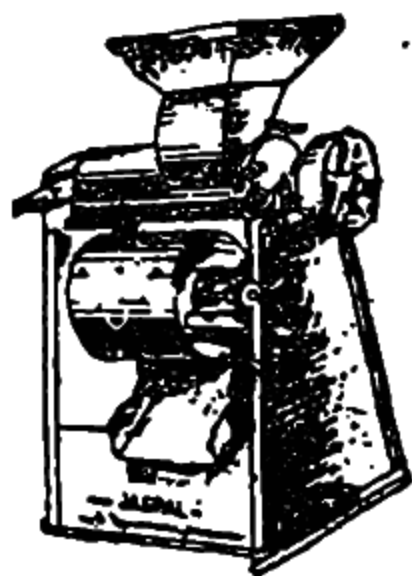
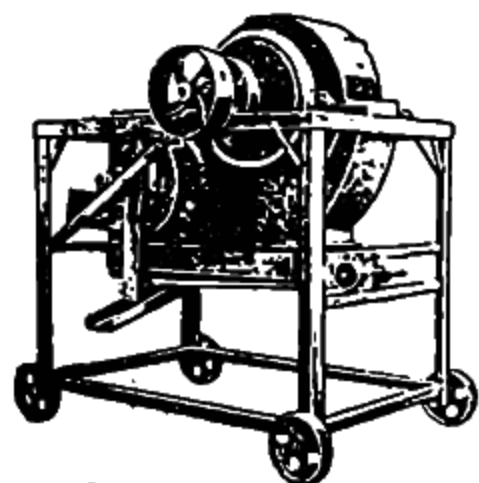

Approved By Department of :

AGRICULTURE PUNJAB GOVERNMENT

High Class Manufacturers of :

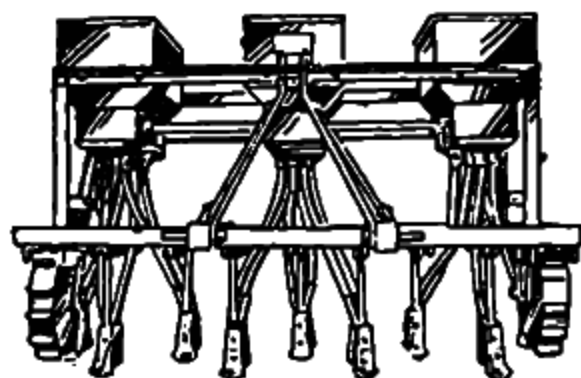
- QUALITY WHEAT THRASHERS
- MAIZE SHELLERS
- FERTI SEED DRILLS
- AND OTHER AGRICULTURAL IMPLEMENTS

QUALITY MARKED

ਕੁਆਲਟੀ ਮਾਰਕਡ

ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਦੇ ਵਧੀਆ ਸਾਜ਼ ਸਾਮਾਨ
ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ।

TRADE **JASPAL** MARK

Grams : HABI INDUSTRIES

Phone : 2/37

HABI INDUSTRIES (Regd.)

10, Industrial Area,
PHAGWARA—144401.

੪੦

ਵਰਿਆਮ

ੴ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਨਾਮੁ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ASOKA BISCUIT

ਭਰਪੂਰ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਸਵਾਦ ਲਈ ਵਰਤੋ

Phones : 565693
562588

Sri Hari Partap Trading Centre

6/85 W. E. A. KAROL BAGH

NEW DELHI-110005

ਵਰਿਆਮ ਮਈ ੧੯੮੧